

***Eines per als
iniciadors
del mijac***

Diòcesi de Barcelona

**CONFECCIONAT PER:
ESCOLA D'INICIADORS
CURS 2004-2005**

INTRODUCCIÓ

Teniu a les mans un nou material titulat: "Eines per als iniciadors del MIJAC. Diòcesi de Barcelona". Tal com vol reflectir el seu títol, vol ser una ajuda a la nostra tasca com a iniciadors del MIJAC. La idea va partir de l'objectiu que aquest curs (2004/5) ens vam proposar l'equip de l'Escola d'iniciadors de Barcelona: "Donar eines als iniciadors per donar esperança i il·lusió a la seva missió dins el Mvt." i ens ho plantejàvem perquè hem sortit d'una "crisi" sobre la disponibilitat per assumir responsabilitats al MIJAC catalanobalear; perquè el primer objectiu de l'equip d'iniciació per a aquest curs anava també en aquesta línia i perquè des de l'escola creiem que podem ajudar a donar elements positius i esperançadors al respecte.

Aquest material està estructurat en quatre blocs:

- EdE
- Reflexions teològiques
- RdV
- Testimonis

Remarquem que al primer bloc, juntament amb unes pautes per a l'EdE i unes referències bíbliques, s'hi han incorporat onze EdE. Al segon bloc, s'han aportat nou reflexions de diversa índole i profunditat que hem cregut importants per a la tasca dels iniciadors. Al tercer bloc només hem posat dos models de RdV: "Què ens demana el MIJAC?" i "La meua situació actual al MIJAC". El fet de no incorporar més RdV, ha estat perquè les pautes si fa no fa venen a ser molt similars. En tot cas, veuríem l'interès d'afegir RdV ja fetes per aprendre d'elles. I, finalment, de testimonis només hem posat tres i la idea, també, seria d'afegir de nous a partir del que surti a l'equip diocesà d'enguany.

En total són 27 articles amb un total de vuitanta-sis pàgines i pensem que poden ser unes eines vàlides per ajudar-nos en la nostra tasca d'iniciadors.

La majoria d'aquest material ha estat recollit de la vida i de la història del MIJAC i així ho hem ressenyat sempre que hem tingut constància del seu origen. També, però hi ha material tret d'altres experiències eclesials o de persones properes al nostre esperit evangelitzador encara que no estiguin al MIJAC. Tot plegat ha estat un esforç de selecció i sistematització importants que esperem us resulti profitós.

La manera de fer-ho servir, està pensat sobretot per a ús personal, però caldrà veure les possibilitats de compartir tot o part d'aquest material (sobretot les RdV i els EdE) als diferents equips en els que revisem la nostra tasca (equip diocesà, miniequips de centre, grups de RdV...).

Res més, des de l'escola desitgem que aquestes siguin unes eines ben útils.

L'equip de l'escola d'iniciadors.

Barcelona, gener de 2005.

ÍNDEX DELS MATERIALS:

EdE:

- PAUTA PER AL EdE -PERSONAL O COMPARTIT
- REFERÈNCIES BÍBLIQUES D'UTILITAT
- COMENCEM UN NOU CURS
- DÉU VOL FER DE JONÀS UN AUTÈNTIC PROFETA
- LA INICIACIÓ TAMBÉ ÉS UNA CONVERSIÓ
- GUARICIÓ D'UN CEC
- EL JOVE RIC
- SERVIDORS DE L'EVANGELI
- EL SERVEI
- JESÚS FA PRESENT EL RdD I HI APUNTA
- SEGUIMENT DELS ANIMADORS
- EdE PER AL TEMPS PASQUAL (CICLE A)
- COM JESÚS ACOMPANYA A FER EXPERIÈNCIA DE DÉU

REFLEXIONS TEOLÒGIQUES:

- JESÚS. UN PERFIL BIOGRÀFIC (ARMAND PUIG)
- LLEGIR ELS EVANGELIS AVUI (ACO)
- EL PROBLEMA NO ÉS DE LA PASTA... (RAMON PRAT)
- ESGLÉSIA EN ESTAT DE MISSIÓ (RAMON PRAT)
- PREGAR DES DE LA VIDA (ROSA DEULOFEU)
- L'AGRAÏMENT, VALOR FONAMENTAL (CASSIÀ M. JUST)
- LES DISTRACCIONS DE LA PREGÀRIA (JESÚS RENAU)
- FINS ESGOTAR LA CERVESA (JESÚS RENAU)
- LA PREGÀRIA DE PETICIÓ (JESÚS RENAU)

RdV:

- QUÈ ENS DEMANA EL MIJAC?
- LA MEVA SITUACIÓ ACTUAL AL MIJAC

TESTIMONIS:

- TESTIMONI DE LA MARIGÉ MOLINA
- TESTIMONI DE YOLANDA (LLEIDA)
- COM MANTENIR UNA ACTITUD ALEGRE... (MARI i MANOLO)

Estudis d'Evangelis

REFERÈNCIES BÍBLIQUES D'UTILITAT:

JESÚS, MODEL DE MILITANT

SEMPRE DEDICA UN TEMPS A LA PREGÀRIA

- Lc 5,15-16 Jesús es retira a llocs solitaris per pregar, encara que la gent li va al darrere.
Mc 1,35 De bon matí se n'anà a un lloc solitari.
Mt 14,23 Després de la multiplicació dels pans es retira.

ESTÀ SEMPRE DISPONIBLE PER A TOTHOM

- Mc 3,20; 6,31 No li quedava temps ni per menjar.
Mt 12,15 El va seguir molta gent i ell els va curar a tots.
Mt 8,6-7 Respon de seguida a la súplica del centurió.

VOL ARRIBAR A TOTHOM

- Mc 1,38 Anem als pobles veïns a predicar-hi.
Jn 10,16 Ha de guiar les altres ovelles que són d'Israel.

PATEIX LES NECESSITATS I PROBLEMES D'ALTRI

- Mt 15,32 Se'n compadeix dels qui el segueixen.
Lc 7,11-17 Es compadeix de la vídua amb el fill mort.
Jn 11,33-38 Plora davant la tomba de Llätzer.

VOL CONÈIXER DE PROP LES PERSONES

- Mt 8,5-13 Va a casa del centurió a curar el seu criat.
Lc 8,40-56 Va casa de Jaire a qui se li ha mort la filla.
Jn 5,5-9 S'acosta al paralític.

VALORA LES QUALITATS HUMANES

- Lc 13,14-17 Primacia de l'amor sobre la llei del dissabte.
Lc 17,15-19 Valora l'actitud agraïda del leprós sanat.
Mc 7,1-23 Denuncia el legalisme i aprecia la sinceritat.

TÉ CURA DE LA FORMACIÓ DELS DEIXEBLES

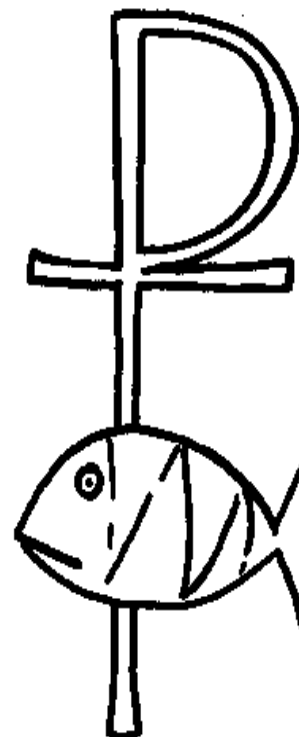
- Mt 10,1-42 Criteris a seguir en la militància del Regne.
Mt 13,1-52 Els ensenya amb paràboles.
Mt 13,10-23 Els explica el sentit de les paràboles.
Mt 10,16-25 Els prepara contra les persecucions.
Mc 9,33-37 Qui el vulgui seguir es faci servidor dels altres.
Lc 9,57-62 Condicions del deixeble.
Lc 10,17-24 Els ajuda a saber rellegir amb els ulls de la fe.
Lc 11,1-13 Els ensenya a pregar.

ELS AJUDA DAVANT LES DIFICULTATS I CRISIS

- Mc 6,45-51 Camina sobre l'aigua en la tempestat.
Lc 5,4-7 Gran pesca després d'una nit sense èxit.
Lc 24,13-34 Es fa el trobadís per obrir els ulls als d'Emaús.

ELS FA REFLEXIONAR SOBRE L'ACCIÓ

- Lc 10,17-24 Quan tornen els 72 deixebles.
Mc 9,14-29 Per què no han pogut guarir l'endimoniat.
Mc 12,41-44 El valor de l'ofrena de la vídua pobre.
Jn 13,12-17 El sentit d'haver-los rentat els peus.

- Lc 24,13-34 RdV amb els deixebles d'Emaús.
Jn 9,1-41 RdV del cec guarit i expulsat de la sinagoga.
Jn 20,24-29 Retreu la incredulitat de Tomàs.

ELS LLENÇA A L'ACCIÓ

- Lc 5,1-11 Els fa "pescadors d'homes".
Mt 10,1-4 Crida i reuneix els apòstols.
Mt 10,5-26 Els ensenya el que han de fer.
Jn 4,28-30 La samaritana corre a avisar els seus veïns.
Mc 5,18-20 Missió de l'endimoniat.
Lc 7,18-23 Jesús convida a l'acció.
Mt 9,11-13 No ha vingut a salvar els justos.
Lc 9,1-6; 10,1-9 Envia els deixebles a anunciar l'Evangeli.
Lc 18,1-5 Ser insistents amb les demandes de justícia.
Mt 28,16-20 Els envia per tot el món.

TRANSFORMA EL COR DE LA GENT

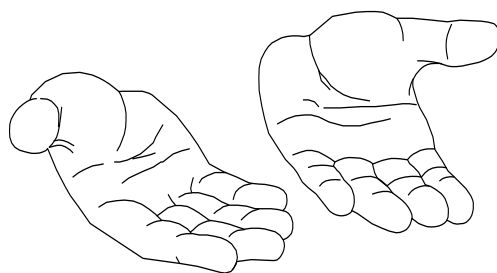
- Mt 9,9-13 Converteix a Mateu.
Lc 19,8 Zaqueu es torna solidari.
Lc 7,36-50 La dona pecadora es converteix de tot cor.
Mt 9,2; Jn 8,3-11 Perdona als pecadors perquè els coneix.

NO BUSCA L'ÈXIT NI EL TRIOMF FÀCIL

- Mt 6,1-5 Vosaltres no feu com els fariseus.
Jn 2,23-25 Alguns el segueixen en busca de senyals.
Jn 6,14-15 Fuig quan el volen fer rei.

CONEIX DURESA DEL FRACÀS I DEL SOFRIMENT

- Lc 2,6-7 No té lloc a la posada. Neix a l'estable.
Mt 8,20 No té on reposar el cap.
Mc 3,21 Els seus parents el tenen per boig.
Lc 4,28-30 El rebutgen a la sinagoga de Natzaret.
Mt 11,19 El titllen de golut i bevedor.
Mt 19,16-22 El jove ric no el segueix.
Jn 6,60-66 Molts deixebles l'abandonen.
Jn 7,12 Diuen que enganya a la gent.
Lc 5,21; Jn 9,24 L'acusen de pecador i endimoniat.
Lc 22,1-6 Judes el traeix.
Mc 14,66-72 Pere renega públicament de Jesús.
Mt 26,56 Tots l'abandonen quan el detenen.
Lc 23,13-23 El poble demana que el crucifiquin.
Mc 14-16 Tot el moment de la Passió.

PARÀBOLES SINÒPTIQUES:

Mc 4,3-8	el sembrador (paral·lels: Mt 13,3-8; Lc 8,5-8).
Mc 4,26-29	el sembrador pacient.
Mc 4,30-32	el gra de mostassa (paral·lels: Mt 13,31s; Lc 13, 18s).
Mc 12,1-11	els vinyaters dolents (paral·lels: Mt 21,33-34; Lc 20,9-18).
Mc 13, 28s	la figuera que dóna fruit (paral·lels: Mt 24, 32s; Lc 29, 29-31).
Mc 13,33-37	el servent que vetlla (paral·lels: Lc 12,35-38).
Mt 5,25-26	acord amb el que et vol denunciar (paral·lels: Lc 12,58s).
Mt 11,16-19	els nois que juguen (paral·lels: Lc 7,31-35).
Mt 12,43-45	retorn de l'esperit maligne (paral·lels:Lc 11,24-26).
Mt 13,24-30	el jull i el blat.
Mt 13,33	el llevat dins la pasta (paral·lels: Lc 13,20s).
Mt 13,44-46	el tresor amagat i la perla.
Mt 13,47-48	la xarxa tirada al mar.
Mt 18,12-14	l'ovella perduda (paral·lels: Lc 4-7).
Mt 18,23-35	el servent despiadat.
Mt 20,1-16	l'amo generòs.
Mt 21,28-32	els dos fills.
Mt 22,1-13	els convidats al banquet de noces (paral·lels:Lc 14,16-24).
Mt 24,43-44	el lladre (paral·lels: Lc 12,39s).
Mt 24,45-51	el servent fidel i l'infidel (paral·lels: Lc 12,42-46).
Mt 25,1-13	les deu verges
Mt 25,14-30	els talents(paral·lels: Lc 19,12-27).
Lc 7,41-43	els dos deutors.
Lc 10,30-37	el bon samarità.
Lc 11,5-8	l'amic que demana ajut.
Lc 12,16-21	el ric insensat.
Lc 13,6-9	la figuera estèril.
Lc 13,24-30	la porta tancada.
Lc 14,28-32	construcció d'una torre i estratègia en la guerra.
Lc 15,8-10	la dracma perduda.
Lc 15,11-32	el pare misericordiós (el fill pròdig).
Lc 16,1-8	l'administrador astut.
Lc 16,19-31	l'home ric i el pobre Llätzer.
Lc 17,7-10	el salari del servent.
Lc 18,1-8	el jutge i la vídua.
Lc 18,9-14	el fariseu i el publicà.

PAUTA PER A L'EdE -PERSONAL O COMPARTIT-

NOTACIONS PRÈVIES:

- L'EdE és l'estudi de Nostre Senyor Jesucrist en l'Evangeli. Aquest estudi neix del desig del deixeble i de la necessitat de l'apòstol de conèixer Jesucrist per donar-lo a conèixer. Ens farà fer l'experiència que Jesucrist ens fa créixer en el seu Amor i avançar en el seu seguiment.
- El fruit i l'eficàcia de l'EdE es recull quan es fa amb una certa continuïtat i marcant un cert itinerari dels aspectes de Jesús que volem descobrir o aprofundir. Per exemple, un curs ens podem proposar de fer un seguit d'EdE per descobrir *Qui és Jesús* o *Quines són les opcions de Jesús* o *Com Jesús s'acosta a les persones* o *Quina és la relació de Jesús amb el Pare* o *Com prega Jesús* o *Com Jesús es deixa conduir per l'Esperit i com l'Esperit actua plenament en Ell...*

PREÀMBUL:

- Breu oració per a demanar a l'Esperit Sant la gràcia de comprendre, d'acollir i de gustar la Paraula de Déu revelada plenament i definitivament en Jesucrist.
- Lectura del passatge escollit. Si l'EdE es fa en grup, algú el proclama en veu alta; si es fa personalment pot ser una bona ajuda copiar el text per tal de fixar més tota l'atenció.

(Les notes de la Bíblia poden ajudar a aclarir alguns aspectes: referències pròpies de l'època, símbols).

CONTEMPLACIÓ: (sempre és personal).

1r. Punt: contemplar l'escena.

- Estudiar l'escena. Interessa situar-se objectivament davant del text tot i fixant-se bé amb tots els detalls, els gestos, les paraules, les mirades...
- Veure què passa? Quins personatges intervenen: què fan?, què diuen?, per què diuen i fan això?.

2on punt: contemplar Jesús. (punt central)

- Veure que fa Jesús. Què diu? Quina actitud pren amb les persones? Què provoca en els altres?.
- Quins aspectes nous de Jesús descobreixo? I en relació al tema que guia els nostres EdE?
- Què em revela de Déu aquest aspecte nou del Fill de Déu que he descobert o refermat? Què em revela de l'home nou que vol Déu?.

3er punt: mirada a l'entorn.

- On trobo fets, reaccions, situacions semblants?. En altres textos de l'Evangeli o de l'Escriptura, en l'Església, en el nostre món, en la nostra vida quotidiana, en els altres?.
- El que he descobert, com m'il·lumina pel que estic vivint ara?

COMPARTICIÓ: compartir amb senzillesa i respecte el que cadascú ha descobert.

ACCIÓ DE GRÀCIES: donem gràcies a Déu del coneixement nou que ens ha revelat Jesucrist i preguem a l'Esperit Sant que ens ajudi a fer passar l'Evangeli a la nostra vida.

EdE Mc 4,35-41¹. COMENCEM UN NOU CURS

En aquest primer EdE, hem de tenir al davant l'horitzó del curs, el fet que cal començar el curs amb ganes, amb esperança i amb alegria. Us proposo, en aquest EdE, partir de Mc 4,35-41, tenint present d'on venim, quin camí hem fet i on volem anar a parar. Ben segur que en aquest evangeli segurament podrem reconèixer trossets de la nostra història:

"Aquell mateix dia, arribat el capvespre, Jesús diu als deixebles:

-Passem a l'altra riba.

Deixaren, doncs, la gent i se'l van endur en la mateixa barca on es trobava. L'acompanyaven altres barques. Tot d'una es va aixecar un gran temporal; les onades es precipitaven dins la barca i l'anaven omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap sobre un coixí. Ells el desperten i li diuen:

-Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?

Així que es despertà, va increpar el vent i digué a l'aigua:

-Silenci! Calla!

Llavors el vent va parar i seguí una gran bonança. 40 Jesús els digué:

-Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?

Ells van sentir un gran temor i es deien l'un a l'altre:

-Qui és aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?"

Qüestionari:

1. L'acció que narra el text:

- Quin paper hi fa Jesús en aquesta narració, des de que els convida a passar a l'altra riba fins que es queixa de la seva por i desconfiança?
- I el paper dels deixebles? Quin canvi es dona en ells al final?
- En la narració hi veus alguns signes o elements simbòlics als quals podries donar un significat per a nosaltres ara?

2. Com ens identifiquem amb l'actitud dels deixebles i com m'interpel·len les actituds de Jesús pel que fa al camí que estem fent el Moviment i nosaltres mateixos com a iniciadors?

3. Com viuen situacions semblants els nostres animadors (expliquem-ho amb fets, gestos, i paraules concretes)? Quina ha estat la nostra resposta?

4. Pots expressar la teva reflexió amb una pregària?

5. La incredulitat comença quan no estem disposats a acceptar i compartir els perills amb Jesús i amb els altres per covardia o per por. Quan hem estat "incrèduls" nosaltres? On i com podem compartir nosaltres com a iniciadors la tasca que portem a terme als centres i al MIJAC?

¹ Extret i adaptat d'un EdE fet a la federació de la JOC de Badalona el curs 1991.

EdE: "DÉU VOL FER DE JONÀS UN AUTÈNTIC PROFETA" ²

1.- Introducció:

Hem agafat aquest títol a partir del primer "benefici o mínims que cal aconseguir" en la llista que ens va oferir el Joan Torra. Aquest primer benefici, recordem-ho, deia:

"Exercir com a persones (creixement personal). Fer-se, construir-se # educació (conduir). Formació = donar forma. Això costa (cal plantejar-se coses) i cansa."

Bé. Ens ha semblat que el profeta Jonàs era un bon exemple d'això mateix. A més, és un llibre de l'Antic Testament, i sempre pot ser "curiós" fer un EdE de textos així (i no quedar-nos sempre amb uns pocs trossos de l'evangeli). A més, és un llibre molt curt: només té tres pàgines! A més, és una història realment al·lucinant... A més, il·lumina unes quantes coses sobre Jesús...

Per situar-nos, diguem que el profeta Jonàs (Jonàs vol dir "colom") probablement va viure al s. VIII aC. Així ho indica un text de 2Re 14,23-27:

L'any quinzè del regnat d'Amasies fill de Joaix, rei de Judà, Jeroboam, fill de Jehoaix, rei d'Israel, començà a ser rei a Samaria. Va regnar-hi quaranta-un anys. Ofenia el Senyor amb el seu comportament. No es va allunyar de cap dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel. Va recuperar el territori d'Israel des de Lebó-Hamat fins la mar Morta, tal com el Senyor, Déu d'Israel, havia anunciat per boca del seu servent, el profeta Jonàs, fill d'Amitai, de Gathéfer. És que el Senyor havia vist l'aflicció d'Israel, gran i amarga: ningú, ni infant ni adult, no era capaç d'ajudar-los. I el Senyor, que encara no havia parlat d'esborrar de sota el cel el record d'Israel, els va salvar valent-se de Jeroboam, fill de Jehoaix.

Ara bé, algú uns quants segles més tard (potser al s. IV, en tornar de l'exili a Babilònia), va aprofitar el personatge de Jonàs per construir una història fantàstica que posés en evidència l'actitud massa tancada en ells mateixos amb la que els jueus havien tornat de l'exili. Com ho farà? Amb un profeta de feia quatre-cents anys enviat a predicar la conversió dels assiris (els mateixos que havien destruït Israel). Així el seu missatge pot "colar" fàcilment i qui sap llegir entre línies ja entén què volia dir.

2.- L'EdE

La nostra aproximació al llibre de Jonàs seguirà aquests tres punts:

- 1- Què fa Déu amb Jonàs?
- 2- Com reacciona Jonàs amb el que Déu li fa?
- 3- Com actua Déu a partir de la reacció del profeta?

Aniria bé, doncs, que abans féssiu una llegida ràpida del llibre.

Una missió impossible?

QUÈ FA DÉU AMB JONÀS	Com reacciona Jonàs amb el que Déu li fa?	Com actua Déu a partir de la reacció del profeta?
1,1-2: El Senyor va comunicar la		

² EdE publicat a: *El repte de la formació al MIJAC*, per l'Escola d'iniciadors. Barcelona, juny del 98.

<p>seva paraula a Jonàs, fill d'Amitai. Li digué: "Vés a la gran ciutat de Nínive i proclama-hi que ja no suportó més la seva perversitat".</p>	<p>1,3: Però Jonàs decidí fugir cap a Tarsís, lluny del Senyor. Va baixar a Jafà, on trobà un vaixell que anava cap a aquelles terres, va pagar el passatge i es va embarcar amb els mariners per fugir de la presència del Senyor.</p>	<p>1,4: Llavors el Senyor va enviar sobre el mar un vent tan fort que semblava que la nau s'havia de partir.</p>
---	---	--

Déu vol fer de Jonàs un transmissor de la seva paraula. D'entrada sembla que és una paraula dura contra els de Nínive: Déu ja no els suporta més! Què decidirà fer amb ells? No ho sabem. Com passa amb les bones novel·les, l'autor ens deixa en suspens i per tant podem imaginar el que vulguem. Si els de Nínive ens resulten odiosos, podem imaginar el pitjor dels càstigs. Si els de Nínive ni ens van ni en venen, podem imaginar que aquest cop Déu s'ha passat, que una paraula d'amenaça no és realment un missatge de Déu, que aquí falla alguna cosa.

A partir de la imaginació que l'autor ens demana, la reacció de Jonàs ens resultarà més o menys simpàtica. Ell no vol complir amb aquesta missió! No vol ser el transmissor d'aquestes paraules. Es resisteix a portar a Nínive un "déu cruel"? El text, però, ens diu que Jonàs vol fugir "lluny del Senyor, de la seva presència". És que Jonàs trenca amb Déu?

Repassem els beneficis de què ens parlava en Joan Torra. N'hi ha un que diu: "disponibles per **transcendir** la nostra vida (interioritat) i trobar els altres, **l'Altre**". Aquest benefici, a Jonàs li falla, perquè se'n vol anar lluny; vol fugir; no vol trobar-se més amb l'Altre, ni evidentment amb els altres (amb els de Nínive).

Déu reacciona violentament. S'aprofita del seu poder (domina el mar) per entrebancar la fugida de Jonàs. Déu el persegueix per fer-lo profeta a Nínive, encara que no vulgui. Això almenys és el que sembla fins aquí. Qui guanyarà: Déu o Jonàs? Però, potser seria millor preguntar-se: Quin Déu sortirà guanyant? Quin Jonàs sortirà guanyant?

A partir d'aquest plantejament trobarem un entrellaçat de noves reaccions que són la dels mariners i la de Jonàs.

Reacció dels mariners	Reacció de Jonàs
<p>1,5: * van agafar por, * cadascú demanava auxili al seu déu. * per alleugerir el vaixell van llençar la càrrega al mar.</p> <p>1,6: El capità: * recrimina a Jonàs que estigui dormint * li demana que s'aixequi i clami al seu déu, perquè es recordi d'ells que estan en perill de mort.</p> <p>1,7-8: * busquen el culpable * el troben * interroguen Jonàs.</p>	<p>1,5: Jonàs jeia profundament adormit al fons de la nau.</p> <p>[Abans que Jonàs pugui fer res, intervenen els mariners]</p> <p>1,9-10: Respon als mariners * sembla un home creient</p>

<p>1,10-11: * agafen més por * no entenen per què Jonàs ha fet això</p> <ul style="list-style-type: none"> • volen saber com sortir-se'n. <p>1,13-16: * Amb tot intenten una sortida alternativa i es posen a remar * no funciona * es dirigeixen al Déu de Jonàs declarant-se innocent del que li pugui passar</p> <ul style="list-style-type: none"> * tiren Jonàs al mar i el mar es calma * adoren altres déus, però sembla que se'ls obre el camí de la fe * s'apodera d'ells un gran respecte pel Senyor * li ofereixen un sacrifici * li fan promences. 	<p>* però fuig de Déu.</p> <p>1,11: * s'adona que la seva actitud ha complicat la vida a altres, per això la solució només passa per ell. * proposa que el tirin al mar, perquè es calmi.</p> <p>1,15: [Jonàs és llençat al mar]</p>
--	--

Repassem aquesta part amb calma:

Per la declaració del mateix Jonàs veiem que el seu trencament amb Déu no era, ni de bon tros, definitiu. Ell que havia d'anar a condemnar els de Nínive es troba, gairebé per casualitat convertint uns mariners pagans a la fe. Aquest fet hauria de poder il·luminar sobre el veritable sentit de la missió del profeta i sobre l'autèntic abast de les paraules de Déu, però no sembla que ell se n'adoni encara!

Jonàs jeia profundament al fons de la nau. Compareu aquesta actitud amb l'episodi de Mc 4,35-41. Jesús també dorm enmig de la tempesta. Els deixebles reaccionen i interroguen Jesús. Al final aquests acaben amb una pregunta sobre la fe. Però les actituds de Jesús i de Jonàs són tan diferents!!!

- Heu tingut mai la sensació que ser animador/a del MIJAC, o ser iniciador/a, fos una missió impossible?
- Quines situacions són les que ens fan "fugir"?

Tornem al punt de partida

Què fa Déu amb Jonàs	Com reacciona Jonàs amb el que Déu li fa?	Com actua Déu a partir de la reacció del profeta?
2,1: El Senyor havia disposat que un gran peix engolís Jonàs. Resta dins el ventre tres dies i tres nits.	2,2: D'allí estant prega al seu Déu.	2,11: El Senyor ordena el peix que vomiti Jonàs a la platja.

L'episodi és simpàtic i treu una mica de dramatisme a l'escena anterior de la tempesta. Aquest text és aprofitat per Mateu quan els fariseus demanen un senyal a Jesús: Mt 12,38-42: "...Perquè

així com Jonàs va estar tres dies i tres nits en el ventre del gran peix, també el Fill de l'Home estarà tres dies i tres nits en el cor de la terra..." (També podeu mirar Lc 11,29-32).

En aquesta "confrontació" entre els fariseus i Jesús hauria anat bé allò que ens comentava en Joan Torra sobre el "dubte sa" "(La formació) *ajuda a viure instal·lat en el dubte sa: em fa escoltar l'altre i formular i pensar el que penses*". És el "dubte sa" que en comptes de la confrontació porta a l' "apropament" a l'altre. Qui deu ser aquest? Qui deu ser Aquest? Per què deu fer el que fa? Per què deu ser com és?

La pregària de Jonàs, literàriament parlant és un salm de súplica en el perill (com tants que n'hi ha al llibre dels Salms). Potser l'autor del llibre l'ha aprofitat d'una altra banda i l'ha posat en boca de Jonàs. Sorprèn, però, que Jonàs digui: "Senyor, m'has apartat de la teva presència" (2, 5) quan de fet ha estat ell qui ha fugit! Sorprèn també que Jonàs mostri ganes d'estar amb Déu: "Oh, si pogués tornar a veure el teu sant temple!" (2, 5), però Déu li ha demanat, no d'anar al temple, sinó d'anar a Nínive!

En qualsevol cas, Déu segueix creient que el seu projecte encara té valor. I espera que Jonàs també ho pensi així.

Segons en Joan Torra, deu ser "Oferta de viure amb esperit crític (pensar-ho tot). I prendre unes opcions fermes. Això (fer l'experiència d' anar fent i d'anar-me fent) cansa". Ho comprovarem tot seguit.

- Quantes coses positives ens han apropat als altres i ens han permès seguir creient en la tasca que duem a terme?

Un pas nou

Què fa Déu amb Jonàs	Com reacciona Jonàs amb el que Déu li fa?	Com actua Déu a partir de la reacció del profeta?
3,1-2: Per 2a vegada, comunicà a Jonàs la seva paraula: "Vés a Nínive, la gran ciutat i proclama-hi el missatge que t'indicaré".	3,3-4: Se'n va a Nínive... Comença a recórrer la ciutat. Va caminar tota una jornada cridant: "D'aquí 40 dies Nínive serà destruïda".	

Tornem a començar, però no comencem igual. És curiós com Jonàs s'ha tornat obedient total. Comparem el missatge de Déu al profeta ("*Vés a Nínive, la gran ciutat, i proclama-hi el missatge que t'indicaré*") amb el missatge de l'inici ("*Vés a la gran ciutat de Nínive i proclama-hi que ja no suportem més la seva perversitat*"). Alguna cosa ha canviat! Anuncia el que vindrà després.

Jonàs, però, segueix amb el mateix esquema al cap: Nínive serà destruïda. El sentit que Jonàs dóna a la seva missió segueix essent de destrucció quan Déu sembla que ha canviat el discurs. El sentit que la gent de Nínive dóna a l'acció de Jonàs els portarà a la conversió (però fixem-nos en el text: 3,5: "*Els habitants de Nínive van fer cas de Déu*", no diu: van fer cas de Jonàs!). Encara hi ha alguna peça que no encaixa.

"D'aquí a quaranta dies Nínive serà destruïda". Pensem en les temptacions de Jesús (Mt 4,1-11). En quaranta dies el diable no aconsegueix destruir Jesús. El diable i Jesús, cadascú, va proposant el seu sentit de la vida. El de Jesús apropa a Déu.

En Joan Torra ens deia que la formació implica anar orientant la pròpia vida. **Donar-li sentit**. I, justament per això, ser capaços de dir-ho davant altres opcions diferents". És veritat, l'opció de Jonàs i la dels ninivites és diferent! El problema és que no dialoguen. Al final es comprova que l'opció de Déu, el sentit que Déu vol donar a la vida de la gent de Nínive, també és diferent. Però aquests sí que es troben!

Déu reacciona, però no reacciona a l'actitud del profeta, sinó a l'actitud dels ninivites. El profeta queda "apartat" de la dinàmica. Aquesta última reacció de Déu provocarà un cop més al profeta.

- Pensa en les conviccions personals que t'has anat fent en la tasca mijaquera. Fes-ne una llista.
- Quines d'aquestes mostren els passos que has fet com a persona?
- Quines han ajudat a fer-ho als qui s'inicien?

El pas definitiu: revelació de l'amor de Déu

Què fa Déu amb Jonàs	Com reacciona Jonàs amb el que Déu li fa?	Com actua Déu a partir de la reacció del profeta?
<p>3,10: [Veu com els ninivites renuncien al seu mal camí. Li sap greu de fer-los el mal que havia anunciat i es desdiu].</p> <p>4,6: Fa créixer una carbassera que fes ombra a Jonàs i li calmi el malhumor.</p> <p>4,9: Li pregunta: "Et sembla bé d'enfurismar-te així per una carbassera?"</p>	<p>4,1-3: S'ho pren molt malament. Tot enfurismat pregà així: "Ah, Senyor! és ben bé això el que temia, per això vaig fugir a Tarsís. Sabia que ets un Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor i que es desdiu de fer el mal. I ara, t'ho prego Senyor, pren-me la vida; més em val morir que no pas viure!"</p> <p>4,5: Surt de la ciutat en direcció a llevant. Es fa una cabana per veure què succeeix.</p> <p>4, 6: Se n'alegra molt.</p> <p>4, 8: Jonàs defallia i demana la mort.</p> <p>4, 9: Li respon: "Em sembla molt bé. Més encara: morir voldria!"</p>	<p>4,4: Li respon: "Et sembla bé d'enfurismar-te d'aquesta manera?"</p> <p>4,7-8: L'endemà, a trenc d'alba, disposa que un cuc rosegués la carbassera i la planta s'assecà. Després envià un vent xardorós.</p> <p>4,10-11: Li diu: "... i jo no havia de plànyer per Nínive?"</p>

Ara les relacions s'han canviat. Déu ha reaccionat a la conversió dels ninivites i això provoca que Jonàs s'enfadi. De fet, ell segueix ancorat en el passat, en les seves idees preconcebudes (que d'entrada no són dolentes!): ell és molt llest i ja coneix Déu perfectament. Ja sabia que aquella missió no valia la pena. Déu li ha fet fer un ridícul enorme: predicar la destrucció per acabar perdonant-los! A Jonàs encara li falta descobrir-se lliure. En Joan Torra ho expressava així: "(la formació) *posa la condició de possibilitat per ser lliure dialogadament. Pot optar lliurement, és a dir no fer realitzacions perfectes*".

Déu actua amb una simple pregunta ("*Et sembla bé d'enfurismar-te d'aquesta manera?*"). Després la pregunta es torna fets (la carbassera i el cuc, el vent calent...). Jonàs encara no es fia de Déu. Encara confia massa en ell mateix. Encara té l'atreviment de quedar-s'hi a veure si "les seves" paraules (de destrucció) es compleixen sobre Nínive. I tot això amb una actitud de malhumor exasperant. Per un moment Déu li proporciona una mica d'alegria. Una alegria intensa però fugissera. Perquè no es pot estar content i al mateix temps esperant la desgràcia dels altres! Jonàs encara no ha après a riure's de la seva pròpia situació còmicament ridícula. Ell pel seu compte vol ser un "profeta massa profeta".

En Joan Torra ens deia que la formació: "*ens permet relativitzar gairebé tot. Tenir poquíssims absoluts i riure't del que és accessori, és a dir, donar a cada cosa el pes que realment té*".

Per dos cops Jonàs està tan atabalat que demana la mort. I això que quan els mariners el van tirar al mar, allí sí que corria autèntic perill. Però Déu el va alliberar. I Jonàs ho ha reconegut en la seva pregària. Per què Déu no podia actuar igual amb els ninivites? I Jonàs demanant la mort, empenyat perquè se li ha mort una carbassera!

Les últimes paraules són de Déu. Expressen, novetat total, l'amor pels ninivites!!! Ben punyent deuria resultar, però és l'únic camí per ser profeta, del que cal ser profeta (Jonàs ja ho sap): *d'un Déu misericordiós i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor... i això absolutament per a tothom.*

La formació (en tant que cristians) ens dona una identitat que permet **transcendir la justícia i arribar al perdó**. És la identitat de Déu.

- Què descobrim que ens "emprenyi", però en sentit positiu?
- És a dir, reptes que ens planteja el nostre procés per tal de poder fer una tasca que expressi amor i fe i (per què no?) esperança.

LA INICIACIÓ TAMBÉ ÉS UNA CONVERSIÓ [EdE en el profeta Osees]³

I.- Introducció

Iniciar-se, en qualsevol camp de la vida, vol dir introduir-se en un món més o menys nou. Aprendre. Mirar-se les coses i les persones, si més no, des d'una perspectiva diferent. I, per tant, valorar-les diferentment: acostar-s'hi i relacionar-s'hi diferentment. Per això, a la llarga, quan t'has iniciat et trobes que has canviat. Has agafat (has adquirit, has optat per) un estil de vida concret.

En iniciar-se al MIJAC s'aprenen coses. Evidentment que sí. Fonamentalment s'aprenen de manera vivencial les Conviccions. En els infants no hi ha iniciació. Hi ha unes etapes en el seu procés de militància que podrien considerar-se com d'iniciació. Però els infants s'inicien directament fent-se militants. AExercint≡ de militants. Evangelitzant ells mateixos altres infants del seu propi medi. Estem convençuts que ningú millor que ells no ho pot fer.

En el cas del animadors i els consiliaris és una mica diferent. La iniciació és amb totes les lletres *iniciació*. Perquè hem d'aprendre a resituar-nos. A abandonar (en certa manera) l'esquema adult-nen, per posicionar-nos com a "*animadors-consellers*", és a dir, amics i testimonis. El protagonisme passa directament als infants. Els animadors-consiliaris ens fem amics d'aquests infants protagonistes. De cada un d'ells. Ens fem amics del seu protagonisme. L'assumim i el provoquem. Ens fem amics de la seva fe i de la seva acció. De la seva manera de parlar de Jesús. De la seva manera de viure'l. De la seva manera de veure i d'enfocar els problemes que afecten el món infantil. Ens fem testimonis de tot això. De cara als infants mateixos i de cara als altres adults. Ho vivim com una necessitat vital, perquè creiem que sense l'acció evangelitzadora pensada, proposada i duta a terme pels infants l'Església perdria una bona part de la seva capacitat de comunicar l'Evangelí de Jesucrist a tothom.

Vivim la iniciació, doncs, com una conversió. Conversió a la humilitat i a la grandesa. Conversió a la fe cada vegada més eclesial, més comunitària. Conversió als dons de l'Esperit, donats a cadascú (en aquest cas als infants organitzats com a MIJAC) en benefici del conjunt. Conversió a una Església que s'expressa com a cos de Crist, amb multitud de membres, cadascú amb la seva funció vital. A una Església que obre les seves portes i viu enmig del món (infantil) i acull el Regne també fora d'ella mateixa. Està clar que ens hem de convertir!

II.- El profeta Osees

Busquem ara tots aquests elements en el profeta Osees. Què té d'especial aquest profeta que ens pugui ajudar? És el profeta de la conversió! El podem considerar, doncs, un profeta-iniciador! El profeta inicia el poble. A què exactament? Intentarem estructurar-ne els elements principals de la iniciació que el profeta fa. Això, de pas, ens permetrà veure que l'iniciador-formador és també una mica profeta en el seu centre.

Osees actua a mitjans del segle VIII aC. Feia com uns dos-cents cinquanta anys que el poble jueu s'havia dividit en dos regnes: Judà al sud (amb capital a Jerusalem) seguint la dinastia de David i Israel al nord (amb capital a Samaria) seguint diverses dinasties. El trencament va ser traumàtic en el camp polític i religiós. La divisió religiosa és la que va tenir conseqüències més greus per uns i per altres. Les circumstàncies i la poca consciència d'alguns dirigents van fer que Israel s'allunyés cada vegada més de la fe comuna. Fins i tot de l'expressió de la fe. De tal manera que

³ EdE publicat a: *La figura de l'iniciador*, per l'Escola d'iniciadors. Barcelona, setembre del 99.

es van fer uns vedells d'or en un temple a Samaria, com el vedell d'or del desert, quan van sortir de l'opressió d'Egipte. El segle VIII marca el declivi d'aquesta època. Estem només a trenta anys vista que el regne d'Israel desaparegui del mapa per la invasió assíria. Ja sabem el que representa una invasió: deportacions, genocidis, opressió, desfeta... Els profetes d'aquella època ho veuen a venir i pensen si la seva paraula (si la Paraula de Déu) no serà una crida a replantejar-se la fe. La fe actual en els vedells d'or no donarà al poble cap il·luminació a la situació que els cau al damunt. Osees pensa que ara tenen l'oportunitat de recuperar la fe en el Senyor, una fe que permeti viure la nova situació amb un mínim d'esperança, amb un mínim de visió de futur.

1.- Osees inicia el poble a dialogar

Déu ha volgut plantejar la relació amb el seu poble com una relació d'amor. Aquest és un gran descobriment que fa Osees. I així el comunica al poble.

Probablement, el poble no s'havia plantejat mai d'aquesta manera la seva relació amb Déu. Així, amb tots els matisos que vulgueu, es limitava a escoltar Déu i a seguir-lo més o menys fidelment. Poques vegades li parlava. Almenys com a poble.

I què passa quan en una relació hi falta el diàleg? ...!!!

En el text d'Osees domina a grans trets la idea que el poble ha abandonat el Senyor. S'ha posat en una situació en la qual la Paraula no comunica perquè hi ha una part que no respon. La iniciació que el profeta planteja al poble és, en bona part, dramàtica. Diríem, amb paraules actuals, que Osees "inicia a sac", sense gaires contemplacions: si no hi ha diàleg, no hi ha relació! Punt! L'esforç del profeta, per tant, va de cara a mostrar que val la pena el diàleg.

La Paraula del Senyor li canvia la vida al profeta com de la nit al dia. Ell vol respondre-hi i això l'obliga a actuar d'una manera determinada "perquè" *el país s=aparta del Senyor* (1,2). Els fruits són desastrosos! La dona d'Osees (que era prostituta) té uns fills amb noms ben significatius: *Lo-Ruhamà (que vol dir "no compadida")* i *Lo-Ammí (que vol dir "poble no-meu")* (1,6.8). Aquests fills d'Osees i la seva muller són com un "sagrament" (un signe viu) de la situació del poble. La iniciació ha començat per mostrar d'una manera ben vivencial (més ja no es pot) que la falta de diàleg del poble amb Déu l'ha deixat sense entranyes compassives. És un poble eixut.

Però immediatament ve l'esperança. Perquè fins ara és pura constatació del que passa. I l'esperança fa que entri el que en diem normalment salvació: els fills canvien de nom! Lo-Ammí passa a dir-se *Fills del Déu viu-poble meu* i Lo-Ruhamà passa a dir-se *Compadida* (2,1-3). El poble comença a tenir una mica de vitalitat. El poble comença a dialogar: *...Em compadiré de "no-compadida" i al qui s'anomenava "poble-no-meu" li diré: "Ets el meu poble", I ell em dirà: "Ets el meu Déu" (2,25).*

La iniciació del MIJAC es basa en el diàleg. Les reunions de l'iniciador amb els qui s'inicien serveixen per fomentar i fonamentar el diàleg. Un diàleg que ens faci parlar dels infants. Que ens faci parlar amb els infants. Descobrir el nom que es mereixen. Un nom ple de salvació. Un diàleg fruit de l'esperança. Un diàleg que doni fruits d'infants militants-transformadors. Un diàleg que va més enllà de la pura constatació de la realitat infantil i es fa descoberta d'un apassionament compartit (compassió).

Hem parlat de les reunions. Però perfectament podem dir el mateix del seguiment personal (una bona ocasió de diàleg) o del quadern de l'animador (potser un "diàleg" més personal, amb un mateix). Aquest conjunt de diàlegs sempre culmina, d'una manera o d'una altra, en un diàleg amb Déu (en forma de pregària o del que sígui). Diàleg amb Déu que els infants també fan -o poden fer a la seva manera-. Probablement haureu sentit aquella frase que diu: "Què és el MIJAC? És el regal de Déu als infants!" Doncs, és ben bé el que proposa el profeta Osees. Un diàleg "a sac":

- Ets el meu poble.

- Ets el meu Déu.

2.- Osees inicia el poble a parlar amorosament

El Senyor diu a través del profeta: *Vosaltres, poble meu, haureu de callar perquè no em coneixeu...* (4,6).

És una frase irònica que es podria traduir de la següent manera: "Hi haurà un dia que haureu de parlar perquè haureu fet una experiència profunda". Potser estaríem temptats de creure que això és justament el final de la iniciació, quan fem el pas a la militància. Què són sinó tants i tants testimonis d'animadors i animadores que s'han iniciat i ja se senten militants? No és un parlar d'una experiència profunda, enriquidora, fonamental? I tant que sí!!!

Però... la iniciació també és un temps per parlar. I no només en termes de diàleg com hem dit abans. El temps de la iniciació és una ocasió immillorable i quasi única per poder anar explicitant (dient a altres, testimoniant) l'experiència que fem gràcies als infants.

La gràcia de tot plegat és aquesta experiència a què fèiem referència al començament: relació amorosa, signe de l'amor de Déu. Així ho diu Osees: *Escolteu la paraula del Senyor, gent d'Israel: "Jo, el Senyor, llanço una acusació contra els habitants del país perquè en aquesta terra no hi ha amor ni fidelitat, no hi ha coneixement de Déu",* (4,1).

Us heu fixat en els paral·lels que posa? Amor/fidelitat amb coneixement. Com abans, traduïm la frase en positiu: "Jo, el Senyor, us defensaré sempre perquè sou gent que m'estimeu i em sou fidels. Per això sé que em coneixeu bé".

En la iniciació aprenem coses. És molt necessari. Ens cal perquè més d'un cop hem constatat (en iniciands i en militants) un cert dèficit en qüestions de tècniques, de psicologia, d'organització, de jocs, de... Aquest dèficit l'hem de cobrir. Ara bé, des de sempre, al MIJAC li ha interessat que els animadors i els consiliaris poguéssim arribar a fer una opció pels infants. Segurament la paraula amor/fidelitat ens situa en aquesta perspectiva de l'opció. És ella la que ens farà parlar amb el mínim de credibilitat que la fe ens exigeix.

3.- Osees inicia el poble a la proximitat, quasi a la intimitat

En aquesta mena de disputa que el profeta fa contra el poble per veure si es desperta, hi ha un moment contundent. Déu fa saber al poble això: *Jo els he escrit molts manaments de la llei, però ells els han mirat com si fossin una cosa estranya* (8,12.13).

On diu "manaments de la Llei" entenguem, si us plau, Aliança!!! Déu ha fet una aliança amb el seu poble i ell s'ho ha mirat a distància, com si allò no anés amb ell. Per això el profeta, a poc a poc, en moments oportuns va recordant quina era la intenció original del Senyor: *Per això us he afaïçonat valent-me dels profetes... Sóc jo qui us va instruir... Sóc jo qui respon i vetlla per tu, els teus fruits vénen de mi* (6,5; 7,15; 14,9). Una cosa semblant ja l'havia dit al començament de tot, comparant el poble amb l'estimada de Déu: *Jo la seduiré, la portaré al desert i li parlaré al cor* (2,16). Tot aquest recorregut va encaminat a que el poble pugui dir per iniciativa pròpia: *Veniu, tornem al Senyor* (6,1).

Tenim, doncs, ben clar el tema de la conversió i els mitjans que ens hi ajuden. Primer de tot, la interrelació (l'aliança, el sentir-se "lligats" a un bon grapat de gent, a Algú). Això ens ho dona el centre, l'equip d'animadors, les trobades d'iniciació i d'iniciadors, el Moviment, la mateixa Església... Ens iniciem a sentir-nos-ho nostre! [Bé, el MIJAC sempre serà dels infants, però ja ens entenem].

Un altre mitjà que ens ajuda és la gent que Déu mateix ens posa al costat, començant pels infants. Ells són els primers que ens inicien autènticament. I amb ells hi ha l'iniciador, els

companys d'equip, els responsables, el consiliari... etc., etc. Tots ells són com aquells "profetes" que van afaïçonant-nos, que ens contagien un estil de vida, que ens permeten optar per quelcom que creiem interessantíssim. En tercer lloc, tenim Déu mateix que "ens instrueix". És l'experiència de fe, a la qual també ens iniciem.

Tinguem en compte per entendre-ho bé que quan la Bíblia parla d'instruir no es refereix d'entrada a la tasca del mestre sinó a la tasca dels pares! Amb això la Bíblia ens vol fer adonar que la instrucció, sobretot aquell àmbit que condueix al creixement personal, qui la fa de veritat és la persona que comparteix amb tu la vida. En temps de Jesús a la majoria de mestres se'ls anomenava "pares" i els deixebles d'un mestre eren "els seus fills". Jesús als seus deixebles els anomena "amics". Déu també actua així: *Quan Israel era un noi, me'l vaig estimar, d'Egipte vaig cridar el meu fill...* (11,2).

La iniciació ens porta a través de tots aquests mitjans a fer experiència de fills de Déu. D'amics de Déu. A recuperar que som imatge seva, imprompta de la seva glòria, el model perfecte de la qual és Jesús. La relectura que molts han après a fer, amb l'Evangelí a la mà, dels fets viscuts amb els infants és l'explicitació més clara que tenim de la fe.

4.- Osees inicia el poble a actuar-transformar

Més d'una vegada ens ha sortit això de l'opció. Queda clar que no és una cosa que es pugui fer només teòricament com una idea bonica que de cop i volta tenim.

Les Conviccions del MIJAC ens donen el criteri de per on va la nostra opció. El profeta Osees hi insisteix força: *Sembreu-vos llavors de justícia, colliu fruits de bondat, llaureu-vos un camp nou. Ara és el moment de cercar-me a mi, el Senyor, fins que jo vingui i escampi la salvació damunt vostre* (10, 12). *Tu, per tant, torna al Senyor, sigues fidel i just, espera sempre en el teu Déu* (12,7). *Torna al Senyor i porta-li com a ofrena aquestes paraules: Perdona les nostres culpes i accepta=ns el bo i millor* (14,3). *Es refaran els qui visquin a la seva ombra, seran fecunds com el blat; creixeran com una parra i es parlarà d'ells com del vi del Líban* (14,8).

La iniciació és eminentment pràctica. I no només perquè al final del procés el Moviment vulgui tenir nous animadors (més animadors) militants. L'objectiu final és com un resum de tot el que hem vist fins ara. Aquest "bo i millor" que tots tenim, aquella "justícia i bondat", és el que esperem que surti. És el fruit que perseguim. El perseguim amb admiració. Pel treball fet de "semprear", de "llaurar", de "collir". Abans ja n'hem parlat i ara hi insistim: la feina de l'iniciador (i dels qui s'inicien) és molt semblant al que l'Església pretén amb els sagraments. Al final "veiem-experimentem-vivim" que el Senyor ve i escampa la salvació damunt tothom. Per això, tot el procés d'iniciació i la culminació de la iniciació quan es presenten els testimonis a l'assemblea, són en molt bona part una gran celebració. La celebració, no només interna, per la satisfacció que ens provoca (que també) sinó una gran celebració externa en nom de tots aquells que podran aprofitar-se'n. Repetim-ho un altre cop: *Es refaran els qui visquin a la seva ombra, seran fecunds com el blat, creixeran com una parra i es parlarà d'ells com del vi del Líban*.

Què us sembla? Val la pena iniciar-se/formar-se? Creiem que sí, que realment val la pena.

GUARICIÓ D'UN CEC: Mc 10,46-52⁴

Text bàsic:

Un cec demana almoïna a la vora d'un camí, es diu Bartimeu. En sentir que s'acosta Jesús es posa a cridar-lo. La major part de la gent el reprimeix per fer-lo callar, però Jesús, entre tota una multitud, una vegada més es fixa en el més pobre: "Bartimeu". Llança la capa i s'acosta a Jesús com pot. Jesús li pregunta què vol. El cec vol rebre la vista. Aleshores, Jesús li diu que se'n pot anar, la seva fe l'ha salvat, i segueix a continuació pel camí.

Termes bàsics:

En la cultura jueva qualsevol tara física o psíquica es considerava com una conseqüència del pecat d'un mateix o de la seva família. Per tant, un cec és d'entrada un marginat, ningú l'estima, es veu obligat a pidolar pels camins. La multitud reprimeix els crits del cec perquè un marginat en aquella cultura no té dret a cridar un Jesús al que segueix una gran multitud. Jesús posa en primer terme el cec, escoltant el seu crit, contra l'actitud general.

Context bàsic on se situen els fets:

Ens trobem en els moments en què Jesús és en plena predicació, movent-se molt d'un poble a l'altre. És conegut, la gent posa les seves esperances en ell de molt diverses maneres. El text està situat entre altres textos on Jesús es troba enmig de molta gent. És el relat d'un miracle, és a dir, d'una experiència de transformació radical en la vida de Bartimeu.

Contemplació del text:

El cec és el més pobre i petit de la història. Ningú se l'escolta. Tothom passa d'ell. Pidola, és l'única manera de subsistència i està completament sol en la seva foscor. Quan sent Jesús el crida, perquè és la seva esperança de canvi. L'actitud de la multitud i la de Jesús són radicalment oposades: la multitud fa callar la veu del més pobre: el cec; no en vol saber res. En canvi Jesús té les orelles atentes al cec, al més petit d'entre tanta i tanta gent, té una clara prioritat. El cec es llança al buit. No té por dels obstacles per tal d'arribar a Jesús. Llença la capa i s'hi adreça amb la fe que pot canviar. Jesús capta molt bé les aspiracions i la fe de Bartimeu i adopta una actitud molt educativa: escolta la seva demanda: "Què vols que jo faci?" i convidar-lo a actuar per a transformar la realitat: "Pots anar-te'n, ja estàs sa perquè has cregut". Experiència de canvi, d'alliberament del cec en ser escoltat per Jesús, en ser preguntat per Jesús i en ser posat en acció per Jesús, és tan forta que Bartimeu segueix el camí de Jesús.

Aplicació del text a la vida:

Un cec al que ningú escolta i que està marginat per la seva societat, al que ni tan sols se'l deixa parlar, ni acostar-se a Jesús:

- Quina és la situació dels animadors del nostre centre i dels animadors en general? Els passa com a Bartimeu? Expliqueu-ne fets concrets.

L'actitud de la multitud és fer callar el cec, impedir-li la participació, aixafar la seva participació en el camí de Jesús.

⁴ Adaptat d'un EdE passat al MIJAC el març del 1991.

- Trobem actituds d'aquest tipus en la societat i les persones que envolten el món dels joves?
- Com són les nostres actituds i fets com a iniciadors?

Jesús enmig del "follón" de la multitud és sensible a Bartimeu, entra en el seu món, l'escolta i el convida a actuar.

- Com a iniciadors quines dificultats tenim per adoptar la mirada de Jesús en el món dels joves?
- Com a educadors en quins fets hem estat capaços de tenir les mateixes actituds de Jesús?

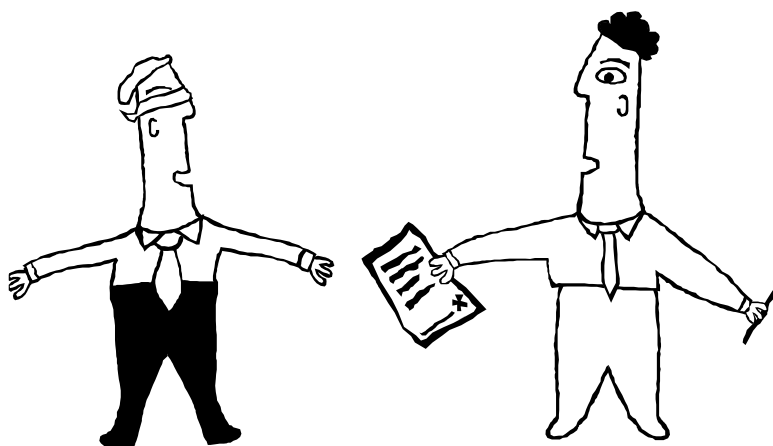
Jesús convida el cec a actuar. L'educa a través de l'acció transformadora: "pots anar-te'n", però Jesús no li fa tot ni tan sols li toca els ulls, deixa que Bartimeu sigui protagonista en la seva transformació. Jesús és més un amic que un metge.

- En el Moviment parlem molt de l'estil educatiu basat en l'ANIMADOR AMIC I TESTIMONI. Jesús és amic i testimoni. De quina manera ho som també nosaltres amb els animadors?

Bartimeu, una vegada curat, es posa definitivament a actuar, segueix en el camí a Jesús.

- En quins aspectes ens sentim convidats a canviar com a iniciadors?
- Què hem d'anar fent per seguir Jesús dintre del MIJAC?
- Què podem fer per assemblar-nos més a Jesús en el seu estil d'educar ?

Fem l'esforç de concretar l'actuar en petits compromisos concrets al centre i al MIJAC.

MC 10,17-31. EL JOVE RIC

"Quan es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà:

-Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué:

-Per què em dius bo? De bo, només hi ha un, que és Déu. Ja saps els manament: *No matis, no cometis adulteri, no robis, no acusis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare.*

Ell li va dir:

-Mestre, tot això ho he complert des de jove.

Jesús el va mirar i se'l va estimar. Li digué:

-Només et falta una cosa: vé, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor en el cel. Després vine i segueix-me.

En sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se'n anà tot trist, perquè tenia molts béns.

Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles:

-Que n'és de difícil, per als qui tenen riqueses entrar en el regne de Déu!

Els deixebles en sentir aquestes paraules, quedaren molt sorpresos. Però Jesús els tornà a dir:

-Fills meus, que n'és, de difícil, entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla, que no pas que un ric entri en el Regne de Déu.

Els quedaren encara més desconcertats, i es deien els uns als altres:

-Si és així, qui pot salvar-se?

Jesús se'ls mirà i digué:

-Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot.

Llavors Pere li va dir:

-Mira nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit.

Jesús digué:

-Us ho asseguro: tothom qui per mi i per l'evangeli hagi deixat casa, germans, germanes, mare, pare, fills o camps, rebrà, ja en el temps present, cent vegades més de cases, germans, germanes, mares, fills camps, i també persecucions, i, en el món futur, la vida eterna. Molts passaran de primers a darrers, i molts, de darrers a primers."

CONTEMPLACIÓ PERSONAL:

1. Mirem i escoltem a Jesús i als altres personatges del fragment:

- Ens interessa sobretot: Què fan, què diuen, quines són les seves actituds, què passa durant el fragment, què ha canviat, què ha produït el canvi, quines conseqüències té aquest canvi per a les persones en el temps present i a la salvació.
- Ens interessen els detalls: el gest, la paraula...
- Ens interessa sobretot Jesús: Contemplant-lo amb detall, ens fixem en aspectes de la seva personalitat, del tracte amb la gent, del seu misteri...

2. Mirem la nostra vida. Fixem-nos en aquell punt del fragment què més ens crida l'atenció:

- Què diu Jesús a la meua vida?
- A què em sento cridat?

SERVIDORS DE L'EVANGELI⁵

I. PROCÉS D'INICIACIÓ AL COMPROMÍS: SERVIR L'EVANGELI DE JESUCRIST

En primer lloc, escrutarem **tres fragments** de *l'evangeli de Marc* que ens conviden a fer un procés: **1)** Madurar la fe rebuda en el grup, comunitat de seguidors (a *casa*); **2)** Seguir Jesús en el seu camí, que passa per dificultats i perills, fins i tot per la mort; **3)** Descobrir que l'Evangelí es fa present en el món dels joves amb el nostre testimoniatge, certament provat en les dificultats i des de les nostres precarietats, és a dir, des de la humilitat (com els membres de la Comunitat de l'Anell, especialment Frodo, Àragorn i Sam).

1. Jesús ens obre els ulls a la vida eclesial: Mc 8,22-26.

Arribaren a Betsaida. Allà li portaren un cec i li demanaven que el toqués. Jesús agafà el cec per la mà i se l'endugué fora del poble. Llavors li escopí als ulls, li imposà les mans i li preguntà:

-Veus alguna cosa?

El cec va alçar els ulls i deia:

-Distingeixo les persones: les veig com si fossin arbres, però caminen.

Jesús tornà a imposar-li les mans sobre els ulls, i el cec hi veié clarament. Estava guarit, i ho veia tot amb nitidesa. Jesús el va enviar a casa seva i li digué:

-No entris al poble.

Jesús, amb la seva vida i acció, va obrint progressivament els ulls dels deixebles, perquè compreguin quina proposta els fa, quina *missió* els confia.

- a) Primer, el cec hi veu, però no del tot: veu *les persones com arbres que caminen* (8,24). No veu els joves com a companys de camí, encara els veu *lluny (borrosos)*, diferents (com a *arbres que caminen*).
- b) Després, *hi veu clarament* (8,25). Un cop guarit, Jesús l'envia a *casa* (la comunitat eclesial, el moviment), però li diu que *no entri al poble* (8,26). Per què sorprèn Jesús? Encara no està preparat per a la *missió*. Ha de descobrir-hi que no es tracta d'*anar-hi*, sinó de *ser-hi*, però com a guarit (*diferent*), aportant-hi la diferència de l'Evangelí. El jove ha de ser-hi present amb l'Església. Per això, cal que primer es quedi *a casa*, compti amb l'Església.

2. Jesús ens obre els ulls a la fe i al seguiment: Mc 10,46-52.

Arribaren a Jericó. Quan Jesús en sortí amb els deixebles i molta gent, el fill de Timeu, Bartimeu, cec i captaire, s'estava assegut vora el camí. Va sentir dir que passava Jesús de Natzaret i començà a cridar:

-Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!

Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort:

-Fill de David, tingues pietat de mi!

Jesús s'aturà i digué:

-Crideu-lo.

Ells van cridar el cec dient-li:

-Coratge! Aixeca't, que et crida.

Ell llançà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús. Jesús li preguntà:

-Què vols que faci per tu?

El cec respongué:

⁵ EdE publicat pel MCJ. el 2004.

-Rabuni, fes que hi vegi.

Jesús li digué:

-Vés, la teva fe t'ha salvat.

A l'instant hi veié i el seguia camí enllà.

El context del text: **Jericó** és la porta d'entrada a la terra promesa (Js 6,1). El **Camí** és el nom que identifica el moviment dels deixebles de Jesús (Ac 9,2).

- a) Bartimeu s'està assegut (reunit) al moviment i vol anar cap a Jesús i participar de la seva missió, però sense la força i la companyia de Jesús no pot. *L'entorn ho impedeix (10,48).*
- b) Abans de ser guarit, Bartimeu llença *el mantell*. El mantell és l'única propietat que no es podia manllevar al pobre: Ex 22,25-26. Bartimeu deixa l'única cosa que ningú no li podia prendre ni exigir. Ho deixa tot, cosa que és incapaç de fer *l'home ric* (Mc 10,17-22). La missió és el més important, servir l'Evangelí des de la humilitat, des de la feblesa, és la prioritat de la missió.
- c) Un cop guarit, Bartimeu segueix Jesús en el Camí. *Hi veu, i segueix Jesús* en el moviment dels deixebles de Jesús. Tota la seva existència la posa al servei de l'Evangelí.

3. La completa visió s'assoleix si segueixes Jesús allà on és: Mc 16,1-8.

Passat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume, i Salomé van comprar olis aromàtics per anar a ungir el cos de Jesús. El diumenge, molt de matí, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. Es deien entre elles:

-¿Qui ens farà rodolar la pedra de l'entrada del sepulcre?

Llavors van alçar els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada; era una pedra realment molt grossa. Van entrar al sepulcre i veieren assegut a la dreta un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. Ell els diu:

-No us espanteu. Vosaltres busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat: ha ressuscitat, no és aquí. Mireu el lloc on l'havien posat. Però ara aneu a dir als seus deixebles i a Pere: "Ell va davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com us va dir."

Elles sortiren del sepulcre i van fugir, plenes d'esglai i tremoloses; i no digueren res a ningú, perquè tenien por.

El seguiment de Jesús no és fàcil, cal passar per les dificultats i la mort, superar les barreres que m'impedeixen fer present l'Església en el món dels joves i fer-me present al costat del jove que més ho necessita. Cal *ser-hi*, sí, però amb *la diferència de l'Evangelí*. És a dir, des de la humilitat, des de la senzillesa, des del despreniment; sense prepotència ni seguretats, la única força és la del mateix Evangelí. No es tracta de creure en les pròpies forces, sinó de confiar en la força de l'Esperit que actua en l'Església, en el moviment i en cadascú dels joves cristians.

- a) Les dones van a ungir un cadàver (16,1). Per a elles Jesús no és algú vivent, sinó un personatge important del passat, que va fer el bé i va ensenyar com fer-ho.
- b) La *pedra* no és el problema a superar (16,3), sinó la visió equivocada que tenen.
- c) Un cop dins al sepulcre, no troben el qui busquen. No hi és (16,6). *On busquem Jesús?*
- d) Les dones troben un jove que els diu que trobaran Jesús a Galilea (= en la vida i l'acció cal seguir-lo); i que allà el veuran, tal com va dir (16,7). Es tracta de *ser-hi* amb la joia de ser cristians, amb l'alegria de Pasqua.
- e) Les dones fallen en el seguiment, abandonen. És més fàcil anar als joves que *ser-hi d'una manera diferent*, amb la joia del Senyor ressuscitat, viu, present i actuant?

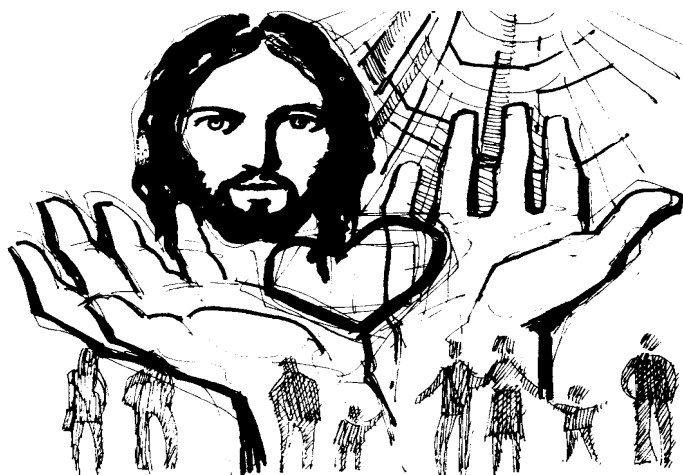
Jesús és a *Galilea*. El trobem viu i present en la vida i l'acció, en la frontera que destrueix els murs de separació entre els de dins i els de fora.

No es tracta de seguir uns valors, sinó una persona, no es tracta sols de *fer* (com l'home ric), sinó de *ser* (deixar-ho tot i seguir Jesús: Jesús és el que importa i dóna el toc de *la diferència*).

Amb Jesús, tornem a l'inici de l'Evangeli (1,14) per seguir en el Moviment i ser enmig dels i de les joves, especialment al costat dels qui més ho necessiten.

QÜESTIONS

1. El moviment, amb el Pla de Curs, ens ajuda més a anar als joves que a *ser-hi*? O no? Com? Per què?
2. Com es nota que visc l'Evangeli allà on em moc, sóc i actuo?
3. Quines *pors* em topo per seguir Jesús i ser enmig dels joves, especialment o preferentment al costat dels qui més ho necessiten?

EL SERVEI

1. Abans de servir la Paraula, cal acollir-la: Lc 10,38-42

Mentre feien camí, Jesús va entrar en un poble, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella, que es deia Maria, es va asseure als peus del Senyor i escoltava la seva paraula. Marta, que estava molt atrafegada per poder-lo obsequiar, s'hi va atansar i digué: -Senyor, ¿no et fa res que la meva germana m'hagi deixat tota sola a fer la feina? Digues-li que em vingui a ajudar. El Senyor li va respondre: -Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa.

Tot fent camí a Jerusalem, Jesús s'atura a visitar Marta i Maria (10,38-42). Lluc no indica qui són les germanes Maria i Marta ni tampoc el nom del *poblet*. L'evangeli joannià (vegeu Jn 11,1; 12,1-3), però, indica que Maria, Marta i Llätzer són tres germans amics de Jesús i que viuen a Betània, poble que Lluc no esmenta fins que Jesús és a les portes de Jerusalem (19,29), el final del camí.

En la controvèrsia amb el jurista, Lluc oposava el samarità als consagrats al Senyor (el sacerdot i el levita). Lluc oposa dos tipus de reaccions: Marta, com a model d'amfitriona, i Maria, com a model de deixeble. I a més, Lluc suggereix una pregunta: En què consisteix *acollir* Jesús? Simplement es tracta d'escoltar la seva paraula (8,18.21). En efecte, *l'única cosa necessària* és asseure's als peus del Senyor per escoltar-lo. Així, la postura característica del deixeble que escolta la paraula del Mestre és *assegut als seus peus* (vegeu 8,35) i no pas *molt atrafegat per obsequiar-lo*. Avui diríem atabalat (sense saber on és el Nord) en el servei.

CONTEMPEM JESÚS

Tot fent el camí, l'autèntic servei no consisteix a atendre delicadament Jesús, sinó a escoltar la seva paraula (que és vida). Marta està *preocupada i neguitosa per moltes coses*, perquè Jesús sigui ben servit; però Jesús s'identifica amb el qui serveix (22,27), i Jesús serveix els qui s'han mantingut vetllant (12,37), fidels a la seva paraula.

Jesús no desautoritza pas el *servei* de Marta, més aviat indica que l'essencial per al deixeble és dedicar-se a escoltar la seva paraula. I això exigeix una total i exclusiva atenció (*la part millor*), perquè doni fruit (vegeu 8,18). Heus ací que si el deixeble serveix, però no escolta la Paraula, perdrà *la part millor*; en canvi, si escolta la Paraula, tindrà *la part millor* i *no li serà pas presa*.

Si en la controvèrsia amb el jurista Jesús ens convidava a fer una acció: ser *l'altre* per al qui trobem al llarg del camí; Jesús ens convida a fer una opció: escollir *la millor part*, la felicitat veritable i perdurable; escollir el mateix Jesús.

MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

Aleshores, si escollim *asseure'ns als peus de Jesús* i no les accions que ens facin quedar bé davant l'hoste que ens visita, no pararem de servir com Jesús: servirem generosament i gratuïtament, sense esperar res a canvi, deixant-hi la pell.

En resum, el deixeble manifesta la seva hospitalitat si dedica tot el seu temps a escoltar Jesús. Acollir la visita de Déu consisteix a escoltar el seu Fill (9,35).

1. Escolto Jesús?
2. Servir l'Evangelí, què em suposa?
3. Com visc el servei a l'Evangelí? Com una acció més? Com una sèrie d'activitats?

2. Servidors de l'Evangelí des de la gratuïtat i la humilitat: Lc 17,7-10.

¿Qui de vosaltres, si té un servent a llaurar o a pasturar el ramat, li dirà, quan ell torni del camp: "Vine de seguida a seure a taula"? ¿No li dirà més aviat: "Prepara'm alguna cosa per sopar i estigues a punt per a servir-me fins que hauré acabat de menjar i beure, que després ja menjaràs i beuràs tu"? ¿És que donarà les gràcies al servent perquè ha fet allò que se li havia manat? Així també vosaltres, quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: "Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer."

L'ensenyament sobre *el servei* apunta que res no és indispensable en el servei al Senyor; la utilitat del servei no està en la seva productivitat, sinó en el fet de servir.

La paràbola del *servent inútil* (17,7-9) és de les que obren el diàleg amb una pregunta i de les que conviden a identificar-se amb un dels personatges, ací l'esclau. Tal com un esclau fa el que ha de fer, ningú no esperarà mai que la fidelitat i l'obediència mostrades no li atorguin cap dret sobre el seu senyor. Així doncs, la paràbola apunta que el deixeble no ha reivindicar res a Déu pel servei fet

(no compta res la productivitat). Tampoc Déu no està obligat a recompensar el servei que el deixeble està cridat a fer (el que compta és la gratuïtat).

CONTEMPLEM JESÚS

Jesús convida el deixeble a identificar-se amb l'esclau que fa el que se li mana sense esperar res per la fidelitat i l'obediència mostrades.

L'ensenyament de Jesús sobre el servei recorda que ningú no se salva per la seva fidelitat i la seva obediència a Déu: la salvació és gratuïta. I alhora alerta contra la vanaglòria: tot el que el deixeble ha fet, fa i farà és sempre insignificant davant l'immens tresor que Déu li regala.

MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

L'aplicació de la paràbola del *servent inútil* (17,10) converteix els quatre ensenyaments: sobre l'escàndol (17,1-2), el perdó (17,3-4), la fe (17,5-6) i el servei (17,7-10), en responsabilitat dels deixebles de Jesús (17,1) i dels seus apòstols (17,5): *No hem fet altra cosa que complir el nostre deure.*

1. Com a servidors de l'Evangelí que som, som conscients que no fem altra cosa que complir el nostre deure? Per què?
2. Com visc el servei a l'Evangelí?
3. Quina actitud he de tenir a l'hora d'anunciar i fer present l'Evangelí en el món dels joves?

JESÚS FA PRESENT EL REGNE DE DÉU I HI APUNTA⁶

L'objectiu d'aquest EdE era ajudar els militants a relacionar el Regne de Déu, anunciat i fet present per Jesús, amb la Campanya del Moviment, que també anuncia i fa present el Regne.

Introducció

Jesús s'implica en la *Campanya* del seu Pare. El seu Pare vol establir lligams de fraternitat dins del seu poble i vol que el seu poble sigui un poble de pobles, com un *teixit*, que tingui la diversitat i la llibertat com a ordit i l'amor com a trama.

Jesús ha vist la situació del seu poble: hi ha opressió i injustícia; no estan organitzats com a poble, sinó dispersos: alguns en diverses associacions, altres indiferents i molts desorientats sense saber a on apuntar-se; tothom espera el Regne, però no tothom entén el mateix:

- 1) per a uns és el nou paradís a la terra (l'estat de benestar ple),
- 2) per a d'altres és la reinstauració del regne de David en la plenitud d'esplendor i potència (el centre del món econòmic, polític, cultural i religiós),
- 3) per a d'altres és existir amb Déu per sempre, no és un lloc, sinó un existència que afecta tota la creació i tota la humanitat (la comunió amb Déu i amb els pobres i entre nosaltres).

Jesús ha descobert quina és la voluntat del seu Pare: crear les condicions entre els humans i en la creació perquè Déu sigui l'únic amo i senyor de tots i totes i de la creació, possibilitar la xarxa de relacions perquè Déu sigui l'únic president, perquè Déu sigui l'únic Pare de tots i totes, sobretot dels qui no tenen un pare que els reconegui, sobretot dels qui no tenen ningú que els estima i valora, sobretot dels qui no se'ls reconeix en la seva dignitat de persones lliures i responsables...

Jesús es posa en marxa, actua:

- *Després que Joan fou empresonat* (el senyal que necessitava per a posar-se en acció, després d'haver estat entre els companys de Joan, que s'havien associat a participar a fer possible l'arribada del Regne de Déu),
- *Jesús anà a Galilea* (el lloc de frontera, com els moviments especialitzats, la frontera entre l'Església i el món, la frontera entre els creients i els no creients)
- *i anunciava l'Evangelí de Déu* (és a dir, el missatge de la Campanya i del Pla de Curs del Pare; la Campanya com a acció cap enfora: denunciar i transformar; i el Pla de Curs com a acció cap endins: la conversió i créixer en l'amor incondicional a Déu i als altres, sobretot els més pobres i petits).
- *Deia: S'ha complert el temps* (és l'hora d'actuar, el *kairos*, l'hora de sortir cap a fora, sense deixar d'anar cap a dins, l'acció transforma també els nostres cors)
- *i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí* (Mc 1,14-15).

⁶ EdE fet a partir del llibre de J.P. MEIER, *Un judici marginal* (vol II/1) i treballat a la federació Zero de la JOC.

El símbol del Regne

Això del Regne és tot un símbol, tot un projecte, que demana tota l'atenció, tota l'adhesió, perquè és la voluntat del Pare, la Campanya del Pare, sense oblidar el suport del Pla de Curs. El símbol del Regne de Déu expressa la seva vinguda per a governar el món sencer i establir-hi la pau definitiva enmig del camp de batalla entre les forces del Bé i les del Mal (Satanàs, àlies Belial).

I la Campanya és una acció col·lectiva. Tot i que siguin pocs els que s'hi impliquin. Per això Jesús, dins la frontera (*Galilea*), s'acosta al món laboral precari del seu temps: el món dels pescadors. I els convida a fer un equip d'acció: *Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes* (Mc 1,17). No els diu que canvien d'ofici, sinó que l'orientin cap al Regne, cap als qui han de ser els protagonistes del Regne: tots i totes, sobretot els més pobres i petits; per això de *pescadors de peixos* passen a ser *pescadors d'homes*.

Amb quatre gats (dues parelles de germans, és a dir, a partir d'una estructura mínima, la més mínima) Jesús fa un equip d'acció, vol canviar el món. Els quatre primers seguidors esdevenen una minoria significativa, com la JOC en l'Església i en el món obrer.

Quan dic que el Regne de Déu és un símbol, vull dir que no és definible, sinó *narrable*, és a dir, una realitat a construir, una existència a viure i a transmetre, que és alhora regal de Déu i acció humana: acceptació lliure i responsable, des de l'amor a Déu i als altres.

Jesús no defineix el Regne, el fa present i hi apunta.

Amb la Campanya no pretenem assolir el Regne de Déu, sinó apuntar-hi, com Jesús. És una *utopia*, i com a tal és el futur, però alhora ja present: només cal fer-lo aparèixer. Com Jesús, que, amb la seva vida i acció, fa aparèixer present el Regne, sense deixar d'apuntar-hi.

EL REGNE QUE HA DE VENIR

Jesús apunta cap al Regne, anuncia un Regne futur:

** Vingui el teu Regne* (Mt 6,10; Lc 11,2).

Demanem, amb Jesús, que el nostre Pare estableixi una fraternitat a partir del teixit associatiu dels nostres barris. Ací i arreu del món. Per què demanem que un regne, un regnat o una reialesa (*basileia, malkuta'*) vingui? Per què el futur de tots i totes i de la creació no és a les nostres mans, sinó a les de Déu?

** Us asseguro que ja no beuré més del fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou en el Regne de Déu* (Mc 14,25; Lc 22,16.18; Mt 26,29).

Jesús apunta al banquet fratern del final de la història. Jesús anuncia que la seva mort no l'impedirà gaudir del banquet del Regne. Jesús és conscient del fracàs de la seva acció, amb tot, creu en la seva causa, i per això està convençut que triomfarà, perquè és la Campanya del seu Pare. Al final, resplendiran totes les paraules i accions de Jesús, tot i el seu fracàs aparent, perquè el que importa és dur a terme la voluntat de Déu, implicar-se en la seva Campanya. En aquest moment cabdal, davant la mort, Jesús expressa la seva adhesió al Pare i la seva esperança final en la vinguda del Regne de Déu.

** I us dic que vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel* (Mt 8,11; Lc 13,29).

Asseure's a taula amb Abraham, Isaac i Jacob significa transcendir la mateixa mort. El banquet representa l'existència amb Déu i amb els més pobres i petits. Ara bé, aquest final feliç, aquest futur, ja abasta i configura el món present. És la garantia del final feliç.

** Feliços els pobres, perquè d'ells és el Regne dels cels; feliços els qui ploren, perquè seran consolats; feliços els famolencs, perquè seran saciats (cf. Mt 5,3-12; Lc 6,20-23).*

L'esquema de les Benaurances és aquest: 1) felicitació inicial; 2) designació dels qui pateixen; 3) raó final de la felicitat: només Déu pot establir el seu regne de justícia i d'amor, la felicitat final és do de Déu, els humans no podem forçar la intervenció de Déu, sols esperar-la. Déu no s'hi sent obligat, ho farà lliurement i gratuïtament. Jesús anuncia el Regne de Déu no pas com una creació nostra, sinó com un do gratuït i lliure del Pare seu i nostre.

En resum, el símbol del Regne representa la vinguda definitiva de Déu, que posarà fi la situació actual i regnarà plenament sobre tot el món i sobre el seu poble. Ara bé, aquest Regne tot i ser futur és ja present.

El Regne que ja ha arribat

Jesús fa present el Regne amb les seves accions guaridores i alliberadores i els seus ensenyaments. Jesús parla del Regne com una realitat ja present en la seva vida i acció. Les dites més destacades de Jesús es materialitzen en accions que comuniquen o simbolitzen la presència del Regne de Déu; per això no és possible separar les paraules i les accions de Jesús.

L'acció col·lectiva i la multiplicació de les accions militants i la feina dels equips d'acció no transformen de cop tota la realitat, sempre queda feina per fer. Anar a l'arrel de les causes estructurals i globals sempre queda lluny, tan sols podem aturar alguna de les conseqüències. Malgrat tot, actuem com Jesús. Jesús sap que el Regne es manifestarà en el futur, però no per això no deixa d'actuar, perquè el Regne ja es faci present en la seva vida i acció, perquè en Ell, amb Ell i per Ell el Regne s'obri pas.

Jesús expressa amb dits i fets aquesta presència del Regne. Heu-ne ací alguns exemples:

** Joan, que era a la presó, va saber les obres que feia el Messies i va enviar els seus deixebles a preguntar-li: "¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?" Jesús els respongué:*

- Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova (amb aquests fets, Jesús assenyala l'acompliment del que s'esperava quan vindria Déu a regnar: Is 26,19; 29,18; 35,5-6; 61,1). I feliç aquell qui no em rebutjarà (Mt 11,2-6; Lc 7,18-23).

** Ara bé, si jo trec els dimonis amb el dit de Déu, és que ha arribat el Regne de Déu (Lc 11,20; Mt 12,28).*

Què vol dir *amb el dit de Déu*? La BCI tradueix *pel poder de Déu*. *El dit de Déu* és una clara referència a Ex 8,15: *Llavors els mags van dir al faraó: Aquí hi ha el dit de Déu*. Jesús indica que actua, com a mínim, en nom de Déu, com ho feren Moisès i Aaron. Si situem aquestes paraules de Jesús en el conjunt del seu ministeri, descobrim que *el dit de Déu* implica la intervenció directa i concreta de Déu en Jesús, especialment en la seva acció contra el mal (*exorcismes*). Amb aquestes paraules, Jesús afirma que els seus exorcismes són la demostració que el Regne de Déu ja ha arribat per als qui el reben i/o en són testimonis.

* *Els fariseus van preguntar a Jesús quan vindria el Regne de Déu. Ell els va respondre:*

- *El Regne de Déu no vindrà en un moment previsible (hauria de dir: no ve pas amb l'observació per més acurada que sigui), ni tampoc podran dir: "És aquí" o És allà". El Regne de Déu és enmig vostre (Lc 17,20-21).*

Amb aquestes paraules, Jesús refusa tota especulació apocalíptica i tota mena de càlculs sobre el moment i el lloc de la vinguda del Regne. Jesús invita abandonar les conjectures sobre el futur i obrir els ulls, a fi d'adonar-se en la realitat ja present del Regne. Si els fariseus s'animessin a obrir els ulls, veurien el Regne ja present en la vida i acció de Jesús, amb les seves guaricions i els seus ensenyaments.

* *Feliços, en canvi, els vostres ulls, perquè hi veuen, i les vostres orelles, perquè hi senten. Us asseguro que molts profetes i justos (són els sants de l'AT que esperen la plena manifestació del Regne de Déu) van desitjar veure el que vosaltres veieu, però no ho veïeren, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren (Mt 13,16-17; Lc 10,23-24).*

Tot el que durant segles ha anat esperant el poble d'Israel, s'ha fet present en el ministeri de Jesús. La insistència de Jesús en *veure* i *sentir* recorda la seva resposta als emissaris de Joan Baptista (Mt 11,4-5; Lc 7,22). Ara i aquí, Jesús felicita els seus deixebles perquè experimenten el que, en el passat, els grans d'Israel esperaven però mai no experimentaren. El que els deixebles estan experimentant a través de la paraula i l'acció de Jesús és, ni més ni menys, que l'arribada del Regne de Déu.

Amb això podem concloure que Jesús es presenta a si mateix i el seu ministeri com el mitjà principal de la vinguda del Regne, futura i ja present alhora, però ho fa d'una manera implícita. Heus ací que en el ministeri de Jesús el Regne de Déu s'ha fet proper (cf. Mc 1,15). El Regne que ha d'arribar ja s'ha fet present d'alguna manera.

EdE SOBRE Mt 15, 29-31.⁷ SEGUIMENT DELS ANIMADORS

En tot aquest capítol ens parla Jesús del que és veritablement important. Allà on es juga la fidelitat a Déu: la Persona (Cf.: Mt 25,34) "Pujà a la muntanya i es va asseure. Se li acostaven grans multituds".

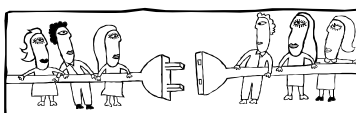
Pràcticament té el mateix començament que el Sermó de la muntanya (Mt 5). Això indica que es disposa a ensenyar alguna cosa bàsica: llavors (les Benaurances) va ser amb paraules; ara (Mt 15,29-31) amb els fets (Mt 25,31): "Se li acostaven grans multituds que duïen amb ells coixos, esguerrats, cecs, muts i molts d'altres, es posaren als seus peus".

- Era gent amb precarietats; gent que no podia viure amb plenitud (Jn 1,12).
- "Posar-se als seus peus", aquesta actitud vol dir: estar disposat a fer un procés, a fer el que Jesús ens indiqui. Presentar els animadors en la pregària, en el quadern de Vida. És una altra manera de posar-los als seus peus.
- "i els va curar". Ben cert: a cada ú de la seva malaltia. No s'equivoca, no cura al coix de sordesa. N'hi ha una atenció personalitzada per part de Jesús. Hi ha un miracle real.
- "I glorificaren el Déu d'Israel". Tota acció transformadora té com a finalitat ser totalment persones capaces de glorificar Déu.

Vida actual dels animadors

- El primer que faig és mostrar-los que jo he estat guarit per Jesús (Lc 1,46)? Que he pres consciència de la meua precarietat i, gràcies a l'acció, el primer que ha quedat transformat he estat jo mateix? En dono gràcies a Déu?
- Hi ha una relació continuada, tranquil·la, de trobada personal, en la que va sortint tot? Miro d'anar més enllà de la dificultat que plantegen en l'acció? Sóc conscient que gairebé sempre aquestes dificultats no venen de fora, sinó del tarannà dels propis animadors? A l'hora de valorar-la ens fixem només en el que ha sortit malament?
- En faig pregària tot sovint? Demano a Déu pels animadors ("els presento als seus peus")? (Hi ha miracles que només s'aconsegueixen amb la pregària).
- Sóc capaç d'anar contemplant mica a mica uns animadors diferents? Em deixo sorprendre per ells? Reconec el procés que van fer? Els veig forts en l'acció? Els suggereixo que contemplin el seu procés i en donin gràcies a Déu?

Si nosaltres som capaços de fer aquest recorregut sabrem mantenir-nos com a formadors i continuarem malgrat les dificultats. Sabrem ser veritables corredors de fons (1Co 9,24-27). Serem militants en el sentit de persones preparades, que han fet un procés i estan avesades a trobar Déu en l'acció transformadora i en el procés dels altres animadors; que saben glorificar Déu i ajuden a d'altres a que també ho facin.

⁷ Adaptació d'uns EdE passats per Consiliaria diocesana per treballar la Campanya (curs 1995?)

JESÚS, HOME DEL SEU POBLE QUE VIU EL SEU MEDI

Esquema de treball

1. Text bàsic: Mt 15,32-39 (la multiplicació dels pans). Text paral·lel: Mc 6,1-10. També: Mt 14,13-21; Mc 6,30-44; Lc 9,10-17 i Jo 6, 1-15. Textos complementaris: Jo 11,33: Jesús es commou profundament a causa de la mort de Llàtzer; i Mt 9,36: Jesús s'apiada de la multitud, malmenada i desesperançada com ovelles sense pastor.

2. Termes bàsics que hi apareixen:

- a) Misericòrdia o compassió: actitud favorable al qui es troba en la misèria. A l'Evangeli, la misericòrdia és allò que és més propi de Déu i, per tant, allò que ha de caracteritzar tot cristià. A la Bíblia un general, aquesta paraula té dues orientacions:
 - La disposició objectiva a alleujar el dolor dels altres. Amb un doble matís: "inclinació cap a" i fidelitat a l'Aliança. És perquè Déu és fidel a si mateix i a la seva Aliança que se solidaritza amb el miserable i el pecador, que en té misericòrdia. (Misericòrdia, mot llatí que significa "cor sensible a la "misèria").
 - La compassió com a cosa feta palesa: tendresa, bondat. Aquesta orientació té en compte el lloc, la font i la profunditat del sentiment que inclina cap a l'acte de pietat.
- b) Fracció del pa: expressió que s'utilitzava, d'entrada, en l'àmbit familiar. El pare de família, pel fet de partir i de distribuir el pa sobre el qual havia pronunciat la benedicció, inaugurava la comunitat de taula que produeix el fet de menjar plegats. A l'Evangeli, aquesta expressió agafa tot el seu sentit a partir del darrer sopar de Jesús amb els apòstols. El gest de partir el pa l'han fet servir de vegades els cristians per designar l'àpat eucarístic (en aquest sentit, potser, la narració dels deixebles d'Emaús, cf. Lc 24, 30.35). Els cristians repeteixen la fracció del pa com a memorial de Jesús, no només com a record piados de la seva persona, sinó com a alguna cosa, que s'esdevé en l'actualitat. La fracció del pa crea la comunitat i es realitza amb vista a la tornada en glòria de Jesús per a donar ple acompliment al Regne de Déu.

3. Context:

És la segona narració que es troba, a l'Evangeli de Sant Mateu, d'una multiplicació de pans. La primera (Mt 14,13-21) és en gran mesura calcada de la narració de la institució eucarística (Mt 26,26) i se centra en els pans, que són partits, distribuïts i recollits.

Aquesta segona narració subratlla la compassió de Jesús i la fam de la multitud. Jesús pren la iniciativa i mana a la gent que s'assegui. L'estil és menys influenciat per la narració de la institució de l'Eucaristia. Ho prova el fet que s'esmenten els peixos dues vegades.

Aquest text s'emmarca dins la secció narrativa sobre el primer fruit del Regne dels cels, que és l'Església (Mt 13,53-17,27).

Els destinataris de l'Evangeli segons sant Mateu eren cristians prominents del judaisme. L'autor s'adreça a una comunitat que s'esforça per obrir progressivament les portes a tothom.

4. Contemplació del text:

Abans de trobar Jesús, la gent està desproveïda d'aliment, no té mitjans per aguantar en el camí que ha d'emprendre. A més, les circumstàncies no faciliten que es puguin procurar aquest aliment (aquest lloc és despoblat).

Després de l'acció de Jesús, tota la gent disposa d'aliment per agafar forces, i encara en sobra.

És el fruit del fet de compartir i de la intervenció decisiva de Jesús.

Es presenta la imatge d'un Déu misericordiós. Jesús és sensible a les necessitats vitals de la gent. Pren la iniciativa. Troba una solució a partir del que la Gent té: set pans i uns quants peixos.

5. Aplicació del text a la vida actual dels animadors:

- Amb la nostra vida personal, donem testimoni de preocupació per les necessitats dels altres? Com?
- La nostra compassió, deriva cap a un sentimentalisme paralitzador o bé ens empeny, com Jesús, a buscar una solució als problemes?
- Dins el Moviment, fem una anàlisi de la realitat per descobrir les necessitats vitals dels altres? Vivim realment l'opció pels pobres?
- Som conscients que Jesucrist vol que ens despreguem d'allò que tenim perquè ell pugui realitzar el seu pla de donar a tothom allò que necessita per al seu camí?
- Participem en la fracció del pa que fa l'Església? Ens hi sentim en comunió?
- Quins passos hauríem de fer per viure més d'acord amb el missatge d'aquest fragment de l'Evangeli?

6. Pregària:

Senyor,

Obriu-nos els ulls perquè vegem què necessiten els nostres germans per avançar en el camí de la vida.

Obriu-nos el cor perquè siguem misericordiosos amb ells i sapiguem desprendre'ns de tot allò que pugui ser-los útil.

Obriu-nos els llavis perquè tots junts, saciats del vostre amor, puguem cantar les vostres meravelles.

EdE PER AL TEMPS PASQUAL (CICLE A)⁸

ÍNDIX

PASQUA: LA FESTA DEL TRIOMF DE L'AMOR SOBRE LA MORT	34
DIUMENGE DE PASQUA: Jn 20,1-10	37
DIUMENGE SEGON DE PASQUA: Jn 20,19-31	39
DIUMENGE TERCER DE PASQUA: Lc 24,13-35	41
DIUMENGE QUART DE PASQUA: Jn 10,1-10	43
DIUMENGE CINQUÈ DE PASQUA: Jn 14,1-12	45
DIUMENGE SISÈ DE PASQUA: Jn 14,15-21	47
ASCENSIÓ DEL SENYOR: Mt 28,26-20	49
PENTECOSTA: Jn 20,19-23	51

PASQUA: LA FESTA DEL TRIOMF DE L'AMOR SOBRE LA MORT

1. La mort és més forta que la vida?

El matí de Pasqua sembla que la mort ha engolit la vida, sembla que la foscor ha apagat la llum, sembla que una vegada més s'ha perdut la llibertat...

Celebrar la Pasqua és celebrar el pas definitiu de la mort a la vida amb Déu. Tota la vida de la persona cristiana és *Pasqua*, perquè ésser cristià significa existir unit a Crist i als altres germans batejats. Existir units a Crist, significa participar de la vida del Ressuscitat, del vencedor de la mort.

Déu s'ha fet *ésser mortal* en Jesús. I s'ha sotmès a la mort per a vèncer-la en el seu propi domini: morint, davallant en el regne dels morts, als inferns, a l'abisme del reialme de la mort. I s'hi està *tres dies*: una temporalització que certifica que hom ha mort de debò, que ha quedat lligat per sempre a la mort; temporalització que significa que Jesús va morir realment. Certament, *al tercer dia*, Jesús ressuscita, trenca les cadenes que el lligaven a la mort per a no tornar a morir mai més; per tant, no torna a néixer per a tornar a morir, no es *reencarna indefinidament* (resurrecció i reencarnació són incompatibles), sinó que *s'aixeca dret* (s'allibera) d'entre les cadenes de la mort per a viure per sempre en l'amor i la llibertat. El Ressuscitat és el mateix que el Crucificat, però *diferent*: el seu cos ressuscitat no està més sotmès a les lleis de l'espai-temps, ni a les lleis biològiques.

2. La creació està abocada a la destrucció?

Tot allò creat està abocat a l'autodestrucció i a la desaparició constant, que potser un dia serà definitiva. El Creador ha posat l'amor i la llibertat en la creació creant l'ésser humà. Amor i llibertat en la diversitat: els ha creat *home i dona* en un món també ple de diversitats. Déu ha posat l'amor i

⁸ Material escrit per en JAUME FONTBONA.

la llibertat en la diversitat perquè Ell també és amor i llibertat en la diversitat: és la *comunió* del Pare i del Fill i de l'Esperit.

La *llibertat* humana ha qüestionat la *diversitat* establerta entre Déu i els humans, entre home i dona, i entre els humans i la resta de la creació. S'han deixat seduir per la sospita i la divisió (la proposta de la serp: Gn 3), i ha quedat *ferida* la comunió amb Déu i entre nosaltres i la relació amb la creació. Déu Pare guareix aquesta *ferida* pel seu Fill: fa néixer del seu cos ferit a la creu (compareu Jn 19,34 i Gn 2,21-24) la riquesa de la *diversitat en la unitat*: l'Església, l'aplec de tots els pobles en la comunió de l'Esperit Sant (Ac 2,1-11).

Celebrar la Pasqua és celebrar el restabliment de l'harmonia en la creació. La diferència introduïda pel Creador en la creació no causa divisió, sinó riquesa. Aquesta diferència, en l'amor i la llibertat, és font de *comunió*. La Pasqua relliga de nou els humans amb tota la creació. Déu Pare ha guarit en el Ressuscitat la ferida que l'home i la dona havien introduït en les seves relacions i en la seva relació amb la natura.

3. El Regne de Déu irromp en l'espai-temps

Celebrar la Pasqua és fer un tast del Regne de Déu. La Pasqua introdueix en el nostre espai-temps l'eternitat. L'eternitat de l'amor de Déu s'ha fet present en l'amor *solidari i esponsal* de Jesús.

L'amor solidari de Jesús envers els exclosos del món social i religiós, envers els pobres i petits és fonament i exemple del nostre amor solidari. La Paraula de Déu en Jesús s'ha anorreat, s'ha fet esclau de tothom, s'ha fet mortal, s'ha fet menjar i beguda veritables (Jn 6,55), perquè l'eternitat s'humanitzés i tot allò humà, per més esquifit i menyspreat, fos divinitzat.

L'amor esponsal de Jesús per la seva Esposa, l'Església, és fonament i exemple de l'amor esponsal entre marit i muller cristians i entre marit i muller no cristians. Jesús ressuscitat és *l'Espòs* que surt a rebre la humanitat perquè sigui la seva Esposa en l'Església. En la resurrecció de Jesús, el *misteri de Déu* ha estat revelat per l'Esperit; en efecte, des d'ara, "en Jesucrist, per l'Evangeli, tots els pobles tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa" (Ef 3,6); s'ha revelat *la identitat en la diferència* entre el paradís original, el cos de Crist (l'Església) i el Regne de Déu. És a dir, tota la humanitat en la seva diversitat està cridada a ser una sola cosa en Crist per l'acció de l'Esperit en l'Església.

Com diu sant Pau, per la resurrecció de Jesús, tota la humanitat està orientada a unir-se a Crist, que seu a la dreta del Pare, perquè *Déu sigui tot en tots* (1Co 15,28). I no sols tota la humanitat sinó també tota la creació. La creació no està abocada més al fracàs, ara, només gemega amb dolors de part, tot esperant la plena manifestació del Regne (Rm 8,18-25).

En definitiva, *celebrar la Pasqua* és celebrar que tota la creació i nosaltres esperem que el Regne es manifesti plenament, ja que ja s'ha manifestat en Jesús i es continua manifestant en l'acció de l'Esperit en l'Església i en la celebració per excel·lència de l'Església: *l'Eucaristia*.

4. L'Eucaristia és la Pasqua setmanal

En la *resolució 59* del nostre Concili Provincial Tarraconense (1995), trobem:

"Sempre que la comunitat cristiana es reuneix per a celebrar l'Eucaristia, anuncia la mort i la resurrecció del Senyor, en espera del seu retorn gloriós. Això es manifesta especialment en l'assemblea dominical, és a dir, aquell dia de la setmana -el primer- en el qual el Senyor ressuscità d'entre els morts i en el qual, seguint la tradició apostòlica, se celebra d'una manera especial el misteri pasqual en l'Eucaristia".

Celebrar la Pasqua és, doncs, celebrar l'Eucaristia. L'Eucaristia és la Pasqua. És en l'Eucaristia dominical on celebrem la presència del Ressuscitat entre nosaltres que ens acompanya en aquest camí cap al Pare, en el camí cap a la vida del Regne, en el camí cap a la comunió amb Déu i amb els pobres i entre nosaltres.

És en l'Eucaristia on tastem l'eternitat de l'amor de Déu manifestat en Jesús. És en l'Eucaristia on celebrem el matrimoni entre nosaltres i Crist: tot i ser molts i diferents, som un de sol en Crist (1Co 10,16-17). És en l'Eucaristia on es manifesta el futur del Regne de Déu. És en l'Eucaristia on l'Església es manifesta com una *comunió* amb Déu i amb els pobres i entre nosaltres, i, alhora, com a comunitat del Regne.

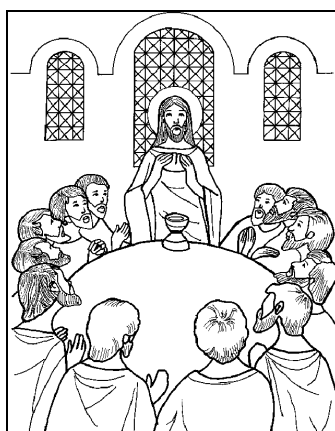
L'Eucaristia manifesta un dels elements clau de la vinguda del Senyor: *l'aplec del poble de Déu* dispers i, per extensió, de tota la humanitat *en un mateix lloc* entorn de la persona del Messies Ressuscitat, perquè aparegui l'amor i s'estableixi el Regne de Déu (Mt 25,32). Jesús ha vingut per aplegar tots els pobles (Mt 13,47: els peixos representen la diversitat de pobles) i per aplegar els fills de Déu dispersos (Jn 11,52).

L'assemblea eucarística és, doncs, l'esdeveniment central de la vida de tota Església diocesana. Sota l'acció de l'Esperit, l'Eucaristia crea i revela la *comunió* amb la Trinitat i amb el segment d'humanitat enclavat en aquell espai-temps, però també amb la humanitat que el Pare, des de sempre, des d'Abel fins a la fi del món, vol salvar, inserint-la en el *cos* del seu Fill ressuscitat.

Només hi ha una Eucaristia, tot i que se'n celebrin moltes. D'aquí que l'Eucaristia dominical aparegui com a *signe* de la unitat i catolicitat de l'Església de Déu en un lloc.

En l'assemblea eucarística, a la qual convoca la paraula de Déu, l'Església diocesana hi viu la seva mateixa identitat: existir com una comunió, ser una unitat en la diversitat. Atès que és ella, *tota sencera* i *com un tot*, que celebra: el bisbe, els preveres i diaques, i la resta dels fidels de la diòcesi.

El diumenge és el "*dia de l'Església*", "el dia joiós del Senyor ressuscitat" (CPT 59), perquè és, alhora, el dia de l'aplec eucarístic i el dia de l'aplec del Regne de Déu. I és *on trobem* Jesús ressuscitat que ens parla (la Paraula escoltada), Jesús ressuscitat que se'ns dóna com a menjar i beguda veritables (el pa i vi eucarititzats), Jesús que viu en la comunió de tots els batejats (l'assemblea eucarística), Jesús que s'ofereix i ofereix tota la creació al Pare (el president de l'assemblea), Jesús que s'identifica amb els pobres i els petits (l'ofrena, sempre tenim presents els pobres damunt l'altar).

DIUMENGE DE PASQUA: JN 20,1-10

1. MIREM L'ESCENA

El text presenta un quadre entorn del sepulcre, on han posat el cadàver de Jesús, que consta de dues escenes ben teixides.

En la primera escena surt Maria Magdalena, i en la segona, Pere i el deixeble que Jesús estimava tant. Aquesta última escena ve preparada per l'anterior i dóna la clau amb què obrir el sentit del sepulcre buit. Cal acostar-se al sepulcre de Jesús amb ells ulls de la fe oberts per a poder *veure* la resurrecció de Jesús. Cal *creure* per a *veure*.

Escenari

L'escenari és únic: el sepulcre. La primera escena transcorre molt ràpidament. És el primer dia de la setmana (el diumenge), és de bon matí, quan encara era fosc, és a dir, quan encara no brilla la llum de la fe.

El quadre s'acaba amb la interpretació del sepulcre buit: *s'ha acomplert l'Escriptura* i, per tant, només *s'entén* des la fe en la Paraula de Déu. I amb el mutis dels dos deixebles.

Personatges

Només n'hi intervenen tres. De tots tres se'ns descriu que *veuen*, però no se'ns diu que tots creguin. Tots tres van i vénen del sepulcre, no s'hi queden, perquè el mort no hi és, no hi és el qui busquen (Més endavant, Jesús troba Maria Magdalena i li pregunta: *Qui busques?*). Tots tres corren. Dos corren per anar al sepulcre i una corre per anar-se'n.

Què fa i veu Maria Magdalena?

No entra al sepulcre. Veu l'entrada del sepulcre sense la pedra, aquella pedra que es col·locava verticalment perquè tapés l'entrada del sepulcre i que es podia fer rodolar cap a un costat de l'entrada del sepulcre per a poder entrar-hi. I se'n va corrents a trobar dos dels deixebles de Jesús: Simó Pere i el conegut com a deixeble estimat.

Maria Magdalena no ha vist res. Només sospita que han robat el cos del Senyor.

Podem dir que l'amor mou Maria Magdalena a trobar el Senyor, però no s'adona que sempre és el Senyor el qui es fa trobadís (20,1-18).

Què fan i veuen els altres dos deixebles?

La denúncia del robatori del cos del Senyor els mou a anar-hi corrents a veure què ha passat. Durant un temps, va córrer el rumor que els deixebles s'havien endut el cos de Jesús (Mt 28,13-15). Amb aquest incís, l'evangelista fa constar que els deixebles no se'l van endur.

En l'evangeli segons sant Joan, trobem junts Pere i el deixeble estimat sempre que cal destacar el seu futur paper en l'Església i la seva relació amb Crist: a l'últim sopar (13,23-24); aquí, al sepulcre buit; i en l'aparició "postpasqual", vora el llac de Tiberíades (21,15-23).

Hi corren junts, però el deixeble estimat corre més que Pere. Mentre que la tradició eclesial recorda que Pere és el primer dels Dotze al qual Jesús ressuscitat s'apareix (per això, aquí l'altre el deixa entrar primer al sepulcre), la tradició joanniana recorda que un deixeble (que potser no era dels Dotze, no ho sabem, tot i que la tradició l'identifica amb l'apòstol Joan de Zebedeu, el germà de Jaume) fou més feliç per haver vist amb els ulls de la fe i l'amor. Només aquí i a Lc 24,12.24 hi ha

una referència a la visita dels deixebles "homes" al sepulcre buit; a més, Lc 24,12 informa que només va anar-hi Pere, després de les dones.

* *Pere*, tot i arribar més tard al sepulcre que el deixeble estimat, hi entra primer i hi veu *aplanat el llençol d'amortallar i el mocador del cap lligat a part*. Són els senyals que ens porten al moment de la resurrecció de Llätzer (11,44), on el mort Llätzer surt lligat (torna a la vida per morir, no s'ha desfet de la mort biològica). L'evangelista no ens indica la reacció de Pere davant d'aquesta visió, que significa que Jesús s'ha *deslligat* dels lligams del reialme de la mort.

* El *deixeble estimat* veu el mateix que Pere i *creu*. D'aquesta manera, l'evangelista no vol deixar malament Pere, sinó que vol deixar ben clar que va existir un deixeble que va creure en el Senyor ressuscitat abans que les seves aparicions ho confirmessin. Aquest deixeble va ser important per a la comunitat, la va ajudar a trobar-se amb Déu fet home, mort i ressuscitat, i a identificar-s'hi en la diferència.

2. CONTEMPLEM JESÚS

Aquí Jesús no hi és com a cadàver. Hi és present com a vivent. Cal contemplar Jesús des de la fe.

Jesús ressuscitat omple la foscor de llum i, la por amb la fe en Déu Pare. I que tot ho pot. Avui hem de *veure* Jesús no pas com Maria Magdalena, sinó com el deixeble estimat, és a dir, no pas des de la foscor de la sospita *-el trobaré?-* sinó des de la llum de la fe: *l'he trobat viu!*

3. MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

Què vol dir contemplar Jesús des de la fe?

D'on em ve la fe?

El que veig de Jesús em duu a la fe?

Ningú no s'esperava la resurrecció de Jesús. Nosaltres esperem la nostra resurrecció? Els nostres companys i companyes, amics i amigues, els de la nostra família, esperen ressuscitar per a viure per sempre?

Només veiem la resurrecció de Jesús i la nostra i la dels altres des de la fe sorgida de l'amor o des de l'acolliment de la Paraula de Déu. Creiem que l'amor és més fort que la mort? I per què? Creiem en *l'acompliment* del que diu l'Escriptura?

Així, doncs, davant el silenci i la buidor de la mort, si algú pregunta: *Hi ha algú?* Sí, certament, el Ressuscitat, Jesús el vivent. Entre els morts, segur que no el trobaré. Per què no cercar-lo entre els vius? I per què no cercar-lo en l'amor que ens fa lliures i ens fa viure?

4. PREGUEM

- Pare, et demano el do de la fe.
- Pare, fes que hi vegi i cregui que el teu Fill Jesús ha mort i ressuscitat.
- Pare, t'agraeixo que Jesús visqui i no em deixi mai sol davant la mort. Ell, que viu i regna amb tu en la comunió de l'Esperit, pels segles dels segles. Amén.

DIUMENGE SEGON DE PASQUA: JN 20,19-31

1. MIREM L'ESCENA

El text presenta dues escenes i la conclusió del quart evangeli. En la primera escena, tenim l'aparició de Jesús als deixebles en absència de Tomàs i la reacció dels deixebles davant la irrupció de Jesús en el lloc on es trobaven reunits: 20,19-23. I en la segona, tenim una manifestació de Jesús als deixebles, particularment a Tomàs i la reacció d'aquest: 20,24-29. La conclusió del quart evangeli (20,30-31) mostra la finalitat de l'evangelista i il·lumina tot el quart evangeli: *perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, creient, tingueu vida en el seu nom.*

Escenari

Les dues escenes transcorren el mateix dia, el primer de la setmana, el dia del Senyor, el diumenge. Però amb una diferència d'una setmana. Això indica que els deixebles, aleshores com avui, es trobaven cada diumenge. El diumenge esdevé el marc de la trobada amb el Senyor ressuscitat, que irromp allà on els creients es troben reunits.

No se'ns indica el lloc, encara que hom s'imagini una casa. El primer diumenge, els deixebles es troben *reunits en la por*. El diumenge següent, *reunits en la fe*. A partir d'aleshores els deixebles es reuneixen els diumenges en la fe.

Personatges

En la primera escena, tenim el Ressuscitat i els deixebles. Només se'ns indica el nom del qui no hi era quan apareix el Crucificat ressuscitat. Els deixebles, reunits el diumenge en un mateix lloc, reaccionen amb alegria quan veuen el Senyor i després són capaços de comunicar al qui no hi era, Tomàs, que han *vist el Senyor*.

La segona escena se centra entorn del diàleg entre Jesús ressuscitat i Tomàs, l'absent del primer diumenge. Al primer diumenge, Jesús apareix enmig de la por, com altres vegades: s'acosta a la barca (= l'Església en majúscula, o també l'església en minúscula, la reunió dels creients en un mateix lloc) quan era fosc i quan el llac s'anava encrespant. Jesús aleshores els diu: *Sóc jo, no tingueu por* (Jn 6,20). Ara Jesús els diu: *Pau a vosaltres*. És a dir, la salvació, la felicitat, l'amor que ve de Déu és enmig vostre.

Mentre que en el primer diumenge se subratlla la pau donada, en el segon, la fe rebuda.

2. CONTEMPLAM JESÚS

Jesús revela la seva identitat. Si abans s'havia mostrat com a *Déu present* en la història: *sóc jo* o *jo sóc* (6,20; 8,25-28; 18,5.8), ara es mostra com a *Déu vivent* en l'Església. En tres moments claus, Jesús llança una pregunta als qui el busquen o li van al darrere. La primera vegada pregunta als dos primers deixebles: *Què busqueu?* (1,38); la segona vegada pregunta als qui el volen agafar: *Qui busqueu?* (18,4.7); i la tercera vegada pregunta a Maria Magdalena: *Qui busques?* (20,15).

Jesús proclama l'acompliment del seu retorn anunciat. En efecte, quan s'acomiada dels seus deixebles, Jesús els deixa la pau, *la pau que el món no dona* (14,27-28). Ara la pau, signe del Regne futur, de la vida de comunió amb Déu i entre nosaltres, és present en l'Església, en els cristians reunits en un mateix lloc per a trobar-se amb el Ressuscitat.

Ara Jesús és present en l'Església i l'alegria n'és la reacció: *Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor* (20,20). S'ha acomplert la promesa de Jesús, quan diu als deixebles: *D'aquí a poc temps ja no em veureu, però poc després em tornareu a veure* (16,16-23).

Jesús mostra que és el mateix que van crucificar, el mateix que va compartir amb ells tot el que havia rebut del Pare (16,12-15). Els senyals de les mans i del costat indiquen que és certament Jesús de Natzaret.

Jesús sempre es posa al mig. La reunió dels cristians és sempre entorn de Jesús, ell omple de l'amor de Déu el lloc on ens trobem reunits.

3. MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

El diumenge és el dia de l'Església, el dia que els cristians es troben tots junts en un mateix lloc entorn del Senyor. L'Eucaristia és l'esdeveniment que ens fa present el Crucificat ressuscitat. Els joves d'avui, som conscients del sentit cristià del diumenge?

El lloc de trobada no importa, el que importa és ser-hi i la nostra reacció davant la presència del Ressuscitat. Tomàs reacciona amb una gran fe: *Senyor meu i Déu meu!* Tot i no ser-hi el primer diumenge. On som els joves cristians, el diumenge?

En el dia del Senyor, els cristians ens trobem reunits en *el do de la pau i de la fe*, que bandegen tota por. Reunits en un mateix lloc entorn del Senyor ressuscitat que se'ns mostra (se'ns fa visible) *ara i aquí* com a Déu vivent en l'Església. De què tenim por els joves cristians?

Avui i aquí, els cristians reunits entorn del Ressuscitat, hem de *creure sense veure*. Podem dir que ens hem trobat amb el Crucificat Ressuscitat?

L'alegria més gran és la fe que brolla de l'amor i que dóna la vida per sempre (20,31). Estem contents de *veure el Senyor*?

4. PREGUEM

- Pare, et dono gràcies pel diumenge, el dia que tots els cristians, siguem on siguem, ens trobem entorn del teu Fill estimat, el Ressuscitat, que ens dóna el do de la pau i de la fe.
- Pare, t'agraeixo que pugui creure sense veure tot el que van veure els deixebles del teu Fill.
- Pare, et demano el do de l'alegria pel teu Fill Ressuscitat. Que viu i regna amb tu en la comunió de l'Esperit, i és Déu, pels segles dels segles. Amén.

DIUMENGE TERCER DE PASQUA: LC 24,13-35

1. MIREM L'ESCENA

L'escena d'avui ens presenta dos deixebles de Jesús, que fan camí cap a un poble anomenat Emmaús i que conversen entre ells sobre el que havia passat a Jerusalem. Mentre s'allunyen de Jerusalem se'ls afegeix Jesús; primer no el reconeixen, i quan el reconeixen en *la fracció del pa*, se'n tornen a Jerusalem.

L'escena ve emmarcada pel fet de *reconèixer* Jesús ressuscitat. Al començament se'ns diu que els ulls dels dos deixebles eren incapaços de reconèixer-lo (24,16); mentre que al final els són oberts els ulls i el reconeixen (24,31). Per què?

Escenari

Tenim quatre espais. Un camí. El poble d'Emmaús, el lloc on van els dos deixebles. Una taula, on Jesús pren el pa, diu la benedicció, el parteix i els el dona: No és el mateix que fa a l'últim sopar? (22,19) No és el mateix que fa el qui presideix l'Eucaristia? I finalment tenim la ciutat de Jerusalem, on hi ha els Onze reunits i on es comparteixen dos fets: Jesús ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó, i el fet d'haver reconegut el Ressuscitat en la fracció del pa.

Tot succeeix el mateix dia, el primer de la setmana, el diumenge. Amb la resurrecció de Jesús el temps s'eternitza; o dit d'una altra manera, l'eternitat venç la mort, que fins aleshores regulava el pas del temps. I la presència del Ressuscitat omple tots els espais.

Personatges

L'escena ve dominada per tres personatges. Quan al final ens trobem a Jerusalem, hi tenim els Onze reunits. Dels tres personatges, sabem el nom de dos: Jesús i Cleofàs. El tercer nom pot ser molt bé el del lector, el del creient que fa aquest camí del reconeixement, el camí d'experimentar com se t'obren els ulls (et són oberts i no saps com) escoltant la Paraula de Déu i participant de la fracció del pa, *entorn del Ressuscitat*, un absent que aleshores es fa present, perquè és el *Vivent*, l'amor de Déu que ens visita.

Cleofàs i l'altre deixeble se'n van decebuts de Jerusalem, han experimentat una amarga derrota, estan decebuts per la mort en creu del seu amic i líder Jesús. Però, després de fer *el camí del reconeixement*, el camí de la fe (de no veure-hi per la decepció a veure-hi per la fe), s'aixequen, s'obren a la vida que brolla de la fe, s'alliberen de la seva decepció i se'n tornen a Jerusalem. L'evangelista Lluc fa coincidir l'aplec de tots els deixebles a *Jerusalem*, perquè és des d'aquí, un cop rebut l'Esperit Sant, que l'anunci pasqual s'estendrà pertot arreu, que la Paraula de Déu arribarà *fins a l'extrem de la terra* (Ac 1,8 i tot el llibre dels Fets).

2. CONTEMPLAM JESÚS

Jesús és el qui té la iniciativa: se'ls acosta, es posa a caminar amb Cleofàs i l'altre, fa com si seguís més enllà, pren el pa... I un cop l'han reconegut, desapareix. És l'absent sempre present, que sempre ens acompanya.

Si contemplem Jesús, descobrirem tot un procés: com ell ens acompanya en el camí de la fe, en el camí de la vida i de l'amor.

1. Jesús *s'acosta i camina amb* Cleofàs i l'altre des de la seva realitat (24,15).
2. Jesús els *escolta* a partir del que viuen (24,17-24).

3. Jesús els explica el sentit de la realitat *des de l'Escriptura* (24,25-27).
4. Jesús fa uns *gestos* i diu *la benedicció* que l'identifiquen (24,30). La *fracció del pa* és el moment clau de trobada amb Jesús ressuscitat. Els nostres ulls ens són oberts i el reconeixem vivent entre nosaltres.
5. Jesús els *obre el cor a la fe* (24,31). Jesús els ajuda a descobrir *l'essencial* des de l'experiència que fan de trobar-se amb ell.
6. Cleofàs i l'altre esdevenen *evangelitzadors* (24,35) i comparteixen la fe amb la resta de la comunitat reunida.

3. MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

Ens sentim acompanyats per Jesús? Ens sentim escoltats per Jesús?

Llegir l'Evangeli ens ajuda a identificar-nos amb Jesús, amb el que diu i fa?

Hem descobert aquest procés de fe que fem amb Jesús?

El MIJAC ens ajuda en aquest procés de reconeixement de Jesús?

L'Eucaristia dominical és el nostre lloc de trobada amb el Ressuscitat?

A l'Eucaristia dominical entrem en comunió amb el Senyor Ressuscitat i amb tots els que pertanyen al seu Cos (1Co 10,16-17): l'Església que s'aplega en un lloc (diòcesi) entorn d'un bisbe.

L'equip ens ajuda a fer l'experiència de conèixer i estimar Jesús en l'EdE (24,27), a trobar-lo viu i present en la nostra vida i acció de joves, i a acollir-lo en l'Eucaristia (24,30-31) i també en els més pobres (2Co 8,9; Mt 25,40).

L'equip (i el mini-equip) és el lloc on fem experiència de fe, d'escalf: *No és veritat que el nostre cor s'abrasava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?* L'equip ens ajuda descobrir l'essencial, que només és visible amb els ulls de la fe i de l'amor.

El MIJAC ens ofereix el Moviment perquè els infants i els animadors actuem plegats en el nostre ambient familiar, escolar, d'amistat, de lleure o esport, en el barri o poble; perquè revisem les nostres accions i actituds; i perquè celebrem la presència de Jesús.

4. PREGUEM

- Senyor Jesús, et dono gràcies perquè et fas proper i trobadís.
- Senyor Jesús, t'agraeixo que m'escoltis i em facis veure l'essencial a la llum de la teva paraula i acció.
- Senyor Jesús, t'agraeixo que sempre m'acompanyis en el camí de la fe i de l'amor.
- Senyor Jesús, et prego que sempre et reconegui en l'Eucaristia i en les accions solidàries. Tu, que vius i regnes amb Déu Pare, pels segles dels segles. Amén.

DIUMENGE QUART DE PASQUA: JN 10,1-10

1. MIREM L'ESCENA

El text ens presenta un *discurs* de Jesús als deixebles, que consta de dues parts, separades per una observació de l'evangelista sobre la incomprensió dels deixebles (10,6); així, la primera part (10,1-5) presenta un *quadre simbòlic*, i la segona (10,7-10) desenvolupa, en dos temps, dos dels elements del quadre simbòlic: *la porta* (10,7-10) i *el pastor* (10,11-18). En el nostre text només llegim la interpretació de Jesús sobre *la porta*; l'altre element es llegirà el quart diumenge de Pasqua de l'any vinent.

El quadre simbòlic

El quadre que Jesús pinta, tot i ser familiar als deixebles, no l'entenen. Cal interpretar-ne els elements pintats: d'una banda, el corral, amb la porta, les ovelles i el guarda; i de l'altra, els personatges que entren al corral.

Els personatges

Al començament i al final del *quadre simbòlic* apareixen els dolents del quadre: un lladre, un bandoler i un estrany; aquests són els enemics de les ovelles, i no se'ns diu qui són; així queda oberta la seva identitat.

Al centre del quadre apareix el pastor. De qui més endavant ens serà revelada la identitat (10,11-18).

2. CONTEMPLEM JESÚS

Jesús entra per la porta, no violenta ningú, no s'amaga de ningú. Jesús és l'amic que s'adreça a la llibertat de les ovelles, perquè no vol establir uns lligams basats en la dependència sinó en l'amor i la llibertat. Les ovelles representen Israel, el poble de Jacob, el poble que Déu ha creat, ha format, que s'ha fet seu per amor.

Jesús crida les ovelles pel seu *nom*, perquè reconeguim que és Déu mateix qui les crida, el qui vol alliberar-les i establir-hi lligams d'amor: *Ara, però, el Senyor que t'ha creat, poble de Jacob, el qui t'ha format, Israel, et diu: "No tinguis por, que jo t'allibero. T'he cridat pel teu nom: ets meu"* (Is 43,1).

El *nom* equival a la pròpia existència. Jesús ha tocat l'existència de cada ovella que el segueix. Per això, després d'haver-les tret fora del corral, Jesús camina al seu davant. No se'ns indica cap a on, però se sobreentén cap al Pare. Recordem el salm 23: *El Senyor és el meu pastor, no em manca res. Em fa descansar en prats deliciosos, em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna [...] Ben cert, tota la vida m'acompanyen la teva bondat i el teu amor.*

Jesús treu les ovelles fora del corral (les *empeny cap enfora*, diu l'original grec), el mateix que fa amb Llätzer, a qui crida i empeny cap enfora del sepulcre. Què representa, doncs, *el corral*? El corral representaria la tossuderia d'alguns del poble de Déu a no creure i conèixer Jesús. Creure en Jesús és viure, per això Llätzer és empès fora de la mort.

* *Jesús és la porta de les ovelles.* Jesús és l'accés cap a les ovelles o també és per on han de passar les ovelles. Si volem anar als cristians hem de passar per Jesús, i els cristians, per a ser-ho, hem de passar per Jesús.

* *Jesús és la porta.* Jesús és l'accés a la vida, a la salvació, a la casa del Pare. Jesús és l'accés a la llibertat. En Jesús, el cristià troba l'autèntica llibertat, l'autèntica felicitat (recordem el salm 23).

3. MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

Després de fixar la nostra mirada en Jesús, hauríem de mirar si nosaltres ens trobem encara al *corral*. Quins són els nostres *corrals*? I quines ofertes, imposades, d'amagat, ens ofereixen perquè ens quedem al *corral*?

Els lladres, bandits i estranys no ens treuen del corral, ens fan mal perquè volen treure'ns de les mans de Déu. Dit d'una altra manera, volen robar o sabotejar el que és de Déu, nosaltres, tots i totes, cristians o no cristians, tots i totes som fills de Déu. Per això, Déu ens ofereix la possibilitat de passar per Jesús i així trobar la felicitat eterna, la llibertat i l'amor veritables.

Nosaltres volem passar per Jesús o volem passar de Jesús?

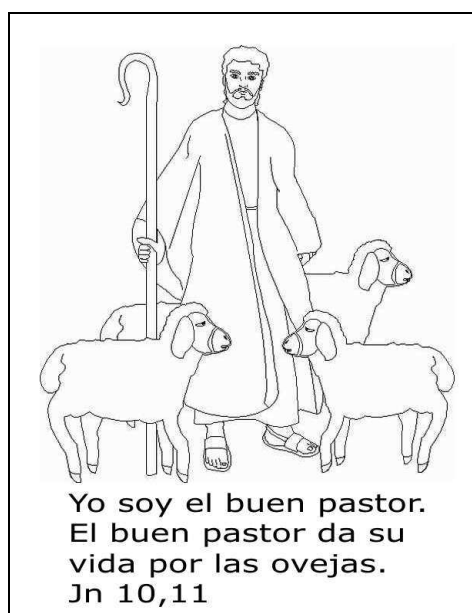
Ens sentim estimats per Jesús i disposats a seguir-lo?

Jesús camina al davant nostre?

Jesús és la meva vida?

4. PREGUEM

- Senyor Jesús, ajuda'm a estimar-te i reconèixer que només tu ets la meva porta, el meu únic accés a la felicitat.
- Senyor Jesús, ajuda'm a no deixar-me seduir pels qui volen que m'aparti de tu, i allibera'm dels qui volen oferir-me altres camins cap a la felicitat que no passen per tu.
- Senyor Jesús, t'agraeixo el do de l'esperança en un món nou, una vida basada en la llibertat i l'amor veritables.
- Gràcies, Senyor, perquè m'empenys cada dia cap a la felicitat. Tu, que vius i regnes amb el Pare i en l'amor de l'Esperit, pels segles dels segles. Amén.

DIUMENGE CINQUÈ DE PASQUA: JN 14,1-12

1. MIREM L'ESCENA

Jesús anuncia que se'n va. Ja no el veurem més? L'escena ens situa davant l'anomenat *discurs de comiat* de Jesús als seus deixebles. Jesús se'n va perquè passarà per la mort. Tothom que mor se'n va. No és una desaparició passatgera per un viatge, és la desaparició per la mort. Però Jesús no se'n va, se'n torna. En efecte, Jesús torna al lloc d'on ha vingut. Aquest és el misteri de l'escena d'avui.

L'escena comença i acaba amb una invitació de Jesús a *creure* (14,1.11-12). I al mig tenim: (1) l'explicació de per què Pere *ara* no pot anar on va Jesús (14,2-3); (2) el tema del camí cap a la casa del Pare (14,4-6); (3) l'afirmació teològica sobre la identitat de Jesús: *Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare* (14,7-10).

Abans Pere ha expressat el seu desig de seguir Jesús cap al lloc on se'n va o torna (13,36-38); fins i tot ha manifestat que està disposat a donar la vida per seguir Jesús. Però Pere només hi anirà per la fe en Jesús ressuscitat. Per això, Jesús comença amb una crida a la fe. Si ara els deixebles no poden seguir-lo, han de continuar sostenint-se en la seva persona, tal com el creient se sosté en Déu, tal com espera en Déu.

La invitació de Jesús a creure és una invitació a caminar, com el qui fa una llarga travessa. El salmista ho expressa així: *Envia'm la llum i la veritat; que elles em guiïn, que em duguin a la muntanya santa, al lloc on resideixes* (Sl 43,3) *Per què aquesta tristor, ànima meva? Per què aquest torbament? Espera en Déu!* (Sl 42,6.12; 43,5).

Després se'ns explica cap on torna Jesús, i per què se n'hi va. Jesús torna a la casa del Pare per preparar-nos-hi un lloc. I el lloc preparat no és tant un *espai* (nosaltres ens imaginem el cel com un espai fora del nostre espai-temps) com una existència amb Jesús en el Pare. Jesús ens fa un lloc al costat del Pare. Imagineu un banquet: hi tenim preparat un lloc, un banquet de festa, on tots i totes estem junts, al costat els uns dels altres, i tots i totes al costat de Jesús i del Pare units en la comunió de l'Esperit. Massa, oi?

Tomàs ara, com Pere abans, no s'adona que, ara per ara, no pot anar cap on Jesús torna.

2. CONTEMPLEM JESÚS

Després d'haver contemplat la casa del Pare, el banquet de festa amb el Pare, se'ns convida a fixar-nos en Jesús, el camí que hi porta.

El camí és una opció. Recordem el que diu el llibre del Deuteronomi: *Seguiu el camí que ha assenyalat el Senyor, el vostre Déu: així sereu feliços i tindreu una llarga vida en el país que ara posseireu* (Dt 5,33). I en un altre lloc, recorda que cal optar: *Avui et proposo d'escollir entre la vida i la mort, entre la felicitat i la desgràcia* (Dt 30,15.19).

Jesús ens proposa que optem per Ell. Si optem per Ell, hem trobat el camí que porta a la casa del Pare, el camí de la vida i felicitat veritables.

Jesús recorda a Tomàs, i a tots i totes que fem nostra la seva pregunta, que si creiem que ell és la Veritat i la Vida, certament que trobarem en ell el camí que porta cap al Pare, on ell ja hi és.

Jesús se'ns presenta com el camí cap al Pare. Abans, seguint el *salm 42,3*, hem vist que només *la llum i la veritat* ens portaran al lloc on Déu resideix. Jesús és *la llum* (vegeu Jn 8,12; 9,5; 12,46) i *la veritat* (vegeu Jn 8,32; 18,37-38) que ens hi porta.

Jesús se'ns presenta tan Déu com el Pare. Aquí és Felip el qui ens ajuda a plantejar-nos la relació entre Jesús i el Pare. Els cristians cerquem el Pare, com Felip, que aquí ens representa a tots i totes. Com Felip aleshores, a vegades els cristians hem pensat, sospitat que Jesús i el Pare són dos, o que Jesús només és l'intermediari entre el Pare i nosaltres. Doncs no! Jesús és Déu fet home, la seva humanitat és el camí, la porta al Pare, a la vida de Déu. Només podem ser com Déu si ens unim a Jesús, Déu fet home, perquè nosaltres ens unim al Pare, esdevenint una *comunió*; és a dir, una unitat en la diversitat, una sola cosa, tot i ser diferents, sense anul·lar la diferència: la nostra humanitat.

Hem arribat al nucli de la nostra contemplació de Jesús: *Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare*. Creiem que Jesús està en el Pare i el Pare en ell. La fe és clau per a poder-ho copsar o entreveure.

Jesús sadolla la nostra recerca de Déu, la nostra set de Déu. Si busquem Déu, mirem Jesús. La recerca de Déu és la recerca de tot creient: *Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida; quan podré anar a veure Déu cara a cara?* (Sl 42,3). Ara sabem que veure Jesús és veure *Déu cara a cara*.

3. MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

El salmista recorda que ens podem veure immersos en situacions difícils, passar per tràngols difícils de pair. Pensem ara en situacions difícils, com la mort, la brusca desaparició d'un amic o d'un dels nostres familiars més pròxims. Se n'ha anat per sempre. El salmista diu: *Les llàgrimes són el meu pa de nit i de dia, i a tota hora em diuen: "On és el teu Déu?"* (Sal 42,4). Déu és al nostre costat en Jesús. I Jesús ens porta al costat de Déu.

La fe en la persona de Jesús, m'ajuda a superar qualsevol escull?

La recerca de Déu, què em suposa?

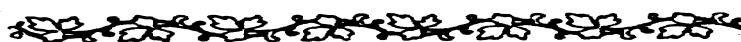
Quan mirem o contemplem Jesús, qui veiem? Quina és la imatge que tenim de Déu i de Jesús?

Les obres de Jesús (14,11) tenen el valor de signe; és a dir, el que Jesús ha fet i dit, el seu amor, revelen la seva identitat de *Déu fet home*. Si creiem en la persona de Jesús, el que ha dit i fet serà fonamental per als nostres pensaments i les nostres accions, i *les obres* que farem manifestaran que Déu és al nostre costat. Què suposa seguir Jesús?

Jesús convida a fer una opció per la vida i la felicitat veritables. Com afecta la pròpia existència fer aquesta opció?

4. PREGUEM

- Pare, envia'm la llum i la veritat; que elles em guiïn, em duguin al lloc on resideixes.
- Pare, confirma'm l'amor que m'has manifestat en Jesús.
- Pare, tu que ets la meva roca, per què t'oblides de mi?
- Pare, on ets quan més et necessito?
- Pare, fes que posi la meva esperança en el teu Fill Jesús, Salvador meu i Déu meu, i que viu amb tu, pels segles dels segles. Amén.

DIUMENGE SISÈ DE PASQUA: JN 14,15-21

1. MIREM L'ESCENA

Jesús continua acomiadant-se i parlant del futur sense ell, però amb ell. Jesús promet l'Esperit Sant als seus amics (14,15-17). Jesús assegura que no deixarà mai sols els seus amics. Jesús assegura que, des del Pare i a través de l'amor, estarà sempre en els seus amics i que els seus amics estaran sempre en ell i en el seu Pare (14,18-21).

L'escenari

L'escenari ens l'hem d'imaginar. Els qui han trobat en Jesús el sentit de la seva vida i la felicitat s'han aplegat al seu entorn en un banquet, un banquet de comiat. El seu amic Jesús, que els havia acompanyat fins aleshores, els anuncia que, des d'ara, els acompanyarà d'una altra manera. L'amic, amb qui havien establert una relació única, els anuncia que aquesta relació anirà a més si es mantenen units entre ells i no l'obliden mai, però sobretot si mai no obliden l'amor que els ha donat, perquè és l'amor que ha rebut del Pare, l'amor de Déu.

Imagineu-vos aquesta escena: una festa de comiat, amb testament del qui s'acomiada. Sembla que tot s'acaba, però, a partir d'ara, començarà una nova relació. Comença una nova vida basada en el servei (13,13-17) i en l'amor (15,12-15), servir i estimar gratuïtament, sense condicions.

Els protagonistes

Déu Pare, Jesús, l'Esperit Sant i els deixebles. Per la intervenció de Jesús, el Pare enviarà als deixebles l'Esperit Sant. El fet que el Pare doni l'Esperit Sant als deixebles del seu Fill Jesús implica que vol estar en ells, com ells estan en el Fill i el Fill està en el Pare. L'Esperit Sant uneix la Trinitat i els deixebles de Jesús, i fa de l'existència dels deixebles una existència de comunió amb Déu i entre nosaltres. Ara bé, els deixebles només rebran el do permanent de l'Esperit si es mantenen units a Jesús, si guarden la seva paraula, paraula que s'ha fet relació (1,14), menjar i beguda veritables (6,55), paraula que s'ha fet entrega gratuïta, donació lliure per amor (10,17-18).

2. CONTEMPLEM JESÚS

Jesús ens promet la seva presència. No ens deixa sols, perquè vol que visquem la vida que viu des de sempre al costat del Pare, una vida de comunió, una vida d'amor en plenitud, una vida lliure i feliç per sempre. Per això, el Pare ens donarà l'Esperit, perquè l'Esperit faci brotar del cor dels creients *rius d'aigua viva* (7,38-39).

L'Esperit promès transformarà els nostres cors i ens farà capaços de servir i estimar com Jesús; i ens acompanyarà sempre en el nostre camí cap a la comunió amb Déu i entre nosaltres: Is 32,15; 44,3; 59,21; Ez 36,26; 39,29; Jl 3,1-2.

Jesús s'adreça directament als qui busquem la felicitat (*Què busqueu?* 1,38), als qui volem trobar-lo viu i actiu (*Qui busques?* 20,15), i ens diu:

- *Si m'estimeu, guardareu els meus manaments* (14,15).
- *El qui m'estima és el qui té els meus manaments i els guarda* (14,21).

Més endavant, Jesús recordarà:

- *Qui m'estima, guardarà la meua paraula* (14,23).
- *El qui no m'estima, no guarda les meves paraules* (14,24).

Estimar Jesús (= estimar Déu) i guardar els seus manaments són una única i mateixa cosa, són inseparables; no estimem Déu (= Jesús) si no guardem els seus manaments.

Ara bé, quina és la paraula i quins són els manaments de Jesús? La paraula és Jesús mateix, la seva vida de servei i la seva missió d'amor, perquè tothom tingui vida i aculli la veritat (l'amor de Déu).

Els manaments de Jesús són la seva paraula. Per tant, es tracta de creure en Jesús i seguir el seu exemple en el servei i en l'amor desinteressats:

- *Us he donat exemple perquè, tal com ho he fet, ho feu també vosaltres* (13,15). Una vida dedicada al servei des de baix.
- *Us ho ben asseguro: qui acull els qui jo enviaré, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat* (13,20). L'acolliment de la Paraula que ve de Déu: *Tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu* (1,12). Per tant, es tracta de creure en la mateixa Paraula de Déu, que rebem en Jesús i per l'Esperit en l'Església.
- *Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics* (15,13). Una vida lliurada a l'amor, sense condicions, sense límits.

3. MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

Fixem el nostre record en el comiat d'una persona amiga, d'un familiar molt estimat. I pensem: Què és el que més ens queda de la seva estada entre nosaltres? Què és el que volem guardar com a record? Què és el que ens uneix en la seva absència?

Fixem la nostra mirada en el que hem vist i descobert de la vida i acció de Jesús. I compartim: Què és el que més recordo de la seva vida i acció? Què és el que vull guardar de tot el que m'ha deixat? Què és el que més m'uneix amb ell ara i aquí?

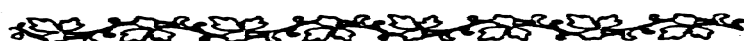
El Pare dona l'Esperit als qui volen estimar i seguir el seu Fill Jesús. Nosaltres volem estimar i seguir Jesús?

Què suposa per a mi estimar i seguir Jesús?

L'Esperit que el Pare ha donat a través de Jesús, com ens ajuda a descobrir Jesús present i actuant en la nostra vida i acció? Quan ens sentim acompanyats per la força de l'Esperit?

4. PREGUEM

- Pare, et preguem que il·luminis la mirada interior del nostre cor amb el do de l'Esperit.
- Que la claror de l'Esperit ens faci conèixer a quina esperança ens has cridat, quina vida d'amor i llibertat ens tens reservada en el Regne que ens has donat en el teu Fill.
- Que la claror de l'Esperit ens faci descobrir quina és la grandesa immensa de l'amor de Jesús que actua en nosaltres, els qui l'estimem i hi creiem.
- Que la claror de l'Esperit ens faci capaços de comprendre, amb tota l'Església, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor del teu Fill Jesucrist. Que viu i regna amb tu, en la comunió de l'Esperit Sant, i és Déu, pels segles dels segles. Amén.

ASCENSIÓ DEL SENYOR: MT 28,26-20

1. MIREM L'ESCENA

L'escena ens situa a *Galilea*. Galilea és el lloc de frontera. Galilea és una cruïlla de pobles; hi conviuen el poble jueu, el poble escollit, i pobles pagans, tots cridats a formar part del poble de Déu, un poble de pobles i nacions; un poble *plurinacional*, que diríem avui, on cap poble no perd la pròpia identitat cultural.

Escenari

L'evangelista Mateu ens ha situat a *la regió de Galilea* i en una *mntanya*. No és gens casual. El nen Jesús va a viure a Galilea després de tornar d'Egipte (2,19-22). I l'adult Jesús comença l'anunci de l'Evangelí des de Galilea, perquè és un lloc on hi ha poblacions jueves i no jueves. Així, doncs, Jesús ja comença adreçant l'Evangelí a tots els pobles.

I Galilea és el lloc on s'acompleix el que havia anunciat el profeta Isaïes (Is 8,23-9,1): *Una llum ha resplendit per als qui vivien al país de la mort i de la tenebra* (4,16). A més, és el lloc on Jesús convida a anar després de la seva resurrecció (26,32; 28,7.10); per això l'evangelista diu: *Els onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús havia indicat* (28,16).

L'evangelista Mateu ens ha situat, a més, en una *mntanya*. Jesús puja dalt d'una muntanya perquè el diable li mostri tots els reialmes del món (4,8), per ensenyar (5,1), per pregar (14,23), per guarir (15,29), i per transfigurar-se (17,1), és a dir, mostrar-se com a *Fill de Déu* que és (17,5).

I la muntanya representa el lloc des d'on Jesús manifesta la seva relació amb Déu (prega i és el seu Fill estimat) i la seva missió d'anunciar l'Evangelí i alliberar de qualsevol mal, perquè l'Evangelí és la felicitat plena (hom no és plenament feliç si està malalt, si la mort no el deixa viure).

Personatges

Els personatges que intervenen en l'escena són els Onze i Jesús. Però el protagonista indiscutible és Jesús. Fixeu-vos en Jesús: els Onze *l'adoren*, reconeixen que és Déu (només es pot adorar Déu). Jesús fa el seu últim discurs. Amb aquest, Mateu ofereix set importants discursos de Jesús: el sermó de la muntanya (capítols 5-7); el discurs de la missió (9,35-10,42); el discurs a l'Església (17,24-18,35); el discurs als fariseus (23,1-36); el discurs del final dels temps o de la parusia (24,3-25,46).

2. CONTEMPLEM JESÚS

En primer lloc, Jesús fa una declaració sobre la seva *autoritat* universal: *Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra*. Jesús és el sobirà de tot el món; així, doncs, el sobirà de tot el món no és pas el diable (4,9). El mal no podrà mai dominar el món.

En segon lloc, Jesús proposa als deixebles de tots els temps que vagin arreu, a tots els pobles. La seva missió ha de consistir a: (1) fer deixebles de Jesús; (2) batejar-los en nom de la Trinitat, és a dir, a relacionar-los amb la comunió trinitària (són tres, tot i ser un de sol: una diversitat en la unitat); i (3) ensenyar-los a viure segons l'Evangelí.

I finalment Jesús fa una promesa d'assegurança: *"Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món"*. Jesús garanteix que, com a Déu que és (*Jo sóc i seré*), sempre ens acompanyarà en la nostra tasca d'evangelització i transformació del món, de lluita contra tota explotació i tota mena de mal.

3. MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

L'acció evangelitzadora i transformadora actual dels deixebles de Jesús i tota la vida eclesial són sota el signe de la presència del Senyor ressuscitat. L'eficàcia de la missió dels deixebles i l'*autoritat* del seu ensenyament s'arrelen en la promesa d'assegurança de Jesús. Fins i tot la fidelitat i la perseverança dels qui són de Jesús, *pel baptisme i l'obediència a l'Evangelí*, deriven d'aquesta assegurança del Senyor ressuscitat.

Els iniciadors ens sentim acompanyats per Jesús ressuscitat? Quan i com experimentem la seva presència?

Si la primera missió dels deixebles consistia a anunciar, com Jesús, *la proximitat del Regne* (vegeu Mt 10), la nova missió, inaugurada per la Pasqua, consisteix a *fer deixebles* del Senyor Jesús tots els pobles de la terra.

L'explícit esment del baptisme confirma el *caràcter eclesial* del fet de ser deixebles de Jesús i de la missió inaugurada per la Pasqua. Els cristians no som *francitadors*, ni anem pel nostre compte. Els cristians som membres d'una *comunió*, que és l'Església; i convidem els altres a formar-ne part, no fem una selecció, tothom, per més divers que sigui, en pot formar part. A més, els cristians no demanem que els altres s'apuntin a una cosa feta per nosaltres, o a una dèria o mania nostra. L'Església no és pas el nostre club, és la comunió del *Pare* i del *Fill* i de l'*Esperit Sant*; i entrar a formar-ne part significa relacionar-se *amb el Pare i el Fill i l'Esperit Sant*, i entre tots i totes els qui som d'aquesta comunió.

Els iniciadors ens sentim membres de *la comunió del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant*? Per què?

Els iniciadors fem diferències a l'hora de convidar altres joves a ser animadors?

Què implica *fer deixebles* de Jesús? És possible *fer-ne* als nostres ambients?

El cristià no sols ha de *fer deixebles*, sinó que també ha d'*observar* ("guardar") *l'ensenyament* de Jesús. Per a poder anunciar l'Evangelí, cal viure'l, seguir-lo.

Els iniciadors guardem l'Evangelí? Quan i com vivim segons l'Evangelí?

4. PREGUEM

- Pare, et preguem que el teu Esperit ens ensenyi i ajudi a fer deixebles del teu Fill Jesucrist.
- Pare, t'agraïm que el teu Fill ens acompanyi per sempre i ens ensenyi a viure segons l'Evangelí, i així poder-lo testimoniar arreu on som i vivim.
- Pare, et demanem que no defallim en la missió que ens has confiat pel teu Fill.
- Pare, t'agraïm que vulguis treballar amb nosaltres, que ens volem mantenir units amb el teu Fill en l'Esperit Sant, perquè el món sigui més humà i solidari tal com tu vols.
- Per nostre Senyor Jesucrist, el teu Fill, que viu i regna amb tu, en la unitat de l'Esperit Sant, i és Déu pels segles dels segles. Amén.

PENTECOSTA: JN 20,19-23

1. MIREM L'ESCENA

L'escena mostra l'aparició de Jesús als deixebles en absència de Tomàs i la reacció dels deixebles davant la irrupció de Jesús en el lloc on es trobaven reunits: 20,19-23. Jesús, que du la iniciativa, es dóna a conèixer als deixebles i els confia una missió. El dia de la Pentecosta, la litúrgia de l'Església convida els cristians a fixar-se en la missió que Jesús confia a tots els seus deixebles. Per això, Jesús, des del Pare (el Vivent, el Senyor Jesús, és en el Pare i alhora és en nosaltres), ens dóna l'Esperit Sant, que ens acompanyarà sempre (14,16), que ens ajudarà a recordar tot el que ha dit i fet i ens ho farà entendre (14,26), i que ens guiarà en la missió i ens conduirà cap al Regne (16,13-14). La missió de ser testimonis del Ressuscitat i de l'Evangeli pertot arreu (Lc 24,48-49; Ac 1,8).

Escenari

L'escena transcorre el primer dia de la setmana, *el dia del Senyor*, el diumenge. El dia en què la comunitat cristiana es reuneix, ahir i avui, per celebrar l'Eucaristia. És el dia de la presència del Senyor entre els seus, tal com havien anunciat els profetes: *Aquell dia ho sabrà, perquè jo mateix, el qui parlava, sóc aquí* (Is 52,6). I el mateix Jesús: *Aquell dia, coneixereu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres* (14,20). El diumenge, en l'Eucaristia, sabem que Jesús és en el Pare i nosaltres en Jesús i Jesús en nosaltres. L'escena s'esdevé a Jerusalem, en un lloc que no es precisa. Lluc també situa a Jerusalem l'aparició del Ressuscitat als deixebles (Lc 24,36-49).

Personatges

Jesús i els deixebles. L'evangeli segons sant Joan, quan li interessa fer-ho, distingeix entre *els deixebles* i *els dotze apòstols* (vegeu: 6,66-67). Aleshores, aquí, qui són *els deixebles* (20,19.20.25.26)? *Els deixebles* són els qui s'han adherit a Jesús, els seus amics, els qui l'han acollit i el reconeixen com a *Déu fet home*. Com en els discursos de comiat (Jn 13-17), *els deixebles* són els deixebles històrics de Jesús de Natzaret i alhora, els deixebles d'ahir, d'avui i de demà. És a dir, l'evangelista ens convida a ficar-nos en la pell dels deixebles, si volem ser dels amics de Jesús, si el reconeixem com a *Déu fet home*.

Els deixebles no tenen una visió, sinó que tenen una experiència de trobada amb Jesús de Natzaret, *el Vivent*. Avui nosaltres no tenim cap visió del Ressuscitat, sinó una experiència de trobar-nos-hi.

2. CONTEMPLAM JESÚS

Jesús pot fer-se present entre els seus deixebles (els del passat, els d'ara i els del futur) sempre que vulgui i allí on aquests s'apleguen tots junts. Jesús dóna als deixebles *set dons*:

- 1) El do de la pau (20,19), la pau que havia promès: *Us deixo la pau, us dono la meua pau. Jo us dono la pau que el món no dóna* (14,27).
- 2) El do del nou temple, la nova presència de Déu entre els humans (20,20a): Jesús mostra el seu cos ressuscitat com a nou temple (2,18-22), lloc de trobada amb Déu; és *el cos de Crist* que avui se'ns ofereix en anar a combregar.
- 3) El do de l'alegria promès (20,20b) i que ningú no ens prendrà mai (15,11; 16,20-24).
- 4) La renovació del do de la pau (20,21a).
- 5) El do de la missió (20,21b). Jesús ha rebut del Pare la missió de portar l'amor de Déu a tothom. I Jesús confia als deixebles aquesta missió. Així els deixebles reben la missió del Pare de part de

Jesús. Si abans ha estat el Pare qui ha enviat Jesús, ara és Jesús qui envia els seus deixebles. A més, avui i aquí, la missió de Jesús continua a través dels seus deixebles.

- 6) El do de l'Esperit (20,22). L'Esperit Sant és donat per a dur a terme la missió que rebem del Pare per Jesús, i alhora, per a fer present en el món -amb el do del perdó- el do de la pau.
- 7) El do del perdó dels pecats (20,23). La manera de neutralitzar el mal en el món és el perdó. Jesús aboleix el pecat amb el perdó. Joan el Baptista havia mostrat Jesús dient: *Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món!* (1,29). D'ara endavant, els seus deixebles, sempre que perdonin, atacaran el mal en les seves arrels. I quan l'Església perdona, Déu mateix perdona. El do del perdó dels pecats i el do de l'Esperit van ben lligats, amb el perdó neix una nova vida.

El do de l'Esperit és donat amb un gest de Jesús: *Llavors va alenar damunt d'ells*. El mateix gest de Déu a l'hora de crear la persona humana: *Li va infondre l'alè de vida i l'home es convertí en ésser viu* (Gn 2,7). El do de l'Esperit ens infon la vida de Déu. Massa! Oi?

Amb el do de l'Esperit, els deixebles neixen a la vida del Regne (3,5-6), poden adorar veritablement el Pare (4,23), i reben el do de la vida per sempre (6,63; 7,37-38). El primer efecte del do de l'Esperit és *néixer de dalt*; és a dir, participar de la comunió amb Déu i entre nosaltres en Jesucrist, i certament, aquest efecte és acompanyat pel perdó, per la victòria sobre el pecat i la mort.

3. MIREM LA NOSTRA VIDA I ACCIÓ

Durant *cinquanta dies* (= la *pentecosta*), la celebració de la Pasqua ens ha fet descobrir que, pel do de la pau i la comunicació de l'Esperit, la comunitat dels deixebles de Jesús de Natzaret (*Déu fet home*) s'ha convertit en la qui porta la vida de Déu al món i fa present i actual la missió de Jesús en el món. I heus aquí la seva missió: "*Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell*" (3,16-17).

Per a dur a terme la missió del Pare rebuda per Jesús, hem rebut el do de l'Esperit Sant. Què significa per a nosaltres haver rebut el do de l'Esperit Sant? Ens sentim enviats per Jesús a continuar la missió que ell ha rebut del Pare? Ha canviat la meua vida pel fet que Jesús m'hagi vingut a trobar?

Quan el qui presideix l'Eucaristia, l'acaba tot dient: *Aneu-vos-en en pau!* Em sento enviat per Jesús als ambients on em moc? Em sento compromès a portar el do de la pau arreu on sóc i visc?

Com faig present i actual la victòria de Jesús sobre el pecat i la mort en els ambients on em moc?

El do de l'Esperit ha transformat la meua vida? Ha estat un renéixer a la vida? Què em suposa avui i aquí haver estat inserit en el dinamisme de la comunió amb Déu i entre els cristians?

4. PREGUEM

- Vine, Esperit sant! Omple el nostre cor del teu amor.
- Vine, Esperit sant! Omple els nostres sentiments de la teva veritat.
- Vine, Esperit sant! Omple els nostres ulls de la teva llum.
- Vine, Esperit d'amor i veritat! Porta'ns cap a Jesús i cap als seus germans més petits.
- Vine, Esperit de pau i perdó! Fes-nos portadors de la teva pau i del teu perdó on som i vivim.
- Vine, Esperit de comunió! Fes-nos conèixer el Pare Sant i contemplar el seu Fill únic. Ajuda'ns a creure més en tu, que ens mantens units entre nosaltres i amb el Pare i amb el Fill. Amén.

COM JESÚS ACOMPANYA A FER EXPERIÈNCIA DE DÉU. EDE JN 6, 1-71

1. El context

La festa de la Pasqua dels *jueus* (6,4) és l'ocasió per a dibuixar un quadre en quatre escenes: 1) El signe del banquet (6,1-15); 2) Jesús es manifesta caminant sobre el mar (6,16-21); 3) Jesús suscita l'anhel de trobar-lo (6,22-25) i en revela el seu sentit pregon (6,26-34) i, en el marc de la sinagoga de Cafarnaüm (6,59), interpreta el signe del banquet (6,35-59); 4) La interpretació de Jesús provoca la reacció dels oients (6,60-71), cal optar per acollir o refusar el do de la vida de Déu en Jesús.

2. L'acompanyament de Jesús

Jesús acompanya a fer una opció de fe. La confessió de fe de Pere és fruit d'un llarg i lent procés, ritmat amb paraules i gestos significatius. Apareixen dos itineraris: el de la gent i el dels deixebles. El de la Campanya, cap enfora; i el del Pla de curs, cap endins. Ambdós itineraris marquen el ritme de la RdV.

1) La gent segueix Jesús pels *senyals prodigiosos* que fa amb els malalts (6,2); es precipita a fer-lo rei (6,15); el busca perquè ha menjat pa i ha quedat saciada (6,26); la gent expressa sorpresa en descobrir-lo present (6,25), però al final no el reconeix com a Pa *baixat del cel* (6,41), com a Pa que dóna *vida per sempre* i *vida al món* (6,51). La Campanya genera processos de sanació i l'actuar final esdevé un acte sanador no només pels *malalts*. Però la interpretació del procés ha de fer-nos mirar més enllà, cap a la vida per sempre.

2) Els deixebles no entenen el *llenguatge de Jesús*, tot i haver fet experiència de caliu i de solidaritat. Jesús ens escalfa el cor a fi de guarir-nos del nostre isolament. El fet de compartir costa (l'observavió de Felip n'és una mostra: 6,7). Tanmateix, no es tracta sols de compartir i de fer accions solidàries (6,28), sinó d'oferir-se com a pa als altres, de donar-se com a vida al món. Els deixebles descobreixen la presència misteriosa de Jesús, que els fa passar de la mort a la vida (6,16-21), si en un principi es pensen que Jesús se n'havia anat per deixar-los (6,15), ara el descobreixen que els acompanya a fer el pas (*la barca tocà terra al lloc on anaven*: 6,21). I enmig de la incredulitat de molts, apareix la fe de Pere, el responsable dels Dotze. Però Jesús, en comptes de felicitar Pere, es lamenta de la traïció d'un dels Dotze (6,70-71).

Jesús acompanya a trobar-se amb Déu que és vida per sempre. Jesús convida a comprometre's per la vida, a fer una opció de fe. Jesús s'adreça al militant que se li apropa en el moment del jutjar. Jesús suggereix: *Qui ve a mi no passarà fam i qui creu en mi no tindrà mai set* (6,35). *Qui menja aquest pa, viurà per sempre* (6,51). *Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida vida eterna, i jo els ressuscitaré el darrer dia* (6,54). *Qui menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell* (6,56).

A l'hora del Jutjar, Jesús acompanya a viure, i per a viure, cal menjar. El fet de menjar t'obre al món i als altres, et fa sortir de tu mateix, et fa dependent de l'aliment, del món creat i del treball humà. La dependència de l'aliment simbolitza la relació amb el Creador i amb els altres, els treballadors de la indústria, del camp i dels serveis. El fet de menjar crea lligams de relació, de comunió. El signe dels pans expressa l'experiència de relació, de comunió. El moment del jutjar és el moment d'optar per la vida per sempre que Déu ofereix en el seu Fill Jesús i d'alimentar-se d'aquesta mateixa vida.

* Els militants cerquen l'aliment del moment (amb data de caducitat) o l'aliment que dura (que dóna vida). Certament es nota quan troben l'aliment de la Paraula (Escriptura i Testimoni) i del Sagrament (Vida i Acció).

* Els militants constaten la presència de Jesús en el fet: *Realment, aquest és el profeta que havia de venir al món* (6,14). Però la descoberta d'aquesta presència no sempre compromet la pròpia vida.

* Els militants topen amb la Paraula: *Aquest llenguatge és molt dur. Qui és capaç d'entendre'l?* (6,60).

* Els militants escolten la crida de Jesús: *També vosaltres em voleu deixar?* (6,67).

* En tot el procés del jutjar el paper del responsable és cabdal, expressa la fe en la vida que brolla de la Paraula: *Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna* (6,68). I ho fa en sintonia amb l'experiència del grup: *Nosaltres sabem que tu ets el Sant de Déu* (6,69).

* Tanmateix sempre pot haver-hi algú que no es deixi tocar per la Paraula: *No us vaig escollir tots dotze? I un de vosaltres és un diable* (6,70).

3. El jutjar: el moment de la interpretació de l'acció i del fet en Jesús

La interpretació del signe dels pans parteix del fet que la Llei és *tipus* de la vida que Déu dona al qui l'acull. Jesús és *tipus* de la vida que Déu dona al qui l'acull, és a dir, el qui hi *creu* (6,47) o el qui se'l *menja* en el sentit d'*estar-hi en comunió* (6,58).

L'anomenat *discurs del pa de vida* (6,22-59) insisteix, en un primer moment, a *anar cap a Jesús* i a *creure-hi*, i en un segon moment, en la *comunió* amb Crist. La revelació misteriosa de Jesús suscita una dificultat: *Com pot donar-nos aquest la seva carn per a menjar?* (6,52). Jesús hi respon afirmant el misteri de la unió entre ell mateix i el creient, *comunió* que *ja* és real després de la seva mort, significada amb el do del seu lliurament a la creu. L'aliment s'identifica amb el donant. Per la seva mort i resurrecció, Jesús s'ha convertit en *pa de vida* per al creient.

La relació *Pare i Fill* engendra la relació *Fill i creient*: el Pare fa viure el Fill que ha enviat i el Fill (que viu pel Pare i prop d'Ell) fa viure el creient que el menja, que *assumeix* que el Fill (do del Pare) faci estada en ell. Així doncs, *menjar la carn i beure la sang* significa unir-se no pas a Jesús de Natzaret, sinó al *Fill únic de Déu* que ha travessat i vençut la mort perquè el món visqui. D'una banda, és una invitació a *creure* en la victòria del Fill de l'home sobre la mort, i de l'altra, a *revifar la fe* dels qui l'han acollit i, per la manducació (= la Paraula s'ha fet vida per sempre), a *expressar el misteri de la comunió* amb Déu i entre els creients.

La *comunió* dels militants amb Jesús s'arrela en la *comunió* de Jesús amb el Pare. Per això, *menjar i beure* no d'ha d'entendre en un sentit material, sinó en el sentit personal de *ser en comunió*, que és precisament el fruit de la manducació (6,56). Aquesta *existència en comunió* és do del Pare, perquè atreu cap al Fill i el dona perquè tothom visqui per sempre, gràcies a Ell.

4. Una conclusió

El moment del jutjar, després d'haver vist el fet i l'acció (signe dels pans) i d'haver-hi descobert la presència misteriosa de Déu en Jesús (l'epifania de Jesús caminant sobre el mar), és l'hora d'anar cap a Jesús i creure-hi, i també el moment de fer una *experiència de comunió* (ho expressava Mercè T. del MIJAC i de la JOC), de comunió amb Jesucrist i amb Déu Pare i entre nosaltres (1Jn 1,3).

Revisions de vida

RDV SOBRE QUÈ ENS DEMANA EL MIJAC

Com a iniciadors del MIJAC se'ns demana una responsabilitat concreta en la marxa del Moviment. És bo, doncs, de fer una petita pausa de tant en tant en el nostre camí i veure què ens demana el MIJAC als nostres centres, al Moviment i com a persones. Vinga doncs!

VEURE:

- Com he començat aquest curs al MIJAC?
 - o Què espero del MIJAC?
 - o I dels companys de l'equip diocesà (els altres iniciadors)?
 - o I dels animadors del meu centre (dels militants? i dels iniciants?)
 - o I dels infants?
 - o I de Jesús?
- Quina és la meva disponibilitat actual al MIJAC?
 - o Disponibilitat personal?
 - o Possibilitats i limitacions?
 - o Ganes i actitud anímica?
- Com porto el meu objectiu de curs?
 - o M'he marcat un objectiu clar i avaluable?
 - o M'he plantejat un Pla de curs realitzable?
 - o L'he compartit en algun lloc?

JUTJAR: (Mt 13, 1-9)

Aquell dia, Jesús va sortir de la casa i es va asseure vora el llac. Es reuní tanta gent entorn d'ell, que va haver de pujar en una barca i s'hi assegué. La gent es quedà vora l'aigua. Ell els va parlar llargament en paràboles. Deia:

-Un sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí; vingueren els ocells i se les van menjar. Unes altres llavors van caure en un terreny rocós, on hi havia poca terra, i de seguida van germinar, ja que la terra tenia poc gruix; però, quan sortí el sol, recremà les plantes, i es van assecar, perquè no tenien arrels. Unes altres llavors van caure enmig dels cards; els cards van créixer i les ofegaren. Però una part de les llavors va caure en terra bona i donà fruit: unes llavors van donar el cent, unes altres el seixanta, unes altres el trenta per u.

»Qui tingui orelles, que escolti.

- Què ens vol dir Jesús amb aquesta paràbola?
 - o Com "sento" la Providència de Déu en la meua vida?
- Amb quina llavor m'identifico jo? Per què? És el que Déu espera de mi?

ACTUAR:

- A partir de tot el que ha sortit, a què em convida Jesús?
 - o Què em demana el MIJAC aquest curs? I l'equip diocesà? I el meu centre?

RDV SOBRE LA MEVA SITUACIÓ ACTUAL AL MIJAC

VEURE:

1.- Com em sento jo actualment al MIJAC?

- Em sento bé? Per què?
- Tinc la mateixa il·lusió que anys anteriors?
- Estic content amb la realitat del meu centre?
- Com veig l'equip d'animadors?
- Em sento recolzat pel mini equip del centre? I per l'equip diocesà d'iniciació?

2.- Com és actualment la meva entrega al MIJAC?

- Preparo les coses suficientment?
- Sento que em falta temps per a tot?
- Espero algun canvi essencial en els animadors del meu centre?
- Em preocupo de preparar tècniques noves...?
- Com faig el seguiment als iniciands?

JUTJAR:

A partir del següent text (Mt 6,19-21):

»No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé i els lladres entren i els roben. Reuniu tresors al cel, on ni les arnes ni els corcs no els fan malbé i els lladres no entren ni els roben. Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor.

- On estic amuntegant els meus "tresors"?
- Crec que Jesús em demana un canvi de cor i de perspectives?
- Com puc viure amb il·lusió aquest "tresor" que tinc a les mans? (la iniciació del MIJAC)

ACTUAR:

- Quins compromisos haig de prendre a partir del que ha sortit?
- Què puc demanar al MIJAC? Al mini equip del centre? A l'equip diocesà?

Reflexions teològiques

PUIG I TÀRRECH, ARMAND, *JESÚS -UN PERFIL BIOGRÀFIC-*, ED PROA, BARNA, 2004⁹

Com va viure i com va morir el personatge que ha exercit la influència més gran en la història d'Occident? Després de dos mil anys, l'apassionant i controvertida figura de Jesús continua envoltada de nombrosos interrogants: on va néixer?, per què no va començar a actuar en públic fins passats els trenta anys?, quins són el fons i el rerefons del seu missatge?, quin sentit va donar a la seva activitat com a guaridor?, com es va situar davant la seva mort?, quins foren els responsables de la seva condemna i de la seva execució en una creu?, què es pot dir sobre la seva resurrecció des del punt de vista històric? Armand Puig (la Selva del Camp, 1953), doctor en ciències bíbliques¹⁰, ofereix una autèntica "biografia crítica", rigorosa i suggestiva, del fundador del cristianisme. L'obra pretén donar una resposta clara, i alhora matisada, a totes i cadascuna de les qüestions que envolten la vida del rabí de Natzaret.

QUI VA SER REALMENT JESÚS DE NATZARET?

Ningú pot posar en dubte que Jesús de Natzaret ha estat un dels personatges que més ha influït en la història d'Occident. No obstant, encara hi ha moltes qüestions sobre la seva vida per a les quals no és té una resposta unànime i consensuada.

El llibre intenta oferir-nos una imatge al màxim de completa possible sobre qui va ser el fundador del cristianisme, estudiant la seva vida, el seu missatge i la seva mort. Per a la reconstrucció de la seva figura, l'autor parteix dels Evangelis canònics (Mateu, Marc, Lluc i Joan) i dels apòcrifs i, fora del cristianisme, de fonts jueves, rabíniques, romanes i hel·lenístiques. Després de 2.000 anys, la figura històrica de Jesús de Natzaret encara suscita molts interrogants, tot i que les darreres descobertes arqueològiques i documentàries (les excavacions a Judea i Galilea, els manuscrits de la mar Morta i la biblioteca agnòstica de Nag Hammadi) han permès als seus estudiosos tenir-ne un coneixement cada vegada més aprofundit i fonamentat.

Armand Puig s'atreveix, doncs, a respondre qüestions com ara: on va néixer?, va tenir o no germans? quan va començar la seva activitat pública?, quin sentit tenien els seus miracles guaridors?, quin dia va morir?, què es pot dir de la seva resurrecció des d'un punt de vista històric?, etc. Una de les preguntes fonamentals que es planteja és la de quins van ser els responsables de la seva condemna a morir crucificat i què els va empènyer a portar Jesús davant de Ponç Pilat i acusar-lo d'alta traïció al cèsar de Roma. La seva resposta és que la majoria de dirigents del Temple de Jerusalem van veure en ell un enemic del poble que es presentava com un enviat de Déu, quan en realitat era un blasfem que podia posar en perill les conviccions de la gent.

⁹ Proa-literaria | col·lecció Proa Perfils | ISBN 84-8437-488-2 | 28 € 680 pàgines | Publicat 02/06/2004 | 15,5x24,1 cm. | Biografia | Català

¹⁰ Armand Puig és director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, professor de Nou Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya i membre de la Studiorum Novi Testamenti Societas. Ha coordinat la Bíblia Catalana Interconfessional i codirigex el Corpus Biblicum Catalanicum. Abans d'escriure Jesús, un perfil biogràfic, ha estat autor, entre d'altres, de publicacions sobre temàtica exegètica (evangelis sinòptics, cartes apostòliques) i històrica (versions bíbliques catalanes medievals, les Homilies d'Organyà). Recentment, també ha editat *La terra i la llavor. L'Església Catalana a l'inici del mil·lenni*.

JESÚS

Jesús de Natzaret. Jueu, Fill de Déu i predicador del Regne de Déu. Cèlibe. Nascut probablement a Betlem entre l'1 d'octubre de l'any 7 i el 30 de setembre de l'any 6 aC (per tant, només hi ha una possibilitat entre 365 de què nasqués el 25 de desembre).

Fill legal de Josep, fuster descendent del llinatge de David. Probablement queda orfe de pare al voltant dels 12 anys. Tenia quatre germans i almenys dues germanes filles d'un anterior matrimoni de Josep. Un dels germans de Jesús, Jaume, serà dirigent de la comunitat cristiana de Jerusalem des de l'any 43 o 44 fins a la seva execució el 62. Fill de Maria, que tenia uns 16 anys quan va néixer Jesús. Maria va viure a Natzaret durant la vida de Jesús. Després de l'assassinat del seu fill es va quedar a Jerusalem, on va morir uns dos anys després, cap als 55 anys. Jesús era conegut amb el nom arameu de Yeixua. Després s'estén la denominació de Crist, nom d'origen grec que vol dir l'ungit, o de Jesucrist. Viu a Natzaret de Galilea des del seu naixement o com a mínim des que té 3 o 4 anys. Segurament quan té 12 anys els germans grans ja han marxat de casa. Es forma en la religiositat tradicional jueva i adquireix grans coneixements sobre les escriptures que li fan merèixer la consideració de rabí. Té com a llengua pròpia l'aramèu i l'hebreu com a llengua de pregària. També té coneixements de grec.

Creix en un ambient eminentment rural, però té un ofici i no es dedica a l'agricultura. Segueix el negoci familiar de fuster en un taller on es fan diversos tipus de treballs manuals relacionats amb la fusta i el ferro, principalment la construcció i reparació d'estrus per ser utilitzats en tasques domèstiques i en el treball del camp. Quan té entre 33 i 35 anys inicia la seva vida pública com a predicador. A principis de l'any 28 és batejat pel profeta Joan Baptista i realitza un període de purificació al desert. Durant tres anys manté una tasca itinerant, anuncia el Regne de Déu i predica l'amor de Déu Pare. És protagonista de diversos miracles i curacions.

Principalment es mou per la regió del riu Jordà, de la Galilea, i de Perea, fent algunes incursions en els territoris no jueus i anant cada Pasqua a Jerusalem. En la seva activitat es mou envoltat per un grup de dotze deixebles i per un grup més ampli de seguidors, i té el suport d'algunes comunitats jueves de les poblacions que visita. On és més mal acollit és a la seva terra, Natzaret. La seva tasca també aixeca l'oposició i el recel dels poders polítics i, sobretot, religiosos de l'època. Després de ser detingut i torturat, mor crucificat a Jerusalem el divendres 7 d'abril del 30. Diumenge, el tercer dia després de la seva mort, va ressuscitar. S'apareixerà almenys dotze vegades als seus seguidors.

La biografia més completa de Jesús està recollida en els evangelis -datats entre mitjans i finals del segle I, són els llibres més difosos de la història- i en altres textos cristians. També es troben breus referències de la seva vida en textos jueus i romans. Pel seu llegat, Jesús ha estat un dels personatges més influents de la història de la humanitat.

Aquesta podria ser una versió abreviada, i en alguns punts escèptica, de la vida de Jesús a partir de les dades que ens ofereix el llibre d'Armand Puig *Jesús. Un perfil biogràfic*. És evident que el resum es queda curt, com es queda curta qualsevol aproximació a la figura de Jesús. Però aquest llibre és una mostra de la riquesa i de la permanència de l'home que va viure fa 2.000 anys a Palestina.

LLEGIR ELS EVANGELIS AVUI¹¹

Els quatre evangelis

Els evangelis del Nou Testament són alhora molt semblants i molt diferents entre ells. Una observació dels textos permet adonar-se fàcilment d'un fenomen curiós, i és que els tres primers (Mateu, Marc i Lluc), recullen en bona part els mateixos fets i paraules de Jesús, i, molt sovint, en termes pràcticament idèntics. Des de *fa* anys, aquests tres evangelis són anomenats «sinòptics», una paraula que ve del grec i que significa que es poden mirar conjuntament, és a dir, que es poden posar l'un al costat de l'altre en columnes paral·leles i comprovar que hi ha una gran quantitat de coincidències.

En línies generals, es pot dir que la seqüència global dels episodis coincideix en els tres sinòptics; l'ordre dels fets és el mateix, amb petites excepcions, i es pot esquematitzar així:

Introducció

- Activitat de Jesús a Galilea
- Viatge a Jerusalem
- Passió, mort i resurrecció

En algunes ocasions el paral·lelisme és total, fins i tot pel que fa a les paraules. Normalment aquestes coincidències són més grans en les paraules de Jesús que no pas en les parts narratives.

Ara bé, al costat d'aquestes coincidències també hi ha diferències molt importants. Concretament, per exemple, Mateu segueix un ordre força diferent als altres dos en els textos de la primera part del seu evangeli. Lluc segueix en general el mateix ordre de Marc, però de tant en tant hi ha seccions amb materials que no són a Marc, com també a la inversa i si observem algunes escenes concretes, sovint estan situades en dues diferents (per exemple, la crida als primers deixebles o l'episodi de Jesús a la sinagoga de Natzaret). Les divergències també són importants en el detall dels textos (per exemple, el text del Parenostre o el de les Benaurances son diferents en Mateu i en Lluc).

Resulta difícil de saber exactament com s'ha arribat a aquesta situació. L'explicació més habitual és la següent: el primer evangeli que es va escriure és el de Marc, que hauria estat el creador d'aquest gènere literari. Posteriorment, Mateu i Lluc, cada un de forma independent, van conèixer l'evangeli de Marc i van decidir d'escriure un llibre semblant. Per a fer-ho, van seguir el mateix esquema general de Marc i en van reproduir també la majoria d'episodis, tot adaptant-los al seu propi estil. Al mateix temps, van completar tot el que es refereix a l'ensenyament de Jesús a partir d'un altre document que coneixien i que contenia un recull de paraules de Jesús. D'altra banda, cada un d'ells va afegir-hi també altres informacions que havia recollit per diversos mitjans.

Per la seva banda, l'evangeli de Joan va seguir un procés diferent, tot i que és possible que el seu autor o autors coneguessin algun dels altres evangelis.

¹¹ Extret i adaptat del llibret: *llegir els evangelis avui*. AGUSTÍ BORRELL. Documents d'ACO, núm 8. Barna, 2002

Com llegir els evangelis avui

Un cop conegudes, molt esquemàticament, les característiques principals dels evangelis, cal fer un pas més i preguntar-nos què necessitem per fer-ne una lectura que sigui actual, útil per a nosaltres avui ¿Com podem evitar de quedar-nos en un acostament teòric als evangelis? ¿Com podem trobar-hi realment la «bona notícia» que renovi i il·lumini la nostra vida?

Massa vegades la nostra lectura dels evangelis és excessivament freda i intel·lectual. Obrim la Bíblia amb la finalitat d'augmentar els nostres coneixements o de resoldre els nostres dubtes. Sovint ens preguntem «què vol dir» un determinat text bíblic, però no ens preocupem de saber «què *ens* vol dir» Déu a través d'aquell text. La paraula, i la paraula bíblica més que cap altra, no és tan sols ni principalment un vehicle per a la transmissió d'idees, sinó que té moltes altres dimensions i finalitats.

D'altra banda, sovint anem a la Bíblia amb preguntes concretes, buscant respostes a problemes o a dubtes que se'ns plantegen. Pot ser una actitud legítima, però resulta insuficient, perquè d'aquesta manera som nosaltres qui interpel·lem l'Escriptura, no l'Escriptura que ens interpel·la a nosaltres, i la nostra receptivitat davant la Paraula de Déu ha de ser total. Està bé anar a l'evangeli amb preguntes, però sens dubte és encara millor deixar-se interrogar pels evangelis

No hi ha una fórmula fixa única per llegir la Bíblia. Cada grup, cada comunitat i persona ha de buscar la que s'adapti més bé a les seves característiques i li permeti d'entrar realment en diàleg amb el Déu que ens parla a través de la seva Paraula. De fet, al MIJAC és prou conegut i utilitzat el mètode que anomenem "EdE".

En una línia semblant, i com una manera pedagògica i pràctica de presentar les diverses actituds que són convenientes per a la lectura adequada i profitosa dels evangelis (i de qualsevol text bíblic) tenim el que la millor tradició cristiana ha anomenat «lectio divina». És un tipus de lectura bíblica que han practicat molts creients al llarg de la història, que actualment tornen a posar en pràctica persones grups cristians d'arreu del món. Podem resumir-la en cinc passos, que no cal seguir escrupolosament, però que són un bon recordatori dels principals elements que ha de contenir la lectura dels evangelis:

1. Lectura

Quan parlem de la lectura com el primer pas, hem de tenir *en* compte que és tracta més d'escoltar que no pas de llegir, en el sentit que davant de l'Escriptura cal una actitud més de receptivitat que no pas d'activitat Déu ens parla: nosaltres l'hem d'escoltar. Escoltar suposa obertura a la Paraula, capacitat d'acollir-ne el missatge, disponibilitat a posar en pràctica allò que s'ha escoltat...

Tanmateix, la nostra lectura dels evangelis ha de ser activa, posant al servei de la comprensió del text tots els mitjans que tenim a la nostra disposició. L'única manera d'arribar a una actualització correcta i fructuosa de la Paraula que Déu va pronunciar en altres temps és començar per entendre a fons què volia dir aquesta paraula en el seu ambient original. El primer objectiu i el primer pas necessari és comprendre el text bíblic en el seu sentit literal. No hem de pensar mai que podem prendre directament el text bíblic, sense cap estudi ni cap preparació, i prescindir del coneixement dels aspectes geogràfics, històrics, literaris, religiosos, que estan implicats en el text. Una lectura directa sense tenir en compte aquests elements porta al fonamentalisme, una de les pitjors desviacions en l'ús de la Bíblia.

En aquest primer pas poden ser útils els materials auxiliars que solen acompanyar el text bíblic en les edicions modernes: introduccions, notes, llocs paral·lels, vocabularis, mapes... També es poden consultar comentaris dels evangelis.

2. Meditació

Un cop conegut al màxim possible el text el seu significat original, cal anar-hi entrant més a fons de mica en mica. La meditació és recerca del «tresor amagat» que hi ha en el text. La meditació ha de ser el pas del cap al cor. Allò que ha estat escoltat i entès teòricament, intel·lectualment, ha de ser acollir «cordialment».

Cal una reflexió lenta i progressiva per assimilar un missatge i per interioritzar-lo, per fer-lo propi. Aplicat als evangelis, vol dir repetir interiorment la paraula que s'ha escoltat, per entrar en la profunditat del missatge que conté. La repetició mental de frases o textos bíblics pot ajudar a la memorització i a l'assimilació del seu contingut, va creant en el qui practica aquest exercici una familiaritat amb el llenguatge i amb l'estil de la Paraula de Déu.

En la meditació, l'atenció està posada únicament en el missatge que prové de la Paraula de Déu, i a l'amor amb el qual el qui llegeix hi respon, sense buscar encara un resultat pràctic concret, sinó tan sols la sintonia amb Déu. Des d'un punt de vista pràctic, la meditació pot consistir en l'aprofundiment teològic i espiritual dels elements que han aparegut en la lectura.

3. Pregària

Els evangelis no són simplement documents del passat, testimonis de la fe dels cristians del segle I. Per a nosaltres són el mitjà a través del qual ens parla el Déu vivent i proper en el qual creiem. Per això la nostra lectura dels evangelis ha de portar-nos a entrar en diàleg amb aquest Déu que se'ns comunica.

La pregària és el moment vers el qual convergeixen els passos anteriors. Fins ara es pot dir que Déu ens ha fet arribar la seva paraula, en la pregària nosaltres ens adrecem a Déu. La pregària és fonamentalment diàleg amb Déu i des de la perspectiva bíblica aquest diàleg està fet en un ambient d'intimitat, de confiança, d'intercanvi profund. La lectura de l'Escriptura porta, doncs, a la pregària.

4. Contemplació

La pregària ha de desembocar en la contemplació, que és una experiència personal de trobament amb Déu. Com a tal experiència personal, pot tenir tantes varietats com persones. Sobretot avui que vivim en un ambient de soroll constant, el silenci és una condició indispensable per poder escoltar la veu de Déu i crear un clima de diàleg amb ell.

Es pot dir que la contemplació es dóna quan els llavis i la ment estan en silenci, i la mirada interior està posada en Déu, el cor es troba en una pregària que no té necessitat de paraules, i la voluntat busca d'unir-se a la voluntat de Déu. La contemplació porta a un coneixement de Déu que no prové de la raó sinó de l'amor; no de l'esforç humà, sinó de l'Esperit.

La contemplació, és clar, no és fruit de la voluntat humana, sinó un do de Déu, però ha de ser present en el procés de lectura bíblica i de pregària coma desig, coma objectiu.

5. Acció

Una lectura autènticament cristiana dels evangelis no pot estar desconnectada de la vida real, Sobretot, ha detenir conseqüències pràctiques en la vida concreta del lector. Allò que hem descobert en els evangelis s'ha de traduir en obres. La lectura i la meditació de la Paraula de Déu han de portar a l'acció.

En la lectura de la Bíblia, no podem deixar de banda la nostra vida, amb els seus problemes i preocupacions. Hem de portar al cor i als ulls allò que vivim perquè la paraula de Déu il·lumini la nostra realitat concreta. Hem de sentir la veu de Déu en 'avui de la nostra història.

És important de tenir en compte que ha de ser l'Escriptura globalment considerada la que ha de servir com a orientació per a la vida concreta. No es tracta de seleccionar els fragments, les

màximes, els ensenyaments que ens resulten més agradables o més fàcils de posar en pràctica, sinó d'anar modelant la pròpia vida a la llum dels evangelis i de la Bíblia sencera. Menys encara s'ha d'usar la Paraula de Déu com a justificació de les pròpies actituds. No som nosaltres qui hem de proposar projectes a Déu, sinó que ens hem de posar a disposició de la seva voluntat.

Es tracta d'apropiar-nos la Bíblia de tal manera que arribem a descobrir no tan sols què volia dir un text determinat en el seu context original, sinó què ens diu avui. Cal escoltar la Paraula com si fos adreçada directament al lector d'avui. En aquest sentit podem recordar la intuïció important del mètode de la RdV, segons la qual les situacions presents s'han de jutjar a la llum de l'evangeli abans de treure'n conclusions pràctiques per a l'actuar.

L'actualització del text bíblic comporta també la inculturació. Cal fer comprensible l'anunci del missatge cristià a la mentalitat dels homes i dones del nostre temps. Això suposa conèixer i acollir amb un treball de discerniment actiu els valors i les formes d'expressió de la cultura actual. I vol dir també rebutjar-ne aquells elements que precisament a la llum de la Paraula de Déu no són acceptables.

Aquest treball d'inculturació ha de continuar sempre, en relació amb l'evolució continua de les cultures i és que la Paraula de Déu transcendeix les cultures, però des del moment que s'expressa en llenguatge humà ha de tenir la capacitat d'arribar a totes les persones en el context cultural en què es trobin.

Lectura en grup

En el procés de lectura i actualització dels evangelis té un paper fonamental la dimensió comunitària. L'intercanvi dels uns amb els altres, sobretot en el cas de grups reduïts, pot ser molt enriquidor i molt útil per aprofundir la lectura de la Bíblia.

El diàleg sobre la Paraula de Déu evita que la pregària i la reflexió es tornin massa individualistes i portin al tancament en un mateix. Alhora, mostra la disponibilitat a aprendre, que sempre és necessària en la vida cristiana en la lectura de la Bíblia.

L'intercanvi afavoreix molt el progrés en la comprensió dels textos, perquè la pluralitat de visions i de perspectives completa la visió personal de cadascú. El diàleg facilita el plantejament i la resolució d'interrogants relacionats amb el text.

Sant Basili donava alguns consells molt útils i assenyats per a un diàleg d'aquest tipus: "parlar coneixent el tema; interrogar sense desig de polèmica; respondre sense arrogància; no interrompre el qui parla mentre digui coses útils; no intervenir per presumpció; ser mesurats en el parlar i en l'escoltar; aprendre sense avergonyir-se'n; ensenyar sense cap interès propi; no amagar allò que hom ha après dels altres".

Dels evangelis a Crist

Els evangelis són l'expressió de la fe dels primers creients en Jesucrist. En aquests escrits singulars hi ha el testimoniatge de les persones que ens han precedit com a cristians. Ells van trobar el sentit de la seva vida en Jesucrist, i a través dels evangelis van transmetre aquesta experiència joiosa.

Per a nosaltres avui els evangelis són un mitjà extraordinari d'accés a Jesucrist. A través d'ells podem conèixer la seva vida i el seu missatge, sobretot podem fer créixer la nostra fe i alimentar la nostra relació amb ell.

EL PROBLEMA NO ÉS DE LA PASTA, SINÓ DEL LLEVAT¹²

Els Moviments d'Acció Catòlica són una resposta vàlida per als joves d'avui si, tot superant la temptació de la superficialitat, l'activisme i la burocràcia, són capaços d'anar al fons de la seva pròpia identitat teològica, de la seva antropologia cristiana, de la seva pedagogia activa de la seva espiritualitat.

La *superficialitat* pot afectar la identitat. Afecta a la identitat quan no parteix de cada persona concreta, considerada coma única irrepètible, quan no té en compte els condicionaments del seu entorn quan no realitza una anàlisi de les estructures socials, culturals i religioses. La superficialitat, també, afecta la identitat quan desdibuixa la proposta de vida de l'evangeli i en el procés de formació del militant no hi ha la possibilitat, l'oferta i l'acompanyament vers una trobada personal amb Crist. L'activisme pot afectar l'equilibri personal. Afecta l'equilibri personal perquè en lloc d'ajudar a la maduració de la persona concreta, genera una fuga de la llibertat i, aleshores, no es poden elaborar les grans qüestions de la vida que afecten la interioritat. L'activisme és el camí per endegar un procés que sembla positiu a curt termini, però a la pràctica aquest procés no té fonament.

L'activisme, també, afecta l'equilibri personal quan desdibuixa la maduració de la llibertat que és la condició de possibilitat per arribar a fer unes opcions de vida definitòries i definitives. La burocràcia pot afectar l'equilibri del grup i l'ambient general de l'organització. Afecta l'equilibri, perquè no orienta les persones vers la maduració de la seva acció, és a dir, de la seva vida, sinó que acaba per convertir les activitats en finalitats en si mateixes. Aleshores, l'organització esdevé una estructura que s'autoafirma en si mateixa i que oblida que el seu únic sentit és donar suport a les persones i als grups en la seva militància dins l'ambient.

Per a no caure en aquests paranys cal potenciar la *identitat teològica, la visió evangèlica de la persona, la pedagogia activa i l'espiritualitat*.

1. La identitat teològica

Els moviments neixen de la convicció que Crist ens precedeix per l'acció de l'Esperit, que el cristià és un especialista en descobrir aquesta presència i que la comunitat cristiana és l'espai on contemplem, compartim, celebrem i anunciem aquest amor de Déu al món, manifestat en Crist. Aquesta bona nova, relacionada amb la vida de cada dia (jaixò i res més és la Revisió de Vida!), ha estat i segueix sent llum i força per a viure la vida en plenitud. Si es desdibuixa aquesta identitat teològica, reduint-la al cultiu d'uns valors, l'oferta de l'evangeli és com la sal que ha perdut el gust (Mt 5,13). Tanmateix si els moviments la mantenen ben ferma són com el llevat que sense fer soroll fa fermentar la pasta (Mt 3,33).

Davant la situació present cal descobrir que, encara que no ho sembli hi ha una gran diversitat dins de l'univers juvenil i que hi ha moltes tipologies de joves. En abstracte no podem donar cap resposta a la *pregunta* sobre la validesa dels moviments en el moment present. En concret podem afirmar que els moviments segueixen essent tan vàlids i limitats com sempre. Són vàlids, perquè la proposta de l'evangeli dóna sentit a la vida dels joves. Són limitats, perquè les persones i els

¹² Article publicat per RAMON PRAT i PONS a la revista "Correspondència" (núm. 290), pàg. 3-5.

grups que intentem viure l'evangeli tenim les nostres pobreses i contradiccions que fan opaca la llum.

Tot i que els medis han sofert una gran transformació segueixen existint encara que amb diversos matisos. És cert, també, que el món jove viu dins de la situació econòmica, política, social i cultural de la societat present en general, però cada persona és única i irrepetible i els grups poden ajudar a generar una dinàmica positiva a partir de la realitat personal, sigui la que sigui.

2. La visió evangèlica de la persona

Un segon element que acredita la validesa dels moviments és la concepció de la persona a la llum de l'evangeli. Efectivament, l'evangeli essencialment és una "bona nova" per a la persona concreta en qualsevol situació, perquè posa el fonament de la dignitat de l'ésser humà. Aquest fonament ve del fet que la persona és "imatge de Déu" i després de l'encarnació del Crist és "fill/filla de Déu". Per això Cardijn deia que "un jove treballador val més que tot l'or del món". Per un sol jove, podem afegir, val la pena l'existència del moviment.

La mirada antropològica evangèlica condiona la serenitat en el punt de partida dels moviments, dona fermesa al treball de cada dia, vivifica la joia del propi compromís i fonamenta l'esperança ferma en la fidelitat al futur. La concepció antropològica fa que la RdV sigui una mediació que emergeix de l'amor concret a la persona concreta. Aquest amor endega un triple procés. En primer lloc, l'acompanyament de la persona vers la seva autonomia i llibertat que la fa única i irrepetible. En segon lloc, l'acompanyament vers l'aprenentatge de l'autoestima i de l'amor als altres com a si mateix. En tercer lloc, l'abandó plenament confiat en l'amor de Déu.

3. La pedagogia activa

L'opció pedagògica dels moviments és la pròpia de la pedagogia activa, que es desenvolupa a partir de la formació per l'acció. Les estructures del moviment són mitjans i mai finalitats en si mateixes. La clau per a mantenir la qualitat del moviment és fer una bona iniciació i fer RdV.

Quan es manté aquesta fidelitat a la pedagogia activa s'assegura el realisme i el diàleg de la vida amb la fe. En els anys 60 i 70 calia iniciar a partir de la politització, però també calia arribar a una harmonia interna de la persona i a una trobada interpersonal amb Crist. Quan això es va tenir en compte es varen formar militants per a tota la vida, però quan es va ignorar es va caure en la superficialitat, l'activisme i la burocràcia igual que actualment.

La clau de la pedagogia activa és partir sempre de la realitat que, per pobra que sembli ve de la creació de Déu, ha estat il·luminada pel Crist i és acompanyada per la providència de l'Esperit. La fidelitat al procés educatiu, a la pedagogia activa i a la RdV és la mediació per a viure en positiu i convertir les dificultats en oportunitats per a créixer. Aleshores es van descobrir els elements pedagògics complementaris per a desenvolupar tot el procés. És veritat que avui no es fa fàcil l'educació per mitjà de l'acció, però és possible.

4. L'espiritualitat encarnada

La identitat teològica, la concepció antropològica i la pedagogia activa troben la seva unitat en l'espiritualitat encarnada, que fa que les diverses dimensions de la persona ni es confonguin ni es

separin sinó que s'interrelacionin i donin com a resultat el creixement interior, la presència militant en el món la confiança plena en Déu. Des de la vivència d'una espiritualitat encarnada, quan un militant ha fet tot el que havia de fer, si les coses no surten com s'havien previst, el que ha fracassat és l'èxit, però no pas el militant. El militant fracassa quan deixa d'ésser ell mateix. Deixa d'ésser ell mateix quan perd la identitat teològica, quan perd de vista la dignitat de la persona i quan deixa de viure en actitud *de* pedagogia activa.

Hi ha militants amb una profunda espiritualitat encarnada que practiquen la pedagogia activa, que estan compromesos en la defensa

de la dignitat de la persona que segueixen Jesucrist. Aquests són el "llevat dins la pasta". No hi ha receptes per a donar resposta evangèlica als joves d'avui. El que cal és, tot superant la superficialitat, l'activisme i la burocràcia, mantenir una opció lúcida, arrelada i fidel. Personalment, penso que actualment rera l'aparença d'una gran buidor de valors i una crisi de les institucions establertes hi ha una gran remor en el món dels joves a la recerca del sentit de la vida. Això de vegades es manifesta d'una manera impertinent, però darrera del soroll de la superfície s'hi amaga la fam de Déu. Els moviments sempre hem cregut que "el problema no és de la pasta, sinó del llevat".

ESGLÉSIA EN ESTAT DE MISSIÓ¹³

Introducció

Aclarim les paraules:

- Església: la comunitat dels qui s'han deixat robar el cor per aquell crucificat-ressuscitat ara fa dos mil anys.
- En estat: en actitud permanent, en contínua fidelitat, essent sempre nosaltres mateixos.
- De missió: disposats a compartir la fe amb la gent del nostre entorn, comprendre des de la fe en el crucificat el temps present, oferir l'horitzó cristià de sentit.

I.- Reptes del moment present

Déu, en Jesús, es fa trobadís no és "a dalt" (en un àmbit separat de la realitat en la que vivim) o "a dins" de nosaltres (en la nostra intimitat), sinó "a sota", en la nostra història personal i col·lectiva i, sobretot, en els marges d'aquesta història: "Per això també Jesús, per tal de santificar al poble amb la seva pròpia sang, *va patir fora la porta. Per tant, sortim vers ell, fora del campament, carregant amb el seu oprobí*" (He 13, 12-14).

Sortir vers ell, fora del campament, significa assumir els reptes:

1. *Sòcioculturals*: saber viure en el nostre món tal com és, tal com pensa, sent, prioritza... no fugir del món o tancar-nos en ell: "El Fill de l'home no ha vingut a condemnar al món, sinó a salvar-lo i portar-lo a la seva plenitud".
2. *Psicoafectius*: no negar-nos el patiment, la soledat, la culpa, la malaltia, la mort ni voler-nos enganyar amb solucions fàcils, sinó que volem assumir allò que som, necessitats de redempció, i això ens fa humils, acollidors i comprensius (portem un tresor en gerres de terrissa).
3. *Evangèlics*: distanciament entre la comunitat cristiana i la societat. Ser conscients del que s'interposa. La gent sent un gran buit interior i nosaltres no podem perdre'ns en assegurar-nos la nostra supervivència i deixar d'animar a la conversió a l'Evangeli.

II.- Jesucrist és la comunió. Nosaltres som aprenents.

1. *Principi d'irrupció*. En Jesús de Natzaret la llum ha esclatat, no ha canviat el món dels homes, no ha afegit res, però a partir d'aquesta llum podem veure-ho tot d'una altra manera, tot ens apareix amb una nova profunditat i amb un nou horitzó: l'horitzó cristià de sentit.
2. *Principi de correlació*: Aquesta llum ens ha tocat a alguns. Nosaltres, com la lluna, no tenim llum pròpia, però si ens toca, la reflectim. La conversió és deixar-se tocar per aquesta llum.
3. *Principi d'ecclesialitat*: els qui han estat tocats per aquesta llum som convocats al voltant de Jesús, en l'Església, en la comunió fraternal, no per a convertir-nos en una illa en mig del món, sinó per escoltar a Jesús, deixar-nos interpel·lar per ell i sentir-nos membres del

¹³ RAMON PRAT i PONS. Resum de la ponència feta a l'Arxiprestat de Badalona Nord (novembre del 2004).

seu cos.

4. *Principi de la missió*: els qui hem estat tocats per la llum no podem amagar-la. Som cridats, convocats i enviats a animar a la conversió a l'Evangelí.

Aquests quatre principis sostenen tota la nostra vida i acció.

III.- Mediacions per compartir la fe amb la gent del nostre entorn.

No se'ns demana que siguem gent estranya i que fem coses diferents, sinó que les vivim amb més profunditat, amb una altra llum. Així, doncs, hem de caminar per aquests tres camins:

1. El diàleg i la comunicació interpersonal. Que res ens sigui indiferent a partir de l'experiència del dolor físic, psíquic, social i espiritual, dels èxits i dels fracassos, aportar nous horitzons a partir de l'amor compromès.
2. "Curar i anunciar" a l'estil de l'Evangelí. La causa per la que va viure, lluitar i viure Jesús és la justícia, la llibertat, la fraternitat, la misericòrdia, el perdó, una relació nova amb Déu... i aquesta és també la nostra causa.
3. Acollida dintre de la comunitat cristiana a totes les persones que senten inquietud, buit i incitar-les a la conversió a l'Evangelí. Que com "fills pròdigs" trobin dins la comunitat al pare i no al germà gran de la paràbola.

IV.- La tasca del cristià:

Aquest encàrrec i missió es concreta en ser:

1. Persona entre les persones. La nostra fe no ens estalvia res, no ens separa de la gent ni de les seves preocupacions perquè són també les nostres. No ens dona cap avantatge, al contrari, és una crida a unir-nos tots en la vida (o ens en sortim tots d'aquesta o trenquem les cartes).
2. Germà entre germans. Edifiquem la comunitat, edificant-nos mútuament, ajudant-nos, compartint responsabilitats, aplegant-nos entorn de l'Eucaristia i la pregària.
3. Servidor de la comunió i de la missió. En la comunitat cristiana tots servim una mateixa causa: la passió de Jesús pel Regne.
4. Obert a la comunió catòlica i apostòlica. De vegades som curts de mires, ens sembla que tot comença i termina en nosaltres. Som una petita porció de l'Església. Hem d'aprendre a relativitzar els nostres projectes.

V.- Uns carismes urgents

Per a això necessitem:

1. Persones amb sentit crític, que ens ajudin a anar al fons de les coses i de l'Evangelí.
2. Persones capaces de descobrir la bondat que hi ha en el cor dels qui ens envolten.
3. Persones que sàpiguen escoltar i curar les "ferides i les cicatrius" de les persones, personalitzar les relacions i fer un seguiment de les persones..
4. Persones que ens empenyin quan ens adormim, que fomentin la formació i la pregària personal i comunitària.

Resumint:

No se'ns demana eficàcia ni èxit, sinó fidelitat.

PREGAR DES DE LA VIDA¹⁴

Agraeixo molt poder ser aquí amb vosaltres, bàsicament perquè som companys de camí, i a la vida hi ha etapes en què tenim uns accents o uns altres, però en definitiva el més important i el que ens uneix de veritat és que intentem seguir el camí de l'evangeli sentint-nos Església i formant part de l'Església de Jesucrist. Que per molts anys el puguem fer. Quan em va demanar això, jo sempre dic que em va bé perquè així m'obliga a aturar-me. Si no, a vegades hi ha un risc que a mi sempre em fa molta por, que és de xerrar i no viure. La xerrada d'avui em compromet a compartir amb altres persones la meua reflexió i també la meua intenció de viure una vida de pregària. Em va demanar que parlés de "pregar des de la vida", i he intentat reflexionar des d'aquí. Sóc conscient que us parlo a vosaltres, que de xerrades i reflexions sobre la pregària n'heu escoltat i n'heu preparat moltes. Doncs bé, no crec que jo us digui res de nou, perquè la pregària no és nova: la novetat està en el que ens va aportant dia a dia. Em sembla que nosaltres sabem què és pregar, i preguem. Tindrem etapes més intenses i altres no tant, però això també forma part del camí de la fe. El que a vegades potser ens passa és que ens costa una mica creure en la pregària, perquè la percepció humana dels resultats és molt diferent dels fruits de Déu. Sempre recordaré, en un pelegrinatge a Santiago, un fet que em va interpel·lar molt. Recordo un monestir de clarisses, ens van fer entrar a la clausura i ens van parlar de Maria i de la pregària, i amb una certa angoixa van preguntar a un dels sacerdots que ens acompanyaven: serà que no preguem bé, que no tenim vocacions? Ho vaig trobar molt dur, perquè eren unes dones que vivien lliurades a la pregària, i vaig pensar que certament el temps de Déu i el temps humà són totalment diferents, i el que nosaltres percebem com a fruits no sempre ho són, sinó que a vegades poden ser temptació d'autoafirmació o temptació de desànim desmesurat. Per altre cantó em sembla important que sempre ens anem recordant que la pregària no és una realitat intel·lectual, per tant no es pot anomenar pregària a una reflexió intel·lectual o cultural. Tampoc no és una teoria ni una teràpia. Vivim un moment cultural que tendeix a anomenar "dimensió espiritual" a les teràpies d'equilibri, hi ha qui s'atreveix a dir que són pregària. Hem de posar les coses al seu lloc: una cosa és fer una teràpia per equilibrar-nos, per reposar o descansar, i una altra cosa és pregar: la pregària sempre ens ha de portar al compromís d'una vida donada als altres. I em sembla que culturalment hem d'estar molt atents a això, perquè, fruit de com vivim, hi ha una tendència a buscar espais de pau amb un mateix. Això és molt positiu, però alerta, que no sempre és pregària. Per tant, quan diem això estem reconeixent que la pregària és o hauria de ser una experiència de comunicació, de relació amb una persona, que és Jesucrist. No és una experiència de relació amb quelcom d'eteri, inconsistent, amb l'energia... no, estem parlant d'una relació de persona a persona, de la meua relació amb Jesucrist. Per tant, perquè aquesta pregària incideixi en la vida, en nosaltres hi ha d'haver obertura de cor i voluntat de resposta a aquesta comunicació. Sóc conscient, i així voldria viure-ho, que la pregària ha d'ésser la columna vertebral de la meua vida creient, penso també que la pregària ha de ser una actitud realment humil, despresa, generosa, i m'adono que jo he d'anar decreixent perquè ell vagi creixent en mi, perquè jo he d'anar-me reconeixent tal com sóc davant de Déu i no voler aparentar el que no sóc, perquè he de tenir la capacitat de deixar de fer perquè ell faci, en un món tan actiu en què vivim. Sempre em va agradar molt el lema de l'Aplec de l'Esperit, "deixa'l fer, l'Esperit és en tu", perquè caiem en la temptació de no deixar-lo fer. I després, perquè és en la pregària i en la vida sacramental on es construeix l'actitud evangèlica del cor. Em sembla que hem d'unir cada vegada més pregària i vida sacramental, perquè en parlar de pregària hem de reconèixer la dimensió humana però també la divina, l'acció de la gràcia, l'acció de Déu en nosaltres. I el sacrament és un moment molt profund i molt intens d'aquesta acció de la gràcia. Per a pregar no cal ser experts en res, en tot cas ens cal ser experts en generositat, en humilitat, en pobresa, el que sí que ens cal per a la pregària és ser bons contempladors i bons oïdors de la vida i dels gestos i la paraula de Déu, i això es el que ens va

¹⁴ Xerrada de Rosa Deulofeu Tarrés 23-24 d'octubre de 2001.

capacitant per a pregar des de la vida. O en nosaltres hi ha capacitat de contemplar i escoltar la pròpia vida i la paraula de Déu, o difícilment sabrem fer de la vida una profunda realitat de pregària. La contemplació, per tant, es necessària, no només en el moment d'aturar-se, sinó al llarg del dia, encara que sigui en petits moments en els quals et buides una mica del teu soroll, de les teves idees, dels teus neguits, de les teves inquietuds, i poses una miqueta de serenor i de distància i aprens a mirar les persones que t'envolten, a escoltar el que et diuen, a llegir la cara d'un i de l'altre, a adonar-te del goig o la tristesa d'algú que tens molt a prop. Cal tenir capacitat d'adonar-te del que succeeix al teu voltant, d'allò més immediat. Moltes vegades et quedes sorprès quan, pel motiu que sigui, una persona que està al teu costat et diu: "no m'has dit res", i penses que potser, malgrat haver estat treballant moltes hores amb aquesta persona, has estat incapaç d'adonar-te que estava trista o que potser necessitava un toc. Quan ens passa això, hem de reconèixer que en nosaltres decreix molt la capacitat contemplativa davant la vida. Us ho deia al començament, m'heu demanat de compartir amb vosaltres una reflexió entorn de la pregària des de la vida, i per això bàsicament he pensat en quatre punts. - L'existència humana. Reconèixer que som de Déu. - La lluita que viu tota persona entre el mal i el bé. - La crida a ser com Jesús. - La pregària des de la vida. L'existència humana: penso que és molt important que tota persona senti la necessitat de trobar la raó de la seva existència. Tots necessitem una paternitat existencial: pot haver-hi moltes teories del principi de l'existència, però o hi ha un cor que n'és el principi, la raó de l'existència és molt dura, i això no és un joc de paraules. Ens cal saber per què existim, per què vivim, per què morim i quina veritat de vida té la nostra mort. Per a nosaltres els cristians, Déu és la raó de la nostra existència. Ell és el Pare existencial, i quan de veritat creiem això i interioritzem aquesta veritat, comença la capacitat i la possibilitat de viure una vida espiritual. Fixeu-vos que, a més, això és un procés de viure i de rebre, és un procés d'evangelització: o reconeixes Déu com a Pare de la teva vida, o... què són la pregària, la vida espiritual, la dimensió transcendent de la vida? En segon lloc, la vida ens ha estat donada. Jo no he fet res per a merèixer de viure, per tant la vida és un do que no em pertany. La rebo i l'he de viure acollint-la. Penso que és molt diferent sentir la vida com un mèrit meu, i per tant com quelcom que em pertany, o viure la vida com un do que rebo. L'actitud de rebre o de posseir és totalment diferent. Tercer aspecte: Déu és amor, la vida és un fruit de l'amor de Déu. Per tant, viure és estimar, i encara més, estimar a la manera com Déu ens ha estimat, i aquesta és Jesús mateix. Per tant, cal reconèixer que Déu tant va estimar l'home que va donar el seu Fill, que es va fer carn en la carn. Sovint no ens adonem de la importància que té l'encarnació. Ara que és el temps d'advent, és un bon moment per a interioritzar-ho. Tant es va estimar que ens va donar el seu Fill fins a la mort, i una mort en creu. Penso que hem d'anar fent nostres aquestes dimensions. No poden ser veritats apreses, sinó viscudes. Per tant, una vegada he acceptat aquesta veritat, que tots nosaltres som fills incondicionalment estimats de Déu, puc parlar de vida espiritual i de pregària, i viure de la pregària perquè visc la vida carregada de missió. Perquè la vida des de Déu té sentit. Perquè sé quin camí he agafat, a què sóc cridada, sé quin sentit té la vida, entenc que la vida no és més que retornar tot l'amor rebut. Si no sóc conscient de tot l'amor que Déu ens ha donat a tots i a cadascú de nosaltres, difícilment arribaré a entendre i a desitjar viure la vida retornant tot aquest amor rebut. Per a mi aquesta es la dimensió fonamental per a vertebrar una veritable pregària. La nostra vida tota ella és missió, per això quan parlem de l'evangelització diem que no és una activitat, no és una programació, és la vida tota sencera. Perquè des de la fe viure és proclamar tot això que hem rebut nosaltres, tota ella absolutament és missió. Sabem d'on venim i on anem, venim de Déu i tornem a Déu. La vida és aquest pas entre Déu i Déu; si d'Ell rebem amor, la vida és retornar tot l'amor rebut. La condició humana és lluita entre el mal i el bé. Vivim una forta tensió que no sempre volem reconèixer com a tal, vivim un moment en què costa molt reconèixer nítidament que el mal existeix, i fixeu-vos que no reconèixer el mal fa que es busquin culpables en les altres persones. Sempre algú ha de tenir la culpa, i ja no em cal lluitar per vèncer el mal. En aquesta lluita entre el mal i el bé hi ha un desig callat d'una bondat personal que no sempre protagonitzem perquè no sempre som capaços de viure-la. Per això a vegades és desig callat, perquè si no és callat compromet molt: jo sí que desitjo ser bona, però no sempre em surt; per tant, és millor que no ho digui. També hi ha la consciència i el sentiment de que

protagonitzar aquest desig de bondat cansa, és esgotador, perquè demana un esforç constant. El primer diumenge d'advent trobareu a l'evangeli "vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora". Voler protagonitzar aquesta bondat és viure constantment vetllant. Per tant, vol dir estar alerta constantment, i aquesta tensió és judicada molt sovint com una opressió i una manca de llibertat. Quina trampa més dura! La tensió per protagonitzar el bé sovint és judicada com viure oprimint i amb manca de llibertat. Tercer aspecte: el reconeixement encara més callat, o si més no àmpliament justificat, de la capacitat humana de fer el mal, l'existència per tant d'actituds dolentes, dures, injustes i egoistes. Aquesta tensió produeix molt de malestar, un malestar existencial que ens fa tastar la nostra condició humana, que no està cridada a ser entesa sinó acceptada. Entendre això no ens porta enlloc; ho hem d'acceptar perquè és així. En tot cas el que cal reconèixer és que, si tinc la llibertat de tendir cap al bé o de tendir cap al mal, no cal que busqui culpables: quan m'equivoco ho haig de reconèixer. Això és fer veritables cures d'humilitat. De ben cert que aquesta acceptació ens portarà a acceptar que les persones necessitem l'amor de Déu per a assumir i apaivagar aquest neguit i per a obrir-nos a la conversió i a l'acció de Déu en nosaltres, i en conseqüència per a no perdre mai la capacitat de lluita i de superació. És en aquest malestar que hem d'entendre, viure i acollir la salvació. Si no, quin és el contingut de la salvació? Quina és la bona nova? Rm 7,14-19: "què em passa que no faig el bé que voldria i faig el mal que no voldria?", "sóc feble, però és quan sóc feble que sóc fort, en tinc prou amb la teva gràcia", son tres afirmacions molt importants: No faig el que voldries que fes. Sóc feble. Et necessito. Aquest és el contingut de la pregària: reconèixer davant Déu el que em passa. Sóc aquí, ajuda'm, en tinc prou amb la teva gràcia: això és pregar des de la vida, perquè és posar com a primera matèria de pregària la nostra pròpia debilitat, la nostra vida, i no per a lamentar-nos i caure en un victimisme, sinó per a enfortir aquesta relació que ens ha d'anar salvant dia a dia, que ens ha d'anar possibilitant la conversió. En el moment que som capaços d'assumir que necessitem l'amor de Déu, tindrem ganes i desitjarem veritablement estones de pregària, i aquesta necessitat de l'amor de Déu ens donarà una forta vida espiritual, perquè és un amor que salva, que coneix la feblesa humana, però que no deixa de cridar-nos, sinó que ens crida a cadascú de nosaltres amb les nostres pròpies febleses. Perquè es un amor que perdona, que projecta amor i salvació, on reposa el sentit de cada cosa, perquè no retreu, sinó que redimeix. Quan hem parlat de l'amor de Déu que salva, m'agrada recordar que el Cardenal molts cops ens diu: el perdó de Déu, per a què? És perdó de Déu per a nova missió, és un perdó que sempre ens envia. Per això la vida del creient és tan vital, és no deixar mai de viure, de respondre. Per tant, no ens podem avorrir, i la vivència d'aquest amor és el que ens permet un primer nivell de relació amb Déu que és la transparència davant seu. Aquest és el primer esglaó de la pregària. En el moment que som capaços d'incorporar Déu en la nostra vida, ja no som només nosaltres, la nostra vida és unitat íntima amb Déu, és realitat de relació, i comprenem que les coses no depenen últimament de les nostres forces –això seria aclaparador– sinó que tenen la veritat-humana i la veritat-misteri. La pregària sorgeix quan la nostra òptica de comprensió no només es racional sinó també transcendent i per tant esperançada: aquesta mirada vertebrada la nostra vida espiritual i ens fa reconèixer que la nostra vida de fe no penja del sense-sentit. Tercer punt: Som cridats a ser com Jesús amb la seva ajuda. Som creats a imatge i semblança de Déu, les nostres vides estan destinades a ser com la de Jesús. Tot el propòsit del ministeri de Jesús va ser comunicar-nos tota la voluntat de Déu i incorporar-nos- hi, apropar-nos a la casa del Pare. Sobre aquest tema penso que hi ha un treball preciós a fer, que és la pregària de Jesús a l'evangeli de Joan. És una pregària que ens dóna profunda esperança, perquè ens fa adonar que la nostra vida està profundament arrelada en Déu. Per tant, no sols va venir a alliberar-nos de les esclavituts del pecat i de la mort, sinó que també va venir per portar-nos a la intimitat de la vida divina, a apropar-nos i capacitar-nos per a una relació íntima amb Déu. Ell trasllada a nosaltres la seva íntima relació amb Déu: "Pare, no només prego per ells sinó per tots aquells que creuran" gràcies a la seva pregària, i és des d'aquesta certesa que entendrem la crida a estar en el món sense ser del món. Això a cops costa, és aquesta tensió de què parlàvem al començament, i aquest no ser del món requereix una profunda vida espiritual, una vida en la qual desitgem i ens deixem transformar per l'Esperit. Henri Nouwen diu "La vida espiritual ens fa conscients que la nostra veritable casa no és la casa de la por, en la qual governen els poders de

l'odi i de la violència, sinó la casa de l'amor, on resideix Déu". Ara ja podem parlar explícitament de la pregària. Per a emprendre una vida segons l'evangeli ens cal la pràctica d'una disciplina espiritual. Avui dia no és popular ni acceptat parlar de disciplina, però practicar aquesta disciplina espiritual és essencial, i gràcies a ella creixerem en sensibilitat a la veu de Déu. Si acceptem la nostra condició humana ens adonarem de la necessitat d'aquesta disciplina, és a dir, de la vida espiritual, perquè constantment necessitem aprendre a viure a l'escolta de Déu. La disciplina espiritual és necessària per a passar d'una vida absurda, sense sentit, a una vida obedient. Un altre concepte que també està en crisi és aquest de l'obediència. Madeleine Delbrel diu: "L'evangeli no està fet per a persones en cerca d'idees, sinó per a deixebles disposats a obeir". Obeir vol dir escoltar atentament perquè allò que jo escolto m'afecti, i així en mi es produirà un canvi. Però he de partir d'una obertura. Perquè m'afecti allò que escolto he de passar d'una vida neguitosa i plena de preocupacions molt sorolloses a una vida on hi ha un espai interior lliure on puc escoltar Déu i seguir el seu guiatge. Aquest espai interior es dona en el dia a dia, però a cops requereix distanciar- nos i pregar, és a dir, pregar i escoltar. La pregària és que tots els elements de la meua vida esdevinguin oïdors de Déu. La vida és una gran orella a l'escolta de Déu. El nucli de tota pregària és escoltar, restant obedientment a la presència de Déu. La pregària des de la vida és el reconeixement que la pregària pertany a la vida del cristià i pertany a Déu, que la pregària és relació íntima amb el Senyor, neix de la vida i ens porta a la vida, el seu contingut és la mateixa existència que vivim dia a dia, és a dir, la quotidianitat de les nostres vides. Preguar des de la vida vol dir fer de la nostra vida quotidiana contingut de pregària. A vegades, com que no sabem aturar-nos, com que no sempre tenim ganes de posar-nos davant de Déu tal i com estem, de transparentar la nostra vida a Déu i a nosaltres mateixos, aleshores busquem textos i altres ajuts. Ja està bé, però si parlem de la pregària des de la vida hem de posar tota la nostra quotidianitat com a matèria de pregària. La pregària des de la vida és font de revisió de vida, de confiança en el Senyor, font d'actituds de vigilància, de sensibilitat, de testimoni cristià, de vida apostòlica, de reconciliació, font de santedat. Tots som cridats a la santedat, que és viure aquesta font d'intimitat amb Déu per tal d'estar disposats a recomençar cada dia, a refer cada dia, a reconèixer i esperar cada dia. Preguar des de la vida és expressar a Déu la veritat de la nostra vida i de la vida d'altres. Per això preguem quan sabem que aquell pateix o està malalt o desesperançat: el coneixes més o menys, però saps la necessitat de Déu en ell. Forma part de la pregària des de la vida l'examen de consciència, l'acompanyament espiritual i la lectura assídua de la paraula de Déu. No podem fer una veritable revisió de vida si no coneixem profundament Jesucrist i la seva paraula. La revisió de vida és mirar la nostra pròpia vida amb els ulls de Jesús. I completen la pregària des de la vida els sagrament de l'eucaristia i de la reconciliació, i per a mi té una dimensió molt profunda el sagrament de la unció dels malalts. Sempre he pensat que per mi ha estat un do tenir un germà sacerdot, perquè em dona la possibilitat de viure molt de prop el ministeri sacerdotal, i també la seva condició humana, i m'ajuda a entendre la dimensió dels sagraments. Aquest estiu va morir una amiga nostra de 43 anys d'un càncer molt dur i molt ràpid. El meu germà em va trucar perquè l'acompanyés a portar-li la unció dels malalts. Quan el meu germà li va administrar el sagrament, vam entrar també el seu marit i jo a l'habitació, i tots quatre vam resar el pàrenostre i vam rebre junts l'eucaristia. La pregària des de la vida en aquells moments era la mort, la mort des de l'esperança que ella es retrobaria amb Déu, i això no son paraules. Era veure com ella començava amb neguit i acabava amb unes llàgrimes d'emoció i d'una certa pau. Són moments que et diuen que hem de viure la dimensió sacramental en la vida. La pregària des de la vida ha d'anar unida a l'aliment que suposa l'eucaristia i a la reparació que suposa el sagrament de la reconciliació. També em sembla necessari, quan parlem de la pregària des de la vida, de no caure en el tancament en nosaltres mateixos. No hem de ser excessivament el centre. Tampoc no hem de viure des del voluntarisme sinó des de l'obertura a la conversió i des de la confiança en Déu. Per això pregar des de la vida vol dir donar gràcies per tot el que de bo rebem. Al vespre, quan a vegades fem el repàs del dia en actitud de pregària, no sols hem de revisar allò que ha anat malament, sinó donar gràcies de tot allò que de positiu hem viscut, demanar perdó per les nostres infidelitats i novament obrir-nos a Déu. És important la disciplina de poder viure això cada dia, perquè així l'encontre íntim i sincer amb Déu centra la nostra vida i l'apaivaga, no la fa tan

neguitosa. Per això podem dir que la pregària és experiència de pau –no teràpia d'equilibri–, d'assossegament, d'humilitat, de renúncia, de donació, i que la pràctica assídua de la pregària ens va fent persones sensibles. La persona que prega es nota perquè és més serena i sensible, s'adona del que passa al seu voltant i no dóna tanta importància a l'egoisme que moltes vegades se'ns dispara. La persona que no prega massa no veu gaires coses. La prova de tota pregària és la capacitat d'estimació. La pregària ens fa estimar més. Algunes paraules de sant Gregori el Gran: "Pareu esment, estimadíssims germans, en la vostra manera de viure la vida, i comproveu que sou obrers del Senyor. Que cadascú examini el que fa i si treballa a la vinya del Senyor". Preguar des de la vida és parar-nos i adonar-nos de la nostra manera de viure i de si vivim com a obrers del Senyor. Jn 15,4-5: "estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment si no està en el cep no pot donar fruit, vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep veritable, vosaltres les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res." Una altra vegada ens adonem que, si no visquéssim aquest arrelament en Jesucrist, no podríem fer res. Quan a vegades tenim la sensació de dir "és que no hi ha manera", potser ens hauríem d'examinar del nostre arrelament en Jesucrist: comptem prou amb Déu? Deixem que Ell faci en nosaltres? Ens retirem perquè Ell creixi i jo minvi? La pregària des de la vida ens demana estar en ell, escoltar-lo, deixar que la paraula des de la vida penetri en els nostres cors i vagi transformant la nostra manera d'actuar. De ben segur que, si ho fem, la nostra vida viurà processos de transformació. Segur que tots nosaltres tenim experiències d'aquesta transformació quotidiana. A vegades, per a entendre-la, cal mirar una comunitat quan viu amb fraternitat i des de la pregària, o quan una parella va enfortint-se perquè van unint-se en el camí i van donant-se molt més l'un a l'altre, es van estimant i reconeixent molt més qui són l'un i l'altre. Aquesta mateixa relació és la que hem d'anar vivint amb Déu. Per tant, des de la pregària som exigits i alhora som estimats i acollits. És indispensable que hi destinem temps. Hauríem d'estructurar molt més les nostres vides amb els espais necessaris de pregària. Ens cal créixer en la capacitat de contemplar la vida i saber llegir la presència de Déu, cal que allò que ens passa cada dia no ho visquem com a pur atzar, sinó realment com a presències de Déu. Davant de les coses que ens passen, hem de preguntar-nos: què deu haver volgut dir-me Déu amb això? Preguar des de la vida és fer lectura creient de la vida, adonar-nos del que ens apropa i del que ens allunya de Déu, aprendre a escoltar-lo i desitjar respondre-li. El catecisme diu: És el cor qui prega, i només l'Esperit de Déu el pot sondejar i conèixer. El cor és el lloc de la decisió. Per tant, quan parlem de pregària estem parlant de relació de cor a cor. Quan parlem de l'evangelització, ens adonem que, si no parlem de cor a cor, l'altre no rep res. Amb Déu ens passa igual. Per últim, jo diria que ens cal la pregària del silenci. Saber estar sols i en silenci, saber-nos buidar de nosaltres mateixos per a omplir-nos d'Ell. La pràctica del silenci és molt necessària, i vivim en un món ple de sorolls. El Cardenal Martini diu: Si no faig silenci, només faig soroll. Per tant, és important que les nostres vides siguin expressió d'espais reals de soledat i de silenci. D'una pregària de la Mare Teresa de Calcuta: "El fruit del silenci és l'oració, el fruit de l'oració és la fe, el fruit de la fe és l'amor, el fruit de l'amor és el servei, el fruit del servei és la pau".

L'AGRAÏMENT, VALOR FONAMENTAL ¹⁵

Exposaré el què en penso en tres apartats:

1. La gènesi de l'agraïment
2. Els obstacles
3. La vivència i els seus fruits

1.- La gènesi de l'agraïment

L'agraïment és com una llavor plantada en el cor humà, que ha de créixer al llarg de tota l'existència.

La persona humana es realitza, creix i madura gràcies a la interdependència amb els altres éssers que formen el Cosmos immens.

En primer lloc depèn dels pares que l'han portat a l'existència i l'acompanyen en l'aprenentatge dels seus valors fonamentals. Ajudats pels familiars, i per una sèrie de mediacions, que ofereix la societat i l'escola, els professionals de la sanitat, de la Cultura, de l'oci, els transmissors dels valors religiosos...

Paulatinament l'infant es va fent conscient de la pròpia finitud i del caràcter gratuït i amorós dels qui més de prop l'ajuden a ser feliç. La llavor de l'amor i de l'agraïment comença a créixer en ell en forma de resposta a aquells que l'han estimat primer. A través d'ells va descobrir els altres com a persones semblants. I de mica en mica descobreix també els altres éssers. En ells apareixen discretament les petjades de l'Infinit. No són proves apodíptiques però sí vestigis indicadors, que tot respectant la llibertat humana predisposen la intel·ligència i el cor de l'infant a acceptar la invitació a la fe en un **Déu Amor** que se'ns ha apropiat en la persona de Jesús de Natzaret. Ara bé, una de les actituds fonamentals de Jesús davant el misteri de Déu és l'agraïment. Veure l'Evangeli de Lluc, 10,21 i Joan, 11,41.

Així ho han entès els deixebles que insisteixen en l'acció de gràcies com a actitud constant dels cristians:

Cfr. Ef 1,3-15; Col 1,3;1,12; 1 Tes 18 "Donem gràcies en tota ocasió"

L'agraïment per les coses grans o petites configura la identitat humana i cristiana de l'infant en camí vers la maduresa de la llibertat i de l'amor. L'agraïment és reconeixement humil i joiós de la nostra interdependència, reconeixement del do rebut de part de l'altra persona, i més enllà del do, reconeixement amorós de l'altre, no sols pel que em dóna sinó pel que és.

2.- ELS OBSTACLES

L'experiència de la vida ens fa obrir els ulls a una de les conseqüències més punyents de la finitud humana: el món està ple de desagraïts!. D'on prové el desagraïment?. D'un centrament morbós en el propi jo i d'una manca de valoració de l'altre com a persona. Aquell que es tanca en el propi egoisme tendeix a manipular l'altre com un objecte sense respectar la seva dignitat de persona dotada d'intel·ligència i de llibertat. Aleshores la capacitat d'agraïment desapareix. Sense

¹⁵ CASSIÀ M. JUST, abat de Montserrat

l'obertura a l'altre, sense la llum de l'Infinit, la persona humana no troba sentit a l'existència i viu en la mediocritat del propi jo, a la defensiva, com si els altres fossin una amenaça a la pròpia felicitat, que se li escapa constantment de les mans. S'ha exhaurit la font de l'agraïment i desapareix la joia de viure.

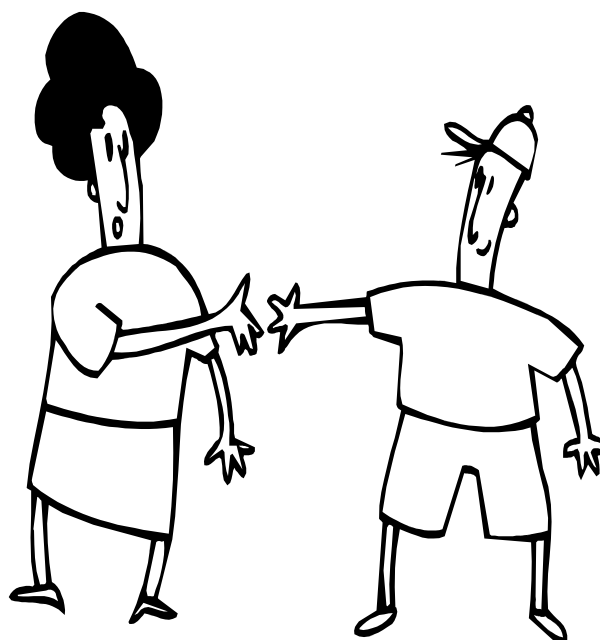
3.- La vivència i els seus fruits

En canvi la vivència de l'agraïment és un rejuvenir-se vitalment a cada instant. El reconeixement joiós de la interdependència amb els altres i amb Déu és una font inestroncable de realisme i d'autenticitat. Reconèixer que el millor que tenim i que som, ens ha estat donat, ens allibera de les falses imatges que tenim de nosaltres mateixos.

Ens ajuda a ser humils però no apocats. Podem fer molt si ens mantenim en sintonia amb els altres. Quan fem pinya esdevenim invencibles; si més no en allò que és essencial per a portar una vida autèntica.

Una actitud que ens ajuda a esdevenir més agraïts consisteix en tendir a posar l'accent en allò que trobem de positiu tant en les persones com en els esdeveniments.

Les persones que saben contemplar la grandesa del Cosmos, la seva bellesa i la seva meravellosa unitat sàviament organitzada al servei de la humanitat tenen el cor ben disposat per a l'agraïment.

LES DISTRACCIONS A LA PREGÀRIA

Les distraccions són interferències d'altres ones i sintonies que es fiquen, sense demanar cap permís, i poden atabalar la pregària fins a fer-la quasi insuportable. No resulta fàcil fer una certa classificació d'aquests pesats "virus" que es situen al mig de l'oració. N'hi ha de tota mena: de vegades, els més sorollosos no són tan perillosos com d'altres molt subtils que fins i tot poden semblar inspiracions del cel.

Hi ha distraccions que s'originen a fora. El telèfon no despenjat a l'hora de pregar, el camió de les escombraries, les inacabables obres de la ciutat, el clàxon del cotxe mal aparcat, els veïns de dalt que estan de festa, l'ascensor que puja i baixa de bon matí... Aquestes i moltes altres depenen també, en gran part, del nostre estat d'ànim.

En canvi hi ha dies que ja poden fer tot el soroll del món, que no ens distreuen. Si abans de pregar no hem fet alguns preàmbuls metodològics per a disposar-nos serenament, el més petit i constant soroll extern ens pot resultar molt molest.

Les principals distraccions, però, vénen de dins nostre. Pensaments fixats, dubtes, imaginació universal i viatgera, idees continuades sobre la feina o altres situacions conflictives, memòria de realitats pendents, neguits de culpabilitat... Realment tenim una polivalent capacitat imaginària interna que ens sorprèn contínuament. De vegades també passa que, durant el temps de pregària, ens vénen pensaments de fer coses, iniciatives que semblen importants... etc. que són veritables distraccions ben embolicades amb paper celestial. Molt de compte!

La pregunta és: com reaccionar, en el possible, quan constatem, potser després de llarga estona, que estem distrets.

El pitjor és deixar l'estona de pregària perquè ens sembla una pèrdua de temps, una inutilitat que no té ja remei; i en el millor dels casos deixar-ho per més endavant. Possiblement el "més endavant" es retardarà molt més del previst. Cal evitar posar-nos nerviosos, empipar-nos amb nosaltres mateixos, sentir-nos malament... i tot allò que representa tirar-nos pedres al nostre terrat. Al contrari, ens cal acceptar que fins i tot el temps de distracció involuntària és agradable al Senyor, que ens coneix a fons i ens estima a fons. Sap prou bé de quina pasta estem fets. Havent acceptat la situació podem reaccionar de forma positiva. Com? Tornant al punt des del qual va arrancar la distracció com si res hagués passat. Llegint a poc a poc la Paraula de Déu. Un breu col·loqui amb el Senyor. Repetint segons el ritme d'una bona respiració aquella petició tan famosa: "Senyor, Jesús, tingues pietat de mi", o una de semblant. Fent un silenci en el que pugui brollar la mirada interior. Presentant algunes persones que ens necessiten... situacions del món... anhels del cor... etc.

És així com podem subvertir la distracció en amor.

FINS ESGOTAR LA CERVESA¹⁶

Fins esgotar la cervesa no va començar la comunicació que desitjaven. El soroll ambiental era cridaner i la televisió, comentant les incidències de la passarel·la Cibeles, no feia més que augmentar la cridèria.

Però quan ja no quedava ni gota de cervesa és quan em vas preguntar:

- "siguem realistes, a tu, Déu, què et dóna?"

Vaig començar a mirar l'ampolla, l'etiqueta, a donar-li voltes amb la mà, mentre consultava al meu esperit. Com podia explicar el que Déu em dóna? No volia dir ni una frase maca, ni que pensessis que em sento superior, perquè no és veritat, ni menys identificar-me amb qualsevol dels partits que es mouen en les nostres comunitats cristianes.

- "Em permetes que et contesti pel correu electrònic aquesta nit? Ara estic espès. Potser la cervesa m'ha ofuscat la ment."

- "Home, i tant, com si no vols contestar. Potser és una pregunta fora de to? Com si tu em preguntessis què em dóna a mi la meva mare. Doncs, no ho sé, molt, sí, molt, i res."

Aquell vespre em vaig estar una bona estona a l'habitació d'estudi, on hi tenim els llibres, els apunts de la carrera i tot el que hem anat acumulant des del casament. Com feia abans, quan era més jove, cerco la Bíblia. "Massa pols, porta aquesta Bíblia", penso. I seguint un costum que alguns diuen que va bé, l'obro per qualsevol plana. Potser hi trobi la resposta.

"Així, doncs, per tot el que trobeu en Crist d'encoratjament, de consol en l'amor, de comunió en l'Esperit, d'afecte entranyable i compassiu, us demano que feu complert el meu goig..." (Filipencs 2,1-2)

Déu em dóna en Crist:

- o Encoratjament.
- o Consol en l'amor.
- o Comunió en l'Esperit.
- o Afecte entranyable i compassiu.

Cada expressió d'aquestes va entrar profundament en el meu interior, i li anava trobant un sentit nou: encoratjament, consol en l'amor, comunió en l'Esperit i afecte entranyable i compassiu.

El que no sabia és com comunicar-ho en un e-mail. Només vaig dir:

- "Voldria explicar-t'ho a poc a poc. El proper divendres, prenent una nova cervesa, i abans d'esgotar-la, espero respondre a la teva pregunta".

¹⁶ JESÚS RENAU, SI, *Pregàries virtuals*. www.jesuites.net.

LA PREGÀRIA DE PETICIÓ

Demanar a Déu quan ens sentim mancats, limitats, quan afrontem situacions dures i sense aparent solució, és un recurs molt freqüent i generalitzat entre els creients. És veritat que molts cops amaguem sota aquesta forma de pregar una certa relació comercialista i un cert intercanvi interessat.

Jesús, però, no deixa d'insistir, un cop i un altre, que preguem al Pare amb fe, que li presentem amb confiança les nostres peticions. Ens garanteix que se'ns escoltarà. Ell no és crític amb el fet de demanar. És crític si ho fem sense fe, si ens manca una interior confiança en la bondat i la compassió de Déu. Més crític encara si preguem per ser ben vistos i alabats per la gent religiosa i devota.

Enlloc Jesús diu que serem escoltats immediatament, o en aquells terminis temporals que nosaltres decidim com els millors, o de la forma concreta com imaginariem la resposta. Dóna sempre un marge al Pare sobre el com, el què i el quan, que són les conseqüències precisament de la confiança.

La pregària de petició és una expressió humil, senzilla i cordial d'una realitat més fonda: la relació amb Déu. Ell espera dels seus fills que li siguin espontanis, que el tractin des de la seva realitat, que no diguin paraules buides i rutinàries. La relació entre el Pare i els fills és com la font d'aigua de vida que sosté les pregàries i peticions concretes. Sense aquesta relació són mots i expressions buidades de vida.

Una forma concreta de demanar és presentar a Déu aquella persona, aquell conflicte, aquella situació... de forma conscient, responsable, humil i amorosa; sense fer res més que presentar-li. Prou que Ell sap el que ens serà més convenient. Abans que li diguem ja n'està ben assabentat. No és, doncs, que l'informem del que no sabia, és més aviat que ens informem nosaltres que som fills limitats, malalts, plens de buidors i urgències, en una societat trencada en gran part per la manca d'amor i de justícia.

Presentar al Senyor persones, afers, realitats, mancances... és en el fons una forma silenciosa i creient d'estimar. A Déu li encanta que ens estimem. A més, sap que precisament l'amor és el millor benefici per a les nostres persones.

Testimonis

TESTIMONI DE LA MARIGÉ MOLINA¹⁷

El meu nom és Marigé, tinc 23 anys i sóc militant de la soc. Des de fa cinc anys treballo com a iniciadora en el barri de Llefia (Badalona), i vaig estar dos anys com a animadora del MIJAC. La meva petita aportació a aquesta taula rodona és intentar exposar el procés que he viscut a nivell de fe. Miraré d'explicar, d'una banda, com Déu s'ha fet present en la meva història, i de l'altra, quins mitjans han fet possible que jo anés descobrint aquesta presència de Déu.

Déu present en la meva vida

Seria llarg d'explicar de quina manera Déu s'ha fet present al llarg de la meva vida, perquè ell ha estat en mi, sense adonar-me'n, des que va néixer la meva primera cèl·lula, com en tothom. Però vaig començar a descobrir-lo a partir dels 18 anys, quan vaig anar fent aquests passos que van començar a donar sentit a la meva vida:

- Vaig passar d'estar tancada en mi mateixa a obrir-me a allò que se m'oferia, i vaig viure una experiència de salvació. M'he sentit salvada per Jesucrist, ja que sóc capaç de:
 - Ésser constant en els meus compromisos
 - Mantenir unes relacions d'amistat estables
 - Apostar per la iniciació. Em sento cridada a comunicar la meva experiència de salvació a d'altres i a fer possible que ells tinguin la seva.
 - Pensar en algú que no sóc jo: els nois de la iniciació, el Borrut, l'Encarna, la Lidia, el Diego, els que no estan en cap grup... Pensar com estan, què els puc oferir, quin és el motiu de les seves reaccions. Passar estones amb ells encara que no em vingui de gust. Estar en les reunions de programació i de revisió de la Comissió de Llefia i veure com estan vivint els altres iniciadors. Anar a la comissió d'Iniciació Federal.
 - Intentar veure com estan els militants del meu grup de RdV. Sóc capaç, a l'equip, de posar la meva vida sobre la taula i d'anar-hi cada setmana, malgrat els problemes que hi havia i malgrat que hi ha persones amb les quals no volia relacionar-me ni compartir la meva vida. També d'animar el grup a tirar endavant i a vèncer el desànim.
 - Descobrir Jesús com a model a seguir en les actituds de la gent que hi ha al meu voltant.
- Vaig començar a viure el sentit de la vida cristiana: *l'esperança*. Arran de la mort del meu pare vaig posar en Crist la meva fe: la meva voluntat es contraposava a la de Déu. No entenia el sofriment de la malaltia del meu pare (va morir de càncer), la seva mort i per què Déu la permetia. A partir d'aquell moment vaig tenir experiència de sentir-me en pau i estimada per Déu. Vaig descobrir que l'única cosa que es recorda de nosaltres i que fa que no ens sentim sols és el que hem donat i l'amor que ens donen els altres. Em va ajudar a descobrir els meus germans i la meva mare. Sóc la més petita de quatre germans, l'única noia; amb el meu germà més petit ens portem deu anys, i a casa sempre han estat per mi. Per primera vegada vaig començar a donar-me a ells i a donar-los esperança. Aquesta experiència em va fer tenir una visió més realista de la vida, i em va ensenyar a valorar l'avui, el present. Les oportunitats de seguir Jesús conèixer-lo són úniques a cada moment.

¹⁷ Testimoni presentat al I Congrés d'espiritualitat dirigit pels carmelites. Barna, 1991

- Vaig començar a afrontar la por a la soledat i tot el que això provoca en el meu caràcter: egoisme en les relacions afectives, inseguretat, autodefensa---. Vaig començar a caminar sense crosses (de vegades les relacions de parella han estat unes crosses).
- També sóc capaç de descobrir en allò que faig una presència que em supera. No sóc jo qui arriba a transformar la realitat; hi ha moments en què sóc un mitjà de Déu que interpel·lo els altres sense adonar-me'n, i d'altres en què vull ser-ho i per molt que faci no ho sóc. Per exemple, al col·legi. Jo no era conscient que servia de referència per als meus companys. Adonar-me d'això ha estat adonar-me que Déu actua en mi, que estic implícita en la seva acció, però no sóc jo qui actuo i creo l'interrogant en cus. Alguns exemples:
 - Josep: «Per a mi ets una referència, tens unes conviccions que donen sentit a la teva vida.»
 - Toni: «Com vols que no et donem un dia de festa, si te'n vas d'excursió amb els nens encara que t'avisem el mateix dia, si fas coses i treballes hores que no et corresponen?»
 - Justino: «L'altre dia em vaig recordar de tu mentre llegia *El niño feliz*. Parlava de la importància d'educar el nen des d'un coneixement de seu ambient i dels seus problemes. Vaig comentar a la meva dona que l'única que feia això en tot el col·legi era la professora de religió.»

Mitjans per a descobrir la presència de Déu

Els mitjans que m'han fet possible descobrir aquesta presència de Déu en la meua història i en la meua vida han estat: la pregària, l'eucaristia, el testimoni dels altres, la vida de la meua parròquia, els EdE, la RdV de l'equip d'iniciació de Llefia, la RdV del meu equip de militants, la vida dels joves d'iniciació, les jornades de formació del moviment i els exercicis espirituals.

- *La pregària*. M'ha ajudat a recuperar la llum en moments difícils, a relançar-me a l'acció, a contemplar la vida dels altres. Per exemple: veure que Jesús també es fa present en una vida desestructurada com la del Montero (que des de petit ha estat vivint els conflictes familiars: el seu pare és alcohòlic i ell pot ser-ho) quan és capaç de venir tot sol a Can Ruti amb alguns dels més joves.

He anat descobrint a través de la pregària les meves limitacions. Per exemple, quan sento que la relació amb algú es refreda, que falla, en comptes de lluitar contra això, em tanco, aixeco les meves defenses i m'allunyo més. Sóc insegura i em fa por que algú em pugui tirar, que em rebutgi, per això en molts moments em tanco davant d'alguna interpel·lació.

M'ha ajudat a fer experiència de silenci, a descobrir la meua inconstància (només veient com sóc inconstant en la pregària) a no deixar-me endur per les coses negatives d'una situació, encara que en un primer moment m'enfadi; a esperar que Déu es vagi manifestant en la vida del meu voltant sense ésser impacient (per exemple, respecte al meu futur, davant el procés d'algun jove d'iniciació, o dels iniciadors): a donar gràcies i a adonar-me de tot allò que rebo: l'amor dels militants com en Quique, la Mari, en Sangüesa, que sempre hi són; en Carlos, el Borrut, la Mari, que em busquen per parlar, perquè vagi amb ells; la meua mare, que sempre està pendent de tot, sense fer soroll i sempre en acció...

A partir de la pregària me'n vaig plantejar anar a fer exercicis aquest estiu perquè necessitava aprofundir la meua fe veure com Jesús havia estat en la meua vida durant els dos anys que he estat en crisi.

També m'ha ajudat a valorar la meua vida i la dels altres; a redescobrir el sagrament de la penitència, a sentir-me perdonada per Jesús (gràcies al taller de pregària en que vaig participar en la trobada de Setmana Santa a Tarragona del moviment).

- *L'eucaristia*. M'ha servit per a trobar-me amb Jesús i sentir-me en comunió amb la comunitat, on no tothom viu la fe com jo.
- *El testimoni dels altres*. Per exemple la Nati, compromesa amb el consell pastoral; he vist amb quina alegria el vivia i que no li costava renunciar a anar-se'n de marxa per assistir-hi.

La seva decisió d'anar a Tarragona per Setmana Santa em va qüestionar i va fer que jo també hi anés quan la meva intenció era anar-me'n de gresca.

En José Luis, que tot i que estava en crisi ha continuat compromentent-se amb militants i amb el MIJAC. En Félix i la Mari, que han deixat el centre de Llefà per ajudar altres barris a fer el MIJAC. L'Amèlia, que tot i que havia fet el plantejament de tenir un fill i deslligar-se de responsabilitats en el MIJAC, accepta el servei de fer d'iniciadora catalana del MIJAC. En Joan C., que m'ha ajudat amb la seva feina a la parròquia, que intenta estar atent a les diferents realitats de la comunitat i donar-hi resposta. En Fernando, que s'havia d'aixecar a les 6 per anar a treballar i venia al grup cada dilluns a 1/4 de 12 de la nit.

- *La vida de la parròquia.* M'ha ajudat veure com hi ha gent que va prenent responsabilitats i la feina que van duent a terme com a militants cristians, tot i no estar en cap moviment. Per exemple, el Sr. Rizo, sempre arreglant coses; la Rosalía, que porta la confirmació; les catequistes; la mare Esperança amb tot el que porta en la parròquia...
- *Els estudis d'evangeli.* M'ajuden a anar reflexionant sobre la vida que tinc entre mans, i la que tenen els altres militants. També a enriquir-me amb els aspectes que ells van descobrir del missatge i de l'acció de Jesús, tot veient com ho viuen en les seves vides. Em plantegen coses que he de canviar j coses a es quals haig de estar atenta.
- *Les revisions de vida.* M'ajuden a reflexionar sobre la meua vida i a implicar-me en la dels altres; a veure quins elements de fora influeixen perquè aquestes realitats que revisem siguin d'una manera determinada; a compartir a descobrir Jesús en aquestes realitats; a prendre un compromís; a descobrir els avenços les limitacions dels altres i les meves.
- *Les jornades de formació.* M'ajuden a enriquir-me amb les experiències dels militants d'altres Federacions.
- *La vida de la iniciació.* Em qüestiona constantment la meua coherència, la meua paciència davant dels processos; m'ha ajudat a optar pels pobres, a estimar el meu barri, la gent que hi viu, a deixar-me sorprendre per l'acció de Déu, per exemple, sobre en Carlitos, que està vivint la seva responsabilitat en el grup, o la Mari, que comença a ser constant en el grup...
- *Els exercicis espirituals.* M'han servit per a enamorar-me de Jesús; han confirmat la meua opció per seguir Jesús, m'han ajudat a estar oberta al que ell pugui demanar-me, a posar-me en camí per a discernir; a ser conscient del que em falta per canviar i a saber quines són les meves limitacions reals: supèrbia, orgull, no ser humil, por a perdre l'afecte dels altres; a descobrir Maria com a model de deixeble i a crear relació amb ella en la pregària; a viure amb alegria el meu últim temps de foscor després de posar-lo sota la llum de la pregària.

Totes aquestes experiències m'han portat a redescobrir el sentit de la meua confirmació.

Aquesta és experiència que jo he fet i que la JOC ens ha fet possible a mi i a molts altres joves de barris obrers, cadascú segons la seva psicologia i el seu entorn.

TESTIMONI DE YOLANDA DE LLEIDA¹⁸

Hola, sóc la Yolanda i em fa una mica de vergonya ser aquí, però com que m'ho han demanat, ho faig amb molt de gust. Sóc de Lleida. Des de 8 anys fins l'any passat en vaig fer 14), he estat en el MIJAC, al Centre de Balàfia.

Vaig començar-hi anar perquè hi anaven tots els de la meua classe. Els dissabtes ala tarda ens reuníem, decidíem entre tots el que volíem fer: jocs, concursos, excursions, preparàvem coses per als altres, coses per ala gent del barri (enquestes a la gent per haver què els agradava del barri, què hi trobaven a faltar; també vàrem fer postals per felicitar el Nadal a la gent, tot i que alguns no en volien, perquè havien de pagar; també vàrem treballar el Medi Ambient: plantar alguns arbres, netejar un bosc, fer alguns cartells per conscienciar la gent...

Però tot això no ho fèiem el nostre grup sol, sinó que al MIJAC els nens i les nenes ens coordinem i ens organitzem. Cada grup té un representat, que, de tant en tant (un cop al més aproximadament) anàvem a la coordinadora de Centre (que, en el nostre Centre, es diu Equip Nirvana), on posàvem en comú el que decidien els grups i preparàvem coses.

D'altra banda, dos nois o noies de l'Equip Nirvana anàvem, juntament amb els altres Centres, a la coordinadora diocesana, que , a Lleida, s'anomena Base Macafra. Allí decidíem i organitzàvem les activitats que eren comunes a tots els centres, principalment de les que feien referència a la Campanya (enguany la Campanya diocesana és "Els drets dels nens"). Bé, de fet no érem nosaltres els que ho decidíem tot, sinó qui decidia la campanya era l'Assemblea de Nens i nenes de Lleida.

Però aquí tampoc no s'acaba tot: dos nens de cada diòcesi anàvem a l'Equip CAJIM, és a dir la Coordinadora a nivell catalanobalear. Aquí també decidíem coses per a fer tots els nens del Mica, com per exemple: enquestes als nens dels Centres per veure com funcionaven les coses, per demanar opinions per a decidir el lema catalanobalear, uns jocs de cartes perquè tots coneguéssim quines diòcesis estàvem al MIJAC, quines campanyes feien les altres diòcesis...

Finalment, aquest lema C/B es va decidir en la I Assemblea de Nens i Nenes de Catalunya i Balears, que es va celebrar el curs passat. Va ser genial, ens vam conèixer molta gent i tots plegats vàrem decidir en què volíem treballar durant dos cursos: el lema va ser: "Al teu germà, dóna-li la mà".

Com ja haureu notat, jo he tingut la sort d'estar en tots aquests llocs. Això m'ha donat l'oportunitat de conèixer molta gent, de fer coses per als altres, m'he adonat que no hi ha solament MIJAC a Lleida, he conegut gent dels altres moviments, per exemple, que fora Catalunya hi ha un altre moviment de nens, de Júnior, que van venir dos nens a la nostra Assemblea...

Però no us penseu que tot això ho fem sols, al MIJAC tenim els nostres animadors i els consiliaris, que ens ajuden a dur a terme tot això.

Bé, i ara em toca parlar una mica d'aquests consiliaris.

Quan era més petita, ni tant sols sabia què era el Consiliari. A la Mercè, la conciliaria de Balàfia, la vàiem com una animadora més, que venia a les excursions amb nosaltres, venia de tant en tant

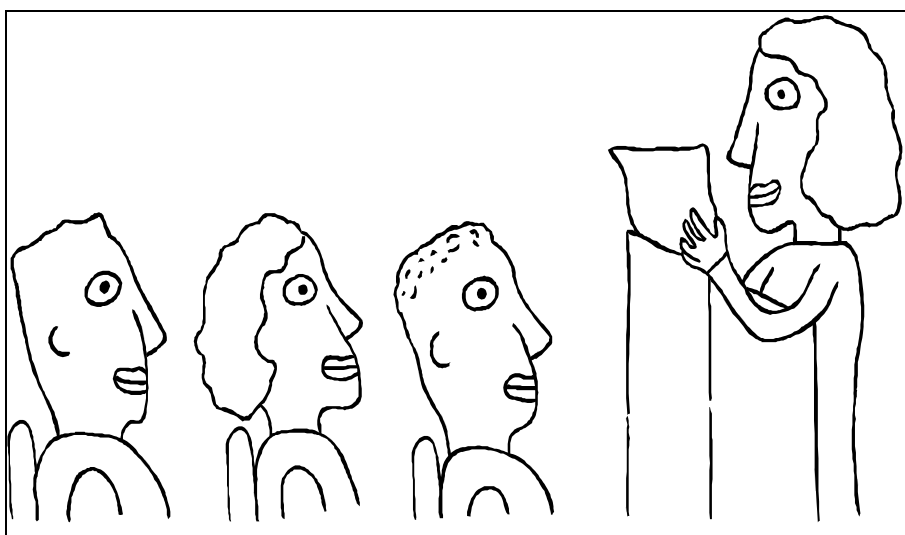
¹⁸ Testimoniatge presentat a la jornada del CCME a St. Cugat, 18 de gener de 1997.

amb el nostre grup. El fet d'estar en tot aquest "jaleo" de les coordinadores, m'ha fet adonar més de qui 'es el consiliari i del que fa. En la Base Macafra teníem el Manolo i en el CAJIM, l'Emilià.

Crec que el nostre consiliari fa una feina que molts cops no notem, però ens acompanyen, estant amb nosaltres, fent les eucaristies i en les reunions. També crec que deuen de fer més feina amb els animadors, que no pas directament amb nosaltres els nens.

Bé, tot això que us he explicat és tal i com jo ho veig. Segur que hi ha moltes altres opinions, també. Només vull dir-vos que si tornés a ser petita, tornaria a anar al MIJAC, perquè és un lloc on els nens no ens quedem "apalancats", sinó que fem coses, i no coses que ens manen, sinó que decidim nosaltres mateixos allò que volem fer, sempre amb l'ajuda, això sí, d'animadors i consiliaris.

Adéu-siau, i que treballeu molt, i espero que aquestes quatre coses que us he dit us serveixin d'alguna cosa.

COM MANTENIR UNA ACTITUD ALEGRE I ESPERANÇADA EN UN MÓN DESENCISAT COM A JOVES¹⁹

Abans d'escriure el que segueix hem dubtat una mica i hem dubtat per algunes raons:

- La primera, perquè si escrius alguna cosa al respecte, sembla que ho tinguis tot molt clar. Algú pot pensar, inclús, que ens creiem més "no sé què" que la resta.
- La segona, perquè, encara que n'estiguis convençut, el posar-ho per escrit és tot un risc d'interpel·lació i d'autoexigència, sobretot quan la vida és dinàmica i allò que resta escrit és inamovible.

Amb tot, ens hem decidit a escriure-ho i hem volgut fer-ho així: en plural, perquè creiem que compartim aquesta manera de ser i la volem viure plegats.

Què és el que ens esperona? No res més que la nostra FE. Oi que això pot semblar ara i aquí com vingut fora de lloc? Doncs, no creiem que sigui endebades aquesta afirmació. Precisament és el que ens *identifica, ens distingeix i ens manté ferm*s en aquesta opció. Tal com diu la lletra d'aquesta cançó:

*"Lluita i espera,
no et deixis vèncer,
pren per senyera
la teva fe..."*

Us en sona? Us convidem a recordar-la i rumiar-la atentament.

- La fe ens IDENTIFICA, ens dóna una "senyera", uns valors determinats i exigents, que s'arpleguen entorn a l'AMOR:
 - Estimem perquè ens hem sentit estimats primer.
 - Estimem perquè volem defensar la vida i respectar-la.
 - Estimem perquè creiem en les persones... com a fills de Déu.

Això és dur. Sobretot en els moments en què no ens hi sentim amb forces, en què la primera reacció és cabrejar-te, tenir orgull o oblidar-te de l'altre (tots sabem que el nostre *ego* és molt gran)... però el que de debò compta és que al final no et quedi res més que l'amor: estimar i que els altres se sentin estimats per tu. Aquí, companys, només s'hi arriba per la fe. I només té valor, si s'arriba amb alegria, ja que: quin amor pot abrandar-nos si no es dóna amb alegria? Un amor d'altra mena, pensem que seria fals o simplement un sucedani.

- La fe ens DISTINGEIX, perquè ens dóna un esperit de "lluita i espera". Com a joves, compartim un esperit inconformista de denúncia i de lluita compromesa des dels que ho necessiten; lluita desenmascadora dels enganys d'una societat de lucre, benestant i aproblemàtica, insolidària i desideologitzada. Ens creiem immersos en aquesta militància. Alhora és una lluita que no desespera perquè no es basa en els fruits que podem anar aconseguint, sinó en una doble garantia:
 - que no estem sols i ni tan sols som imprescindibles.
 - que aquest projecte té un sentit que depassa la nostra pobre acció.

És així que mentre hi creiem i lluitem, compartim la joia del Regne: la despreocupació pel

¹⁹ MARI FERNÁNDEZ i MANOLO JUÁREZ. Aportació feta per a la revista "Reguitzell". Any 1993.

demà de les aus del cel i la bellesa tendra dels liris del camp (Mt 6,25-29).

- La fe ens MANTÉ FERMS, ens fa acceptar el compromís com una part necessària i imprescindible per nostra vida i inclús maca i encisadora, cosa imprescindible per no sucumbir davant les proclames afalagadores d'aquest món nostre. L'Esperit ens anima cada dia i ens diu: "no et deixis vèncer".

A tot ens ajuda la pregària. És la pregària la que sosté la nostra fe i la nostra militància; la que provoca una resposta en nosaltres i la que ens fa sentir-nos humils en accepta les nostres limitacions, egoismes i mandres.

També ens hi ajuda saber que tenir l'oportunitat d'evangelitzar ja és en si una alegria, perquè no ho hem triat nosaltres, sinó que ens hem sentit convidats a acompanyar a altres a fer l'experiència de trobar-se amb Jesús.

En definitiva, Jesús a través del seu testimoni i experiència ens fa veure que som massa febles, que ens desanimem amb facilitat, que tenim la temptació d'abandonar massa aviat. Però alhora ens convida a no acomodar-nos, a esforçar-nos més i a viure amb ALEGRIA tot el que fem.

De tot això que hem dit se'n deriva la nostra tasca en el MIJAC, com un dels llocs on descobrim i on intentem testimoniar aquesta alegria i esperança...

... si de cas no acabeu d'estar convençuts, per què no intenteu viure'n aquesta experiència?

